Anthony de Mello
Rugăciunea Broaştei
Volumul I

Rugăciunea

Într-o noapte, pe când se ruga, fratele Bruno a fost tulburat de orăcăitul unui broscoi. Încercările lui de a ignora sunetele dizgrațioase s-au dovedit inutile, aşa că, exasperat, a sfârşit prin a striga pe fereastră:

- Tăcere! Îmi fac rugăciunile!

Fratele Bruno era un sfânt, aşa că porunca lui a fost imediat ascultată. Toate creaturile vii din preajmă au tăcut, pentru ca sfântul să se poată ruga în pace.

în mintea lui Bruno a apărut însă o îndoială, care i s-a părut chiar mai tulburătoare:

- Dacă Dumnezeu ascultă cu aceeaşi plăcere orăcăitul broaştei ca şi psalmii tăi?

- Ce plăcere i-ar putea face lui Dumnezeu orăcăitul unei broaşte? nu s-a lăsat mai prejos Bruno.

Dar vocea interioară a insistat:

- De ce crezi că a inventat Dumnezeu sunetul?

Bruno nu ştia, aşa că s-a decis să afle de ce. El a ieşit la fereastră şi a strigat:

- Cântă!

Orăcăitul broscoiului s-a auzit imediat, însoțit cu veselie de toate broaştele din vecinătate. Bruno a ascultat cu atenție zgomotele şi şi-a dat seama că dacă nu le mai opune rezistență, ele nu mai sunt supărătoare, ci dimpotrivă, îmbogățesc tăcerea nopții.

Odată cu această descoperire, inima lui Bruno a intrat în armonie cu universul şi pentru prima oară în viață, el a înțeles ce înseamnă să te rogi cu adevărat.

***

o povestire hasidică

Evreii dintr-un mic orăşel din Rusia aşteptau cu nerăbdare sosirea unui mare rabin. Era un eveniment extraordinar, aşa că şi-au pregătit multă vreme întrebările pe care urmau să i le pună omului sfânt.

Când acesta a sosit în sfârşit şi a fost întâmpinat de mulțime în sala din primăria oraşului, se putea simți în aer tensiunea, căci toți erau pregătiți să asculte răspunsurile la întrebările lor.

La început, rabinul nu a spus nimic; doar a privit în ochii lor şi a mormăit o incantație. Foarte curând, toată lumea a început să mormăie odată cu el. În continuare, el a început să cânte, iar mulțimea a cântat alături de el. Apoi, rabinul a început să se legene şi să danseze cu paşi solemni. Întreaga congregație i-a urmat paşii. În scurt timp, oamenii erau atât de absorbiți de mişcări încât au uitat de orice altceva. În acest fel, fiecare persoană din mulțime a cunoscut Unitatea, fiind vindecată de diviziunea interioară care ne împiedică să cunoaştem Adevărul.

A trecut o oră până când dansul s-a mai potolit.

Eliberați de tensiuni, cei prezenți s-au aşezat şi o stare de pace s-a aşternut peste ei. Apoi, rabinul le-a adresat singurele cuvinte pe care le-a rostit în acea seară:

- Cred că am răspuns la toate întrebările voastre.

Un derviş a fost întrebat de ce îl adoră pe Dumnezeu prin dans. Iată ce a răspuns el:

- Deoarece a-L adora pe Dumnezeu înseamnă a muri față de sine. Dansul ucide egoul Când egoul moare, toate problemele mor odată cu el Când egoul nu mai este, rămâne Iubirea. Rămâne Dumnezeu.

***

Maestrul s-a adresat discipolilor săi în sala de spectacole:

- Ați *auzit* multe rugăciuni şi ați *rostit* multe rugăciuni. În seara aceasta, aş dori să *vedeți* o rugăciune.

în acel moment, cortina s-a ridicat şi baletul a început. .

Un sfânt sufit a plecat în pelerinaj la Mecca. La poalele oraşului, el s-a aşezat pe marginea drumului, epuizat după lunga sa călătorie. Nici nu a apucat bine să adoarmă, că a fost trezit de țipetele furioase ale unui alt pelerin:

- Aceasta este ora când toți pelerinii îşi înclină .capetele către Mecca, iar tu stai cu picioarele orientate către

altarul sfânt. Ce fel de musulman eşti tu?

Sufitul nu s-a clintit din loc. El s-a mulţumit să deschidă ochii şi să spună:

- Frate, vrei să-mi faci favoarea să-mi îndrepţi picioarele astfel încât să nu mai arate către Domnul?

Rugăciunea unui credincios adresată Domnului Vishnu:

"Doamne, te rog să mă ierţi pentru trei păcate majore: mai întâi, am fost în pelerinaj la numeroasele tale temple, fără să-mi dau seama că tu eşti prezent pretutindeni. În al doilea rând, te-am rugat de multe ori să mă ajuţi, uitând că tu eşti mult mai preocupat de bunăstarea mea decât sunt eu însumi. În sfârşit, chiar acum păcătuiesc, rugându-mă ţie pentru iertarea mea, când ştiu foarte bine că toate păcatele noastre sunt iertate cu mult înainte ca noi să le comitem.

***

După mulţi ani de muncă, un inventator a descoperit arta de a face foc. El şi-a luat uneltele şi a plecat în regiunile nordice, acoperite cu zăpezi veşnice, unde a iniţiat un trib în arta de a face foc şi în avantajele ei. Oamenii au fost atât de absorbiţi de această noutate încât au uitat să-i mai mulţumească inventatorului, care într-o bună zi s-a făcut nevăzut. Fiind unul din acei oameni puţini la număr înzestraţi cu harul modestiei, el nu dorea să rămână în amintirea acelui popor sau să fie respectat de el. Singurul lucru pe care îl dorea era satisfacţia de a şti că cineva a beneficiat de descoperirea sa.

Următorul trib la care s-a dus era la fel de dornic să înveţe ca şi primul, dar preoţii locali, văzând influenţa pe care străinul o avea asupra oamenilor, au dispus asasinarea lui. Pentru a nu fi bănuiţi de crimă, ei au instalat un portret al Marelui Inventator chiar în altarul templului şi au conceput o liturghie specială pentru el, pentru ca toată lumea să se închine lui şi pentru ca numele său să nu fie uitat niciodată. Au decretat că noua liturghie se va ţine întotdeauna şi că ea nu va fi modificată niciodată. Uneltele pentru obţinerea focului au fost instalate într-o cutie, iar preoţii au afirmat că toţi cei care îşi vor pune mâinile deasupra lor cu o mare credinţă se vor vindeca.

Marele Preot însuşi şi-a asumat sarcina de a scrie o carte despre Viaţa Inventatorului. Aceasta a devenit Cartea Sacră a tribului, în care se vorbea de bunătatea şi de iubirea lui ca de un exemplu care ar trebui urmat de toată lumea, în care viaţa îi era elogiată, iar natura lui era decretată supraumană. Preoţii au avut grijă ca noua Biblie să treacă din mâinile unei generaţii către generaţiile următoare, interpretând cu autoritate semnificaţia cuvintelor scrise în ea, respectiva vieţii sfinte a Marelui Inventator şi a morţii sale. Cei care deviau de la această doctrină erau pedepsiţi cu moartea sau excomunicaţi. Prinşi în capcana acestor sarcini religioase, oamenii au uitat cu desăvârşire cum trebuie făcut focul.

Din Vieţile Părinţilor care au trăit în Deşert:

Abatele Lot a venit la Abatele Iosif şi i-a spus:

- Frate, după slabele mele capacităţi, eu îmi respect micile reguli pe care mi le-am asumat şi micul meu post, rugăciunea, meditaţia, tăcerea contemplativă.

Atât cât pot, îmi curăţ mintea şi inima de gânduri rele. Ce altceva aş mai putea face?

Bătrânu1 l-a privit şi s-a ridicat în picioare. Şi-a întins mâinile către cer şi şi-a desfăcut degetele, care au devenit ca nişte limbi de foc:

- Asta mai poţi face: să te transformi în întregime în foc.

***

Un cârpaci a venit la Rabi Issac din Ger şi i-a spus:

- Spune-mi ce pot face în legătură cu rugăciunea mea de dimineaţă. Clienţii mei sunt oameni săraci, care nu au decât o singură pereche de pantofi. Îmi aduc pantofii seara târziu şi sunt nevoit să lucrez toată noaptea ca să îi repar. Dimineaţa, încă mai am de lucru dacă doresc ca oamenii să poată pleca la lucru cu pantofii în picioare. Deci, întrebarea mea este: ce pot face în legătură cu rugăciune a de dimineaţă?

- Ce ai făcut până acum? l-a întrebat rabinul.

- Sunt zile în care îmi fac foarte rapid rugăciunea după care mă grăbesc să mă întorc la munca mea, dar mă simt un păcătos. Alteori, renunţ pur şi simplu la rugăciune, dar şi atunci mă simt un păcătos. Ori de câte ori îmi ridic ciocanul ca să bat cuiele în pantofi, îmi aud inima oftând: "Cât de nefericit sunt, căci nu-mi pot face rugăciunea de dimineaţă".

Rabinul i-a răspuns:

- Dacă eu aş fi Dumnezeu, aş preţui acest oftat mai mult decât rugăciunea de dimineaţă.

***

O povestire hasidică:

într-o seară târziu, un ţăran sărman se întorcea de la piaţă, când s-a trezit că nu are cartea de rugăciuni la el. Căruţa i se împotmolise în noroi, şi bietul om se temea că va trebui să-şi petreacă noaptea în pădure fără ca el să-şi poată

rosti rugăciunile.

De aceea, el s-a rugat astfel:

- Doamne, am făcut o mare prostie. Dimineaţa am venit de acasă rară cartea de rugăciuni la mine, iar memoria mea este atât de slabă încât nu pot să-mi amintesc nici măcar o singură rugăciune fără ajutorul ei. De aceea, iată ce am să fac: am să recit tot alfabetul de cinci ori, foarte lent, iar tu, care cunoşti toate rugăciunile, vei putea să uneşti literele în cuvintele pe care nu mi le amintesc.

Auzind aceasta, Domnul le-a spus îngerilor săi:

- Dintre toate rugăciunile pe care le-am auzit astăzi, aceasta a fost cu siguranţă cea mai bună, căci a venit dintr-o inimă curată şi sinceră.

***

Se obişnuieşte la catolici ca ei să-şi mărturisească păcatele unui preot şi să primească absolvirea lor ca semn al iertării lui Dumnezeu. Din păcate, foarte mulţi oameni se folosesc de această metodă convinşi că obţin astfel un certificat din partea lui Dumnezeu care îi scapă de răsplata pe care o merită, căpătând o încredere mai mare în iertarea preotului decât în graţia lui Dumnezeu.

Aşa a fost tentat să facă şi Perugini, un pictor italian care a trăit în Evul Mediu, înainte de a muri. În cele din urmă, el s-a decis să nu se ducă deloc la confesiune, căci acest lucru ar fi însemnat o insultă şi un sacrilegiu în faţa lui Dumnezeu, părând că doreşte să-şi salveze pielea.

Soţia lui, care nu ştia nimic de frământările sale interioare, l-a întrebat dacă nu-i este teamă să moară nespovedit. Perugini i-a răspuns:

- Draga mea, încearcă să priveşti altfel problema: profesiunea mea este pictura, şi trebuie să recunoşti că am fost un pictor foarte bun. Profesiunea lui Dumnezeu este iertarea, şi dacă este la fel de bun în profesia sa cum am fost eu în a mea, înseamnă că nu am nici un motiv să mă tem.

***

Sfântul indian Narada a fost un mare devot al Domnului Hari. Iubirea lui faţă de acesta era atât de mare, încât într-o zi el a fost tentat să creadă că în toate cele trei-lumi nu exista nimeni care să-l iubească pe Dumnezeu la fel de mult ca şi el.

Domnul i-a citit în inimă şi i-a spus:

- Narada, du-te în oraşul de pe malul Gangelui şi vei găsi acolo un credincios al meu. Compania lui o să-ţi facă mult bine.

Narada s-a dus şi a găsit un ţăran care obişnuia să se trezească dimineaţa devreme, pronunţa numele lui Hari o singură dată, după care îşi înfigea plugul în ţărână şi lucra toată ziua. Noaptea, înainte să adoarmă, el mai pronunţa o dată numele lui Hari. Narada s-a gândit: "Cum ar putea acest ţăran simplu să fie un devot al lui Dumnezeu? Văd că toată ziua este prins în treburile lui lumeşti".

Dar Domnul i-a vorbit din nou lui Narada:

- Umple până la refuz un vas cu lapte şi plimbă-te cu el prin oraş fără să verşi un strop.

Narada a făcut ce i s-a spus.

- De câte ori ţi-ai amintit de mine în cursul plimbării tale prin oraş? l-a întrebat Domnul.

- Niciodată, Doamne, a recunoscut Narada. Cum aş fi putut să-mi amintesc de tine când mi-ai poruncit să fiu atent la vasul cu lapte?

Domnul i-a răspuns:

- Vasul acela ţi-a absorbit atât de tare atenţia încât ai uitat cu desăvârşire de mine. Priveşte-l însă pe ţăranul care, deşi este împovărat de numeroasele sale treburi prin care îşi susţine familia, îşi aminteşte totuşi de două ori pe zi de mine...

***

Preotul din sat era un om sfânt, aşa că ori de câte ori oamenii aveau probleme, apelau cu încredere la sfatul lui. El se retrăgea atunci într-un loc special din pădure şi rostea o rugăciune pe care Dumnezeu o asculta inevitabil, astfel încât sătenii primeau întotdeauna ajutorul cerut.

Când preotul a murit, oamenii au continuat să apeleze la succesorul acestuia, care nu era un om la fel de sfânt, dar cunoştea secretul locului din pădure şi rugăciune a specială. De aceea, el s-a, dus la locul respectiv şi a început să se roage:

- Doamne, tu ştii că eu nu sunt un sfânt, dar sper că nu o să te împiedici de acest lucru şi o să le refuzi consătenilor mei ajutorul cerut... De aceea, ascultă rugăciune a mea şi vino în ajutorul nostru.

Iar Dumnezeu i-a ascultat rugăciune a şi întregul sat a fost, ajutat.

Când şi acesta a murit, sătenii au continuat să apeleze la succesorul său, care cunoştea doar rugăciunea specială, nu şi locul din pădure. De aceea, el s-a rugat:

- Doamne, ce îți pasă ție de un anumit loc? Oare nu este sfințit locul de însăşi prezența ta sacră? De aceea, ascultă rugăciunea mea şi vino în ajutorul nostru.

Din nou, Dumnezeu i-a ascultat rugăciune a şi a continuat să-i ajute pe săteni.

Când şi acesta a murit, sătenii au continuat să apeleze la succesorul său, care nu cunoştea nici măcar rugăciune a specială. De aceea, el s-a rugat:

- Doamne, nu cred că există nişte cuvinte speciale care să te impresioneze la fel de mult ca şi strigătul unei inimi tulburate. De aceea, ascultă rugăciunea mea şi vino în ajutorul nostru.

Din nou, Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea şi a continuat să-i ajute pe săteni.

Când şi acesta a murit, sătenii au continuat să apeleze la succesorul său. Acesta prefera însă banii rugăciunilor. De aceea, el s-a rugat astfel:

- Ce fel de Dumnezeu eşti tu de vreme ce deşi poți rezolva foarte bine problemele pe care le-ai cauzat singur, refuzi să ridici un singur deget în favoarea noastră până când nu te implorăm să faci acest lucru? La urma urmei, nu ai decât să faci ce vrei cu aceşti oameni.

După care s-a întors la afacerile sale.

Şi din nou, Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui şi a continuat să-i ajute pe săteni.

***

O femeie în vârstă, mare entuziastă a grădinăritului, a declarat odată că nu are nici o încredere în predicțiile meteo ale oamenilor de ştiință care susțineau că pot controla vremea. După părerea ei, singurul lucru necesar pentru a controla vremea era rugăciunea.

într-o vară, când femeia era plecată în străinătate, seceta a lovit ținutul ei şi i-a distrus toate plantele din grădină. Când s-a întors, femeia a fost atât de supărată încât şi-a schimbat religia!

Ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi schimbat părerile prosteşti

***

Răspunsul la rugăciunile noastre nu ne foloseşte la nimic,
Dacă nu vine la momentul potrivit.

în India antică se punea un mare preț pe ritualurile vedice, considerate a fi atât de ştiințifice încât dacă înțelepții se rugau pentru ploaie, seceta nu venea niciodată. Într-o zi, un om a început să se roage, potrivit acestor rituri, zeiței prosperității, Lakshmi, implorând-o să îl îmbogăţească.

A continuat astfel să se roage fără nici un rezultat timp de zece ani, după care a realizat brusc natura iluzorie a bogăției şi a trecut la sihăstrie, refugiindu-se în munții Himalaya.

Odată, pe când stătea în meditație, el şi-a deschis ochii şi a văzut în fața lui o femeie de o mare frumusețe, strălucind ca şi cum ar fi fost făcută din aur.

- Cine eşti şi ce faci aici? a întrebat-o el.

- Sunt zeița Lakshmi, căreia i-ai recitat imnuri timp de zece ani, i-a răspuns femeia. Am venit să îți împlinesc dorința.

- O, draga mea zeiță, i-a răspuns omul, între timp am cunoscut beatitudinea în meditație şi mi-am pierdut dorința de a fi bogat. Ai venit prea târziu. Spune-mi, de ce ai întârziat atât de mult?

- Ca să fiu sinceră, i-a răspuns zeița, dată fiind natura riturilor pe care le-ai îndeplinit cu atâta credință, ai fi meritat cu vârf şi îndesat să fii bogat, dar în marea mea iubire pentru tine şi în dorința mea de a-ți asigura adevărata bunăstare, cea interioară, am preferat să mai aştept puțin.

Dacă ați avea de ales, ce ați prefera: împlinirea cererii voastre, sau grația stării de pace, indiferent dacă o meritați sau nu?

***

într-o zi, Mulla Nasruddin l-a văzut pe învățătorul satului conducându-i pe copii către moschee.

- De ce îi duci acolo? l-a întrebat el.

- Seceta pârjoleşte ținuturile, i-a răspuns învățătorul, aşa că sperăm ca rugăciunile acestor minți neprihănite să înmoaie inima Atotputernicului.

- Nu rugăciunile contează, i-a răspuns Mulla, indiferent dacă vin din partea unor minți neprihănite sau a unor minți criminale, ci înțelepciunea şi luciditatea.

- Cum îndrăzneşti să afirmi o asemenea blasfemie în prezența acestor copii?! A strigat învățătorul. Dovedeşte ce ai spus, sau te voi denunța ca eretic.

- E foarte simplu, i-a spus Mulla. Dacă Dumnezeu ar ține într-adevăr cont de rugăciunile copiilor, în şcoli nu ar mai exista nici un învățător, căci nimic nu detestă ei mai mult decât să meargă la şcoală. Motivul pentru care ai supraviețuit acestor rugăciuni este acela că noi, cei care ştim mai bine, te-am menținut pe acest post!

***

Un bătrân pios se ruga de cinci ori pe zi, în timp ce partenerul său de afaceri nu punea niciodată piciorul în biserică. Acum, când împlinea 80 de ani, el s-a rugat astfel:

- O, Doamne! Încă din tinerețe nu a trecut nici măcar o singură zi fără să vin la biserică şi să-mi rostesc rugăciuni le de cinci ori, conform ritualului. Nu am făcut nici o mişcare, nu am luat nici o decizie, importantă sau nu, rară a invoca mai întâi Numele tău. Iar acum, la bătrânețe, mi-am dublat eforturile şi am ajuns să mă rog ție fără încetare, zi şi noapte. Şi iată-mă în fața ta, mai sărac decât un şoarece din biserică. În schimb, priveşte-l pe partenerul meu de afaceri: nu se sfieşte să bea şi să joace, şi cu toată vârsta lui înaintată, se însoțeşte de femei cu un caracter îndoielnic; şi totuşi, este putred de bogat. Mă întreb dacă s-a rugat măcar o singură dată în viața lui. Doamne, nu mă rog ție să fie pedepsit, căci ar fi un act lipsit de compasiune creştină, dar te implor, spune-mi: de ce, de ce, de ce... L-ai lăsat pe el să prospere, în timp ce pe mine m-ai ignorat cu totul?

- Deoarece eşti îngrozitor de plictisitor! i-a răspuns Dumnezeu.

Regula în orice mânăstire nu este: "Să nu vorbeşti”, ci "Să nu vorbeşti decât dacă îți poți îmbunătăți tăcerea”.

Oare nu se poate spune acelaşi lucru şi despre rugăciune?

***

Despre rugăciuni şi cei care se roagă:

Bunica:

- îți spui rugăciunile în fiecare noapte? Nepotul:

- O, da!

- Şi în fiecare dimineață?

- Nu, căci dimineața nu mi-e deloc frică!

***

O bătrână pioasă, după război:

"- Dumnezeu a fost foarte bun cu noi. Ne-am rugat tot timpul, iar bombele au căzut în cealaltă parte a oraşului!

***

Persecuțiile lui Hitler împotriva evreilor au devenit atât de groaznice, încât doi evrei au hotărât să-l asasineze. Drept care şi-au pregătit armele şi s-au instalat într-un loc pe unde ştiau că va trece Fuhrerul. Timpul trecea, dar Hitler nu mai apărea. Un gând teribil "i-a trecut lui Samuel prin minte:

- Joshua, a spus el, zi repede o rugăciune, să nu i se fi întâmplat nimic pe drum!

***

Cei doi şi-au făcut un obicei din a-şi invita mătuşa cea pioasă să vină cu ei la picnic o dată pe an. Anul acesta au uitat însă. Când invitația a sosit în sfârşit, femeia a spus:

- Acum e prea târziu! Am apucat deja să mă rog să plouă!

***

Un preot a observat o femeie care stătea în biserica goală, cu capul în mâini.

A trecut o oră, apoi două, dar femeia a rămas în acelaşi loc.

Gândindu-se că este un suflet tulburat şi dornic să-i fie de folos, preotul s-a dus la femeie şi i-a spus:

- Îți pot fi de vreun ajutor?

- Nu, mulțumesc, părinte, i-a răspuns femeia, am primit tot ajutorul. de care aveam nevoie.

Până când m-ai întrerupt!

***

Un bătrân obişnuia să stea nemişcat timp de mai multe ore în fundul bisericii. Într-o zi, un preot l-a întrebat

despre ce îi vorbeşte Dumnezeu.

- Dumnezeu nu vorbeşte. El doar ascultă, a venit răspunsul bătrânului.

- în cazul acesta, despre ce îi vorbeşti tu?

- Nici eu nu vorbesc. Nu fac decât să ascult.

Cele patru etape ale rugăciunii;
Eu vorbesc, tu asculți
Tu vorbeşti, eu ascult.
Nimeni nu vorbeşte, amândoi ascultăm.
Nimeni nu vorbeşte, nimeni nu ascultă. Tăcere deplină!

***

Sufitul Bayazid Bistami a descris astfel progresul făcut de el în arta rugăciunii: "Prima oară când am vizitat Kaaba la Mecca, am văzut Kaaba. A doua oară, l-am văzut pe Domnul în Kaaba. A treia oară, nu am mai văzut nici Kaaba, nici pe Domnul."

***

împăratul mogul Akbar vâna odată prin pădure. Când a sosit vremea rugăciunii de seară, el a descălecat, şi-a întins pe pământ mantaua şi a îngenuncheat pentru ca să se roage, aşa cum fac musulmanii devotați pretutindeni în lume.

Chiar în acel moment s-a întâmplat să apară o țărancă, speriată că bărbatul ei a dispărut dimineața de acasă şi nu s-a mai întors. Extrem de agitată, ea nu l-a observat pe împărat, aşa că s-a împiedicat de el. Fără nici cel mai mic cuvânt de scuză, ea s-a ridicat în picioare şi a continuat să alerge prin pădure.

Akbar a fost foarte indispus de această întrerupere, dar fiind un bun musulman, a respectat legea tăcerii în timpul *namaaz-ului.*

Chiar când îşi termina rugăciunea, femeia s-a întors, de data aceasta fericită, căci îşi găsise bărbatul.

Văzându-1 pe împărat şi întreaga sa suită, ea s-a înspăimântat. Akbar nu şi-a mai putut înfrâna furia şi a strigat la ea:

- Explică-ți comportamentul lipsit de respect, sau vei fi pedepsită!

Dintr-o dată, teama a dispărut din privirea femeii.

Ea l-a privit în ochi pe împărat şi i-a spus:

- Măria ta, am fost atât de absorbită de gândurile mele încât nici nu te-am observat. Dacă nu mi-ai fi spus, nici acum nu mi-aş fi dat seama că m-am împiedicat de Măria ta. Cum se face atunci că m-ai observat în timpul namaaz-ului, când ar fi trebuit să fii absorbit în Cel Unic, care este infinit mai important decât bărbatul meu pentru mine?

Împăratul a fost redus la tăcere, iar mai târziu le-a mărturisit celor apropiați că o țărancă, ce nu era nici Mullah, nici erudită, l-a învățat adevărata semnificație a rugăciunii.

***

într-o zi, Maestrul se ruga. Discipolii au venit la el şi i-au spus:

- învățătorule, învață-ne să ne rugăm. Iată cum i-a învățat el...

Odată, doi bărbați se plimbau pe câmp, când au văzut un taur furios îndreptându-se către ei. Instantaneu, cei doi au rupt-o la fugă către cel mai apropiat gard, cu taurul pe urmele lor. Foarte curând, cei doi şi-au dat seama că nu au şanse de scăpare, aşa că unul a strigat către celălalt:

- Până aici ne-a fost! Nimic nu ne mai poate salva. Spune repede o rugăciune.

Celălalt i-a strigat peste umăr:

- Nu m-am rugat în viața mea, aşa că nu ştiu ce să spun.

- Nu contează. Taurul este pe punctul să ne ajungă din urmă, aşa că spune orice rugăciune.

- Bine. Am să spun rugăciunea pe care îmi amintesc că o spunea tata înainte de masă: Doamne, îți suntem recunoscători pentru ceea ce vom primi.

Nimeni nu este mai sfânt decât cel care a descoperit acceptarea deplină a tot ceea ce există.

în acest joc de cărți numit viață, noi nu putem juca decât cărțl1e pe care le-am primit, ținând cont şi de talentul nostru la joc.

Cei care insistă să primească o altă mână de cărți sunt cei predispuşi către un eşec sigur.

Nimeni nu ne întreabă dacă dorim să jucăm.

Această opțiune nu ne aparține. De jucat, trebuie să jucăm oricum. Singura opțiune pe care o avem este legată de felul în care vom juca aceste cărți.

***

Un rabin şi-a întrebat odată elevul ce anume îl supără.

- Sărăcia, i-a răspuns acesta. Sunt atât de sărac încât de-abia reuşesc să studiez şi să mă rog.

- În vremurile pe care le trăim, i-a spus rabinul, cea mai bună rugăciune şi cel mai bun studiu constau în acceptarea vieții exact aşa cum este ea.

***

Într-o zi extrem de friguroasă, rabinul şi discipolii săi stăteau adunați în jurul unui foc. Citând din învățăturile Maestrului său, unul din discipoli a spus:

- Într-o zi friguroasă ca asta, ştiu exact ce este de făcut!

- Ce? l-au întrebat ceilalți.

- Să ne încălzim unii pe ceilalți. Şi dacă nici acest lucru nu este posibil, ştiu foarte bine ce trebuie să facem.

- Ce?

- Să înghețăm.

Realitatea prezentă nu poate fi cu adevărat respinsă sau acceptată.
Să fugi de ea înseamnă să fugi de picioarele tale.
Să o accepți înseamnă să încerci să îți săruți propriile buze.
Tot ce trebuie să faci este să priveşti, să înțelegi şi să fii împăcat.

***

Un bărbat s-a dus la un psihiatru şi i-a spus că în fiecare noapte este vizitat de un dragon cu 12 picioare şi 3 capete. Era la limita puterilor, nu putea dormi toată noaptea şi era pe punctul de a ceda. Se gândise chiar la sinucidere.

- Cred că te pot ajuta, i-a spus psihiatrul, dar te avertizez că va dura un an sau doi şi că te va costa 3.000 de dolari.

- 3.000 de dolari! a exclamat omul. Las-o baltă! Mai bine mă duc acasă şi mă împrietenesc cu el.

***

Misticul musulman Farid a fost rugat de săteni să meargă în audiență la împăratul Akbar şi să-i solicite anumite privilegii pentru satul lor. Farid s-a dus la curte şi l-a găsit pe Akbar tocmai când se ruga. Când împăratul a terminat, Farid l-a întrebat:

- Ce fel de rugăciune i-ai adresat Atotputemicului?

- M-am rugat să-mi dăruiască succes, bogăție şi viață lungă.

Farid i-a întors pe loc spatele împăratului şi a plecat murmurând:

- Am venit să-l văd pe împărat, dar am găsit un cerşetor, la fel ca toți ceilalți!

***

A fost odată o femeie plină de devoțiune şi dc iubire față de Dumnezeu. În fiecare dimineață ea se ducea la biserică. Pe drum, copiii o strigau, râzând de ea, cerşetorii o acostau, dar ea era atât de scufundată în adorația ei că nu observa nimic din toate acestea.

. Într-o zi, ea s-a dus ca de obicei la biserică şi a ajuns tocmai când începea slujba. A împins poarta, dar aceasta a refuzat să se deschidă. A împins mai tare, dar a descoperit că poarta era blocată.

Disperată la gândul că va pierde slujba pentru prima oară în mulți ani de zile şi neştiind ce să facă, ea a privit către cer. Abia atunci a observat un bilet ce atârna de poartă, pe care scria:

"Sunt plecat prin împrejurimi!"

***

A fost odată un sfânt despre care se spunea că de fiecare dată când pleca de acasă ca să-şi împlinească îndatoririle religioase, spunea: "Şi acum, Doamne, la revedere! Am plecat la biserică".

***

Într-o zi, un călugăr se plimba prin împrejurimile mânăstirii, când a auzit o pasăre cântând.

Vrăjit, a continuat să o asculte. I se părea că nu mai auzise niciodată o pasăre cântând.

Când ciripitul păsării a încetat, el s-a întors la mânăstire şi a constatat, spre uimirea lui, că ceilalţi îl priveau ca pe un străin. Nici el nu-i mai recunoştea.

Abia după câteva zile şi-au dat cu toţii seama cine era. Se pare că omul nostru se întorsese la mânăstire după câteva secole. Întrucât a ascultat cu toată fiinţa lui, timpul s-a oprit pentru el şi călugărul a trecut în eternitate.

Rugăciunea devine perfectă numai atunci când timpul dispare.
Senzaţia de a fi în afara timpului nu apare decât prin claritatea percepţiei
Percepţia nu devine clară decât când scap(de prejudecăţi şi iese în afara conceptelor de câştig şi de pierdere.
Atunci se produce miracolul, iar inima se umple de uimire.

***

Când Maestrul l-a invitat pe Guvernator să practice meditaţia, iar acesta i-a răspuns că este prea ocupat, Maestrul i-a spus:

- Îmi aminteşti de un om care merge prin junglă legat la ochi şi prea ocupat ca să şi-i elibereze.

Când Guvernatorul a invocat lipsa de timp, Maestrul i-a spus:

- Este o greşeală să crezi că meditaţia nu poate fi practicată din lipsă de timp. Adevărata cauză este agitaţia minţii.

***

Un expert în productivitate a făcut odată un raport către Henry Ford.

- După cum vedeţi, domnule, raportul este favorabil, cu excepţia acelui om care stă cu picioarele pe birou. Nu face altceva decât să vă risipească banii.

- Omul acela a avut odată o idee care ne-a adus o grămadă de bani. Cred că îşi ţinea picioarele în aceeaşi poziţie.

A existat odată un tăietor de lemne epuizat care pierdea foarte mult timp şi energie încercând să taie lemne cu o secure ştirbă, căci - după cum spunea el - nu avea timpul necesar să se oprească şi să îşi ascută securea.

***

A fost odată ca niciodată o pădure în care ziua cântau păsările, iar noaptea insectele. Copacii erau plini de flori şi toate creaturile pădurii zburdau, savurându-şi libertatea.

Toţi cei care intrau în această pădure erau conduşi la Singurătate, care era căminul lui Dumnezeu, cel care locuieşte în tăcerea şi în frumuseţea Naturii.

A venit apoi Era Inconştienţei, iar oamenii şi-au construit clădiri înalte de sute de metri, distrugând apele, pădurile şi munţii într-o singură lună. Templele erau construite din lemnul pădurilor şi din pietrele care susţineau solul acestora. Turle şi minarete se ridicau falnice spre cer, iar aerul s-a umplut de sunetele clopotelor, de imnuri de slavă şi rugăciuni.

Dar Dumnezeu s-a trezit fără casă...

Dumnezeu ascunde lucrurile punându-le în faţa ochilor noştri.
Stai! Ascultă ciripitul păsărilor,
Şuierul vântului prin copaci,
Sunetul valun1or oceanului
Priveşte copacii, o frunză care cade, o floare
Ca şi cum le-ai vedea pentru prima dată.
Ai putea stabili astfel, subit,
Contactul cu Realitatea,
Cu acel Paradis
Din care am căzut cu toţii
în copilăria noastră,
Alungaţi de propria noastră Cunoaştere.
Saraha, misticul indian, a spus:
"Cunoaşte savoarea lipsei de Cunoaştere"

Luciditatea

În ţinut a avut loc o mare persecuţie religioasă, Iar cele trei Principii fundamentale ale religiei: Scriptura, Adoraţia şi Caritatea au apărut în faţa lui Dumnezeu pentru a-şi exprima teama că dacă religia va dispărea, ele vor înceta să mai existe.

- Nu vă faceți probleme, le-a spus Domnul. Am intenția să trimit pe pământ pe Cineva care este mai mare decât voi trei la un loc.

- Şi ce nume va purta Acela?

- Cunoaşterea de sine, le-a răspuns Domnul. Ea va face pe pământ lucruri mai mari decât ați tăcut vreodată voi.

***

Trei înțelepți au pornit la drum, căci deşi erau considerați plini de înțelepciune în țările lor, erau suficient de smeriți pentru a considera că îşi vor putea lărgi orizonturile în această călătorie.

Nici nu au ajuns bine în țara vecină când au văzut de la mare distanță un zgârie-nori. Oare ce putea fi acel obiect enorm, s-au întrebat ei. Răspunsul firesc ar fi trebuit să fie: du-te şi descoperă singur. Da, dar acest lucru s-ar fi putut dovedi prea periculos. Dacă era ceva care explodează atunci când se apropie cineva de el? Era mult mai înțelept să îşi dea seama despre ce este vorba înainte de a se apropia'. Drept urmare, cei trei au avansat diferite teorii, au examinat argumentele din toate unghiurile şi au respins contraargumentele pornind de la experiența lor anterioară. În cele din urmă, ei au stabilit, pe baza aceleiaşi experiențe, că indiferent despre ce ar fi fost vorba, obiectul respectiva fost creat de nişte uriaşi.

Au ajuns astfel la concluzia că ar fi mult mai bine să evite complet această țară. De aceea, s-au întors acasă, convinşi că experiența lor s-a îmbogățit cu ceva.

Presupunerile afectează Observația.
Observația alimentează Convingerea.
Convingerea dă naştere Experienței:
Experiența generează un anumit tip de Comportament;
Care, la rândul 1ui: confirmă Presupunerile.

***

Presupuneri

Doi vânători au închiriat un avion şi au plecat la vânătoare într-o regiune împădurită. Conform înțelegerii, pilotul s-a întors peste două săptămâni ca să-i ia acasă. El a privit animalele împuşcate şi a spus:

- Avionul nu poate duce decât un singur taur sălbatic. Pe celălalt va trebui să-l abandonați.

- Bine, dar pilotul de anul trecut a luat doi tauri în avionul său, care era la fel ca acesta.

Pilotul se cam îndoia, dar în cele din urmă a spus:.

- Bine, dacă spuneți că anul trecut s-a putut, bănuiesc că putem face acelaşi lucru.

Şi astfel, avionul şi-a luat zborul cu trei oameni şi doi tauri sălbatici la bord. Din cauza greutății, el nu s-a putut. ridica însă, aşa că s-a izbit de o colină din apropiere. Oamenii au supraviețuit. Unul din cei doi vânători s-a adresat celuilalt:

- Unde crezi că ne aflăm?

Celălalt a privit împrejurimile şi a spus:

- Cred că ne aflăm la două mile de locul în care ne-am prăbuşit anul trecut

***

Alte presupuneri:

Un cuplu căsătorit s-a întors de la înmormântarea unchiului George, care a trăit în casa lor timp de 20 de ani şi aproape că a reuşit să-i despartă datorită caracterului lui certăreț.

- Trebuie să-ți spun ceva, draga mea, a început bărbatul. Dacă nu ar fi fost iubirea pe care ți-o port, nu l-aş fi putut suporta nici măcar o singură zi pe unchiul tău George.

- Unchiul meu George? a exclamat femeia, şocată.

Eu am crezut tot timpul că este unchiul tău George!

***

Îîn vara anului 1946, într-o țară din America de Sud s-a răspândit zvonul că va veni seceta. În realitate, vremea era foarte frumoasă, iar recoltele dăduseră rod bogat. Din cauza zvonurilor alarmante, *20.000* de fermieri şi-au abandonat pământurile şi au plecat la oraş. În acest fel, nu a mai avut cine să strângă recoltele, milioane de oameni au murit de foame, şi zvonurile s-au adeverit.

***

Cu mult timp în urmă, în Evul Mediu, Papa a fost sfătuit de consultanții săi să-i izgonească pe evrei din Roma.

Era imposibil, spuneau ei, ca aceşti oameni să trăiască liberi în chiar inima catolicismului. Un edict de alungare a fost redactat şi promulgat, spre disperarea evreilor, care ştiau că oriunde s-ar duce, nu vor avea parte decât de un tratament mai rău decât cel de care au beneficiat în Roma. De aceea, ei l-au implorat pe Papă se anuleze edictul. Papa era un om corect, aşa că le-a făcut o propunere: evreii trebuiau să numească pe cineva. care să aibă o dezbatere cu el, prin pantomimă. Dacă purtătorul lor de cuvânt câştiga, evreii puteau rămâne în oraş.

Evreii s-au adunat să se consulte. Neacceptarea propunerii ar fi însemnat alungarea automată din Roma. Acceptarea ei nu era nici ea o alternativă prea bună, căci cine ar fi putut câştiga împotriva Papei, care era deopotrivă jucător şi arbitru? Totuşi, nu aveau altceva de făcut decât să accepte. Din păcate, s-a dovedit imposibil să găsească vreun voluntar dornic să intre în competiţie cu Papa. Povara de a purta soarta. tuturor evreilor pe propriii umeri era prea grea pentru ca cineva să accepte să şi-o asume.

Când omul care făcea curat în sinagogă a auzit despre ce este vorba, el a venit în faţa rabinului-şef şi s-a oferit să reprezinte poporul evreu în dezbaterea cu Papa.

- Omul de serviciu? au spus ceilalţi rabini. Imposibil!

- Nimeni altcineva nu doreşte să-şi asume această sarcină, a spus rabinul-şef. aşa că nu avem de ales. Ori îl acceptăm pe omul de serviciu, ori nu va avea loc nici o dezbatere.

De aceea, în lipsa altcuiva, omul de serviciu a fost numit drept competitor al Papei.

Când a sosit marea zi a încercării, Papa s-a aşezat pe tron în Catedrala Sf. Petru, înconjurat de cardinalii săi şi în faţa unei mari mulţimi de episcopi, preoţi şi credincioşi. Mica delegaţie de evrei a sosit şi ea, cu robele lor negre şi cu bărbile în vânt, înconjurându-l pe omul de serviciu.

Papa s-a întors către acesta şi dezbaterea a început. Papa a ridicat solemn un deget şi l-a îndreptat către cer. Omul de serviciu a indicat la fel de solemn solul. Papa părea nedumerit. El a ridicat din nou degetul cu o mare gravitate şi l-a îndreptat către faţa omului de serviciu. Acesta a ridicat trei degete şi le-a îndreptat cu fermitate împotriva Papei, care a rămas uimit în faţa acestui gest. Apoi, Papa şi-a băgat mâna între faldurile robei şi a scos la iveală un măr. La rândullui, omul de serviciu şi-a băgat mâna în sacul său de gunoi şi a scos de acolo o bucată de *matzo.* După care, Papa a spus cu voce tare:

- Reprezentantul evreilor a câştigat competiţia.

De aceea, edictul de alungare a lor este anulat.

Evreii s-au repezit imediat la salvatorul lor şi l-au îmbrăţişat. Cardinalii l-au, înconjurat şi ei pe Papă şi l-au întrebat, nedumeriţi:

- Ce s-a întâmplat, Sanctitate? A fost imposibil să înţelegem ceva din această dezbatere rapidă şi criptică.

Papa şi-a şters sudoarea de pe frunte şi le-a răspuns: .

- Acel om este un teolog strălucit, un adevărat maestru al dezbaterii. Am început prin a-mi îndrepta degetul către cer pentru a afirma că întregul univers îi aparţine lui Dumnezeu. El şi-a coborât imediat degetul către sol ca să-mi reamintească faptul că există un iad, în care şeful suprem este diavolul. Am ridicat atunci un deget ca să afirm că Dumnezeu este Unul singur. Imaginaţi-vă cât de şocat am fost când el şi-a ridicat trei degete, spunându-mi astfel că Dumnezeu se manifestă prin trei persoane, făcând astfel aluzie la doctrina Sfintei Treimi! Văzând că nu pot depăşi acest geniu al teologiei, am preferat să schimb direcţia dezbaterii noastre. Am scos un măr, pentru a-l testa. Aţi auzit şi voi de ideile acestea năstruşnice, potrivit cărora pământul ar fi rotund. El mi-a răspuns pe loc, scoţând din traista sa o bucată plată de pâine nedospită, reamintindu-mi astfel că, potrivit Bibliei, pământul este plat. Pe scurt, nu am mai avut de ales, aşa că i-am recunoscut victoria.

La rândul lor, evreii s-au întors la sinagogă, unde l-au asaltat cu întrebări pe omul de serviciu:

- Ce s-a întâmplat? l-au întrebat ei uimiţi. Omul de serviciu era însă indignat.

- Totul a fost o prostie. Mai întâi, Papa şi-a ridicat mâna ca să afirme că toţi evreii trebuie să părăsească acest ţinut. Drept care, eu am indicat către pământ, ca să-i arăt că nu ne vom mişca de aici. După care, el a arătat cu degetul către mine, ca şi cum mi-ar fi spus: "Nu te pune cu mine!" De aceea, am ridicat şi eu trei degete, pentru a-i arăta astfel că trebuie să se simtă de trei ori mai ameninţat pentru că ne-a ordonat să părăsim Roma. În sfârşit, am văzut că scoate mărul, ca să-şi servească prânzul. Drept care mi l-am luat şi eu pe al meu.

***

Pentru noi, Realitatea nu este ceea ce este, ci ceea ce am decis noi că este.

O bătrână doamnă evreică, mignonă, s-a aşezat in avion, ocupând locul din dreapta unui suedez masiv. Ea l-a fixat o vreme cu privirea, după care l-a întrebat direct:

- Scuzaţi-mă, sunteţi evreu?

- Nu, i-a răspuns acesta.

Câteva minute mai târziu, ea s-a întors din nou către el:

- Puteţi să-mi spuneţi. Haide, recunoaşteţi, sunteţi evreu, nu-i aşa?

- În nici un caz, i-a răspuns omul iritat. Bătrâna a continuat să-l studieze preţ de câteva minute, după care i-a spus:

- Vă spun eu că sunteţi evreu.
Pentru a scăpa de cicălitoarea bătrână, omul i-a răspuns:
- Bine, recunosc, sunt evreu.
La care, bătrâna a dat din cap, îndoindu-se:
- Nu arătaţi deloc a evreu!
Noi începem întotdeauna prin a trage concluziile, după care încercăm să le demonstrăm.

***

Aflată în departamentul de legume al unui supermarket, o femeie s-a aplecat să îşi aleagă nişte roşii. Instantaneu, ea a simţit o durere ascuţită în spate.
Rămasă imobilizată, a început să strige.
Un vânzător aflat în apropiere s-a aplecat şi i-a spus, cu un aer atotştiutor:
- Dacă vi se pare că roşiile nu sunt bune, ar trebui să vedeţi ce preţ are peştele!
La ce reacţiona,ti voi la Realitate, sau la presupunerile voastre legate de ea?

***

Un bărbat s-a urcat în autobuz şi s-a trezit lângă un tânăr care era în mod evident un hippy. Nu purta decât un singur pantof.
- Hei, fiule, ţi-ai pierdut un pantof.
- Nici vorbă, omule, am găsit unul.
Pentru mine, acest lucru este evident; asta nu înseamnă însă că este şi adevărat

***

Un cowboy călărea odată prin deşert, când a văzut un indian cu urechea lipită la sol.
- Ce faci acolo, şefu'? l-a întrebat cowboy-ul.
- Ascult o faţă palidă cu părul roşcat care conduce un Mercedes-Benz mare, de culoare verde închis, cu o plăcuţă de " înmatriculare cu numărul SDT965, care are alături un câine ciobănesc german şi care se îndreaptă către vest.
- Hei, şefule, vrei să spui că poţi auzi toate acestea dacă stai cu urechea lipită de pământ?
- Omule, nu ascult pământul. Tipul tocmai a trecut pe lângă mine.

***

O scoică a văzut o perlă căzută pe fundul oceanului. După mari eforturi, ea a reuşit să apuce perIa şi a aşezat-o lângă ea, pe o frunză. Ştia că oamenii caută perle, aşa că s-a gândit:
- Această perlă îi va tenta. O vor lua, iar pe mine mă vor lăsa în pace.
Când a apărut primul căutător de perle, ochii acestuia erau condiţionaţi să caute scoici, nu perle stând pe frunze. De aceea, el a apucat scoica, care, întâmplător, nu avea înăuntru nici o perlă, şi a lăsat perla să cadă din nou pe fundul oceanului.
Ştiţi exact unde trebuie să priviţi.
Tocmai de aceea nu reuşiţi să-L găsiţi pe Dumnezeu.

***

Aflată la bancă, o femeie i-a cerut casierului să încaseze un cec.
Invocând politica băncii, acesta i-a cerut documentele de identificare. Femeia a suspinat, după care, abia a reuşit să îngâne:
- Dar, Jonathan, sunt mama ta!
Dacă această povestire vi se pare amuzantă, de ce credeţi că nu aţi reuşit să îl recunoaşteţi pe Mesia?

***

Un bărbat şi-a luat noul câine la o partidă de vânătoare. A împuşcat imediat o raţă sălbatică, dar aceasta a căzut în lac. Câinele a păşit pe apă, a prins raţa cu botul şi i-a adus-o stăpânului său.
Omului nu-i venea să-şi creadă ochilor! A împuşcat o altă raţă, iar scena s-a repetat. Vânătorul s-a frecat la ochi, incredul.
Încă neîncrezător, el şi-a invitat a doua zi vecinul la o vânătoare. La fel ca şi cu o zi înainte, de câte ori el sau

vecinul său împuşcau o rață, câinele păşea pe apă şi aducea pasărea. Omul nu a spus nimic. Nici vecinul său. În sfârşit, nemaifiind capabil să se stăpânească, el a murmurat:

- Ai observat ceva ciudat în legătură cu acest câine?

- Da, i-a răspuns vecinul, după ce şi-a frecat gânditor - bărbia. Mi s-a părut ceva neobişnuit. Se pare că nu ştie să înoate!

Nu se pune problema că în viață nu există miracole.

Ea este plină de miracole, şi dacă cineva s-ar opri să o privească, şi-ar da imediat seama de acest lucru.

***

- Ai un câine foarte deştept, a spus omul, văzându-şi prietenul care juca un joc de cărți cu câinele său.

- Nu-i nici pe departe atât de deştept pe cât pare, i-a răspuns amicul. De câte ori prinde o mână bună, dă din coadă.

***

Bunicul şi bunica s-au certat, iar bunica s-a înfuriat atât de tare încât a refuzat să mai vorbească cu bărbatul ei.

A doua zi, bunicul a uitat de ceartă, dar bunica a continuat să-l ignore şi să refuze să-i vorbească. Nimic din tot ce a încercat bunicul nu a reuşit să o smulgă din tăcerea ei.

În sfârşit, bunicul a început să spargă farfuriile şi ceştile din casă. După câteva minute, bunica nu a mai suportat:

- Ce naiba faci? l-a întrebat ea, furioasă.

- Domnul fie lăudat! i-a zâmbit el. Am găsit ce căutam. Vocea ta!

Dacă îl cauți pe Dumnezeu, caută în altă parte.

***

Când diavolul a văzut un aspirant intrând în casa unui Maestru, el s-a hotărât să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-l convinge să renunțe la căutarea Adevărului. De aceea, el l-a supus pe bietul om tuturor tentații lor posibile: bogăție, pasiune, faimă, putere, prestigiu. Dar căutătorul nu era deloc lipsit de experiență în chestiunile spiritua]e, aşa că a evitat cu uşurință toate tentații le. Aspirația lui către spiritualitate era într-adevăr foarte mare.

Când a ajuns însă în prezența Maestrului, el a rămas şocat să-l vadă pe acesta stând pe un scaun înalt, cu discipolii la picioarele sale. "Cu siguranță, acestui om îi lipseşte umilința", s-a gândit el.

A observat apoi şi alte lucruri în legătură cu Maestrul care nu i-au fost pe plac. De pildă, acesta nu părea deloc să-l bage în seamă ("Bănuiesc că explicația este legată de faptul că nu mă linguşesc în fața lui, aşa cum fac ceilalți!"). Nu-i plăceau nici hainele pe care le purta Maestrul, ca să nu mai vorbim de felul său de a rosti cuvintele, oarecum emfatic. Pe scurt, a tras concluzia că nu a ajuns unde trebuia şi că trebuie să-şi continue căutarea în altă parte.

Pe când se îndrepta către ieşire, Maestrul – care îl văzuse pe diavol stând într-un colț al camerei – a spus:

- Nu ar fi trebuit să-ți faci probleme, Satană! Ştii foarte bine că ți-a aparținut încă de la bun început.

Aceasta este soarta celor care, în căutarea lui Dumnezeu, sunt dispuşi să renunțe la orice, mai puțin la prejudecățile lor referitoare la felul în care arată Dumnezeu.

***

Oamenii nu ar mai păcătui niciodată dacă şi-ar da seama că de fiecare dată când păcătuiesc, ei nu fac rău nimănui; decât lor înşişi: Vai!; *cei mai mulți dintre oameni sunt mult prea adormiți pentru a-şi da seama cât de mult rău îşi fac singuri!*

Un bețiv mergea pe stradă, având nişte băşici pe ambele urechi. Un prieten l-a întrebat ce s-a întâmplat.

- Soția mea călca. Când a sunat telefonul, am ridicat fierul de călcat şi l-am dus la ureche.

- Bine, dar ce s-a întâmplat cu cealaltă ureche?

- Tembelul acela a sunat din nou.

***

Un chirurg vienez celebru le-a spus studenților săi că un medic care practică chirurgia trebuie să dispună de două calități: să nu i se facă greață şi să aibă simțul observației.

După care şi-a băgat degetul într-un fluid greţos, l-a scos şi a început să îl lingă. Le-a cerut apoi studenților să facă acelaşi lucru. Aceştia s-au forțat şi au repetat gestul profesorului fără să clipească.

Zâmbind, chirurgul le-a spus:

- Domnilor, vă felicit. Ați trecut primul test. Din păcate, l-ați ratat pe cel de-al doilea, căci nici unul dintre voi

nu a observat că eu mi-am lins alt deget, nu pe cel pe care l-am băgat în fluidul respectiv.

***

Preotul unei parohii la modă şi-a pus portarii să-i salute pe credincioşi după slujba de duminică. Soția sa i-a recomandat să facă el însuşi acest lucru.

- Nu ar fi ceva groaznic dacă după câțiva ani o să ajungi să nu-i mai cunoşti pe membrii propriei tale parohii?

De aceea, duminica următoare preotul s-a prezentat după slujbă în fața porții bisericii. Prima care a ieşit din biserică a fost o femeie îmbrăcată simplu, în mod evident o nou-venită în parohie.

- Ce mai faceți? Sunt fericit că sunteți alături de noi, i-a spus preotul, întinzându-i mâna.
- Mulțumesc, i-a răspuns femeia, oarecum uimită.
- Sper să vă vedem cât mai des la slujbele noastre. Suntem întotdeauna fericiți să vedem fețe noi.
- Da, domnule.
- Locuiți în această parohie?

Femeia părea că nu ştie ce să răspundă.

- Dacă îmi dați adresa, soția mea şi cu mine vă vom suna într-o seară.
- Vai, domnule, nu trebuie să mergeți prea departe. Eu sunt bucătăreasa dumneavoastră.

***

Un nevoiaş a intrat în biroul unui om bogat şi i-a cerut ceva de pomană. Omul şi-a sunat secretara şi i-a spus:

- Îl veți pe acest om nevoiaş? Priveşte cum îi ies degetele de la picioare prin pantofi, cât de rupți îi sunt pantalonii şi cât de peticită îi este haina. Sunt convins că bietul om nu s-a mai bărbierit, nu a făcut un duş şi nu a mâncat nimic de câteva zile. Mi se rupe inima când văd oameni atât de nenorociți. De aceea, DĂ-L IMEDIAT AFARĂ, SĂ NU-L MAI VĂD ÎN FAȚA OCHILOR!

Un om care în loc de mâini şi picioare avea doar nişte ciotun cerşea la marginea drumului.
Prima oară când l-am văzut m-am simțit zguduit, aşa că i-am dat ceva de pomană.
A doua oară i-am dat ceva mai puțin
A treia oară l-am dat cu sânge rece pe mâna poliției: căci cerşea într-un loc public şi ofensa privirea cetățenilor.

***

Guru-ul medita în peştera sa din Himalaya. Când a deschis ochii, a văzut cu uimire că avea un vizitator: abatele unei mânăstiri cunoscute.

- Ce cauți? l-a întrebat *guru-ul.*

Abatele i-a relatat trista sa poveste. A fost o vreme când mânăstirea lui era faimoasă în tot Occidentul. Chiliile ei erau pline de tineri aspiranți şi biserica răsuna de imnurile călugărilor. Asupra mânăstirii s-au abătut însă vremuri grele. Oamenii nu mai simțeau nevoia să-şi hrănească spiritul, tinerii aspiranți erau din ce în ce mai puțini, iar biserica devenise tăcută. Nu mai rămăseseră decât câțiva călugări, care îşi făceau datoria cu inimile grele.

Iată deci ce dorea să afle abatele:

- Crezi că toate acestea se datorează păcatelor noastre?
- Da, i-a răspuns *guru-ul,* şi îndeosebi păcatului ignoranței.
- Ce fel de păcat este acesta?
- Unul dintre voi este Mesia deghizat, iar voi ignorați acest lucru.

După care *guru-ul* şi-a închis din nou ochii şi s-a întors la meditația lui.

Pe tot drumul de înapoiere, inima abatelui a bătut cu repeziciune la gândul că Mesia însuşi se întorsese pe pământ şi se afla chiar în mânăstirea lui. Oare cum de nu-l recunoscuse? Şi cine putea fi el? Să fi fost fratele bucătar? Fratele sacristan? Fratele trezorier? Fratele prior? Nu, cu siguranță nu el; avea prea multe defecte. .. Da, dar *guru-ul* a spus că era deghizat. Oare reprezentau acele defecte doar o deghizare? Dacă stăm să ne gândim, toți cei din mânăstire aveau defecte. Iar unul dintre ei era Mesia!

Întors la mânăstire, el i-a adunat pe călugări şi le-a spus ce a descoperit. S-au uitat unii la alții, neîncrezători. Mesia, aici? Incredibil! Da, dar era deghizat. Deci nu era exclus... Să fi fost cutare? Sau poate altcineva? Sau poate...

Un lucru era sigur: dacă Mesia era deghizat, era puțin probabil că îl vor putea recunoaşte. De aceea, şi-au propus să îi trateze pe toți cu acelaşi respect şi cu aceeaşi considerație. "Nu ştii niciodată, se gândeau ei când vorbeau cu altcineva, poate el este alesul".

Nu-i de mirare că atmosfera din mânăstire s-a schimbat rapid, devenind plină de bucurie. În curând, sute de aspiranți au cerut să fie admişi în Ordin, iar biserica s-a umplut din nou de imnuri şi cântece de slavă. Călugării străluceau, căci spiritul Iubirii coborâse asupra lor.

La ce îți folosesc ochii dacă inima îți este oarbă?

***

Un deținut a trăit ani de zile în carceră. Nu a văzut şi nu a vorbit cu nimeni, iar mesele i-au fost servi te printr-o deschizătură în zid.

Într-o zi, în celula lui a intrat o furnică. Omul s-a uitat fascinat la ea, a luat-o în palmă pentru a o observa mai bine, i-a dat o firimitură de pâine, iar noaptea a obişnuit-o să se culce în farfuria lui de tablă.

S-a gândit atunci că i-au trebuit zece ani de carceră ca să îşi deschidă ochii şi să-şi dea seama cât de drăgălaşă poate fi o furnică.

***

Când un prieten l-a vizitat pe pictorul spaniol El Greco într-o frumoasă după-amiază de primăvară, l-a găsit pe acesta stând în camera lui cu perdelele trase.

- Hai la soare, i-a spus el

- Nu acum, i-a răspuns El Greco. Lumina lui ar perturba lumina care străluceşte în mine.

***

Un rabin bătrân a orbit, aşa că nu mai putea citi sau privi fețele celor care veneau să-l viziteze.

Un vindecător prin credință i-a spus:

- Lasă-te în grija mea şi te voi vindeca de orbire.

- Nu este nevoie, i-a răspuns rabinul. Pot vedea încă tot ceea ce îmi este necesar.

Nu toți cei ai căror ochi sunt închişi sunt adormiți Şi nu toți cei care îşi țin ochii deschişi pot vedea.

Religia

Călătorul îngrijorat:

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce au construit gara la trei kilometri de sat?

Cărăuşul bagajelor:

- Probabil că s-au gândit că ar fi util ca gara să fie construită în apropierea şinelor de cale ferată, domnule!

O gară ultramodernă situată la trei kilometri de şinele de calc ferată este ceva la fel de absurd ca şi un templu extrem de frecventat, dar situat la trei centimetri de viață.

***

Statuia lui Kamakura Buddha a fost găzduită într-un templu până într-o zi, când o furtună foarte puternică a distrus complet templul. Ani la rând, masiva statuie a rămas în bătaia soarelui, ploii, vânturilor şi celorlalte schimbări climaterice.

Când un preot a început să strângă fonduri pentru reconstruirea templului, statuia i-a apărut în vis şi l-a spus:

- Acest templu a fost o închisoare, nu un cămin, pentru mine. Lasă-mă expus în fața ravagiilor vieții. Acela este adevăratul meu cămin.

***

Dov Ber era un om foarte neobişnuit. Când oamenii ajungeau în prezența lui, începeau să tremure.

Era considerat un mare savant talmudic, inflexibil şi care nu făcea niciodată compromisuri. Nu râdea niciodată. Credea cu convingere în durerea auto-impusă şi se ştia că posteşte zile la rând. Toate aceste austerități au sfârşit prin a-l pune la pământ. Dov Ber s-a îmbolnăvit, iar doctorii nu au mai putut face nimic ca să-l vindece. Ca ultimă soluție, cineva a propus:

- De ce nu i-am cere ajutorul lui Baal Shem Tov? Dov Ber a fost de acord, deşi la început s-a opus, căci îl dezaproba cu tărie pe Baal Shem Tov, pe care îl considera un fel de eretic. În timp ce Dov Ber credea că viața nu are sens decât prin suferință şi austerități,

Baal Shem Tov urrnărea să aline durerea tuturor şi propovăduia faptul că viața nu are sens decât dacă ştii să te bucuri de ea.

Era trecut de miezul nopții când Baal Shem Tov a apărut la uşa bolnavului, îmbrăcat într-o haină fină de lână şi

cu o blană călduroasă. El a intrat în camera lui Dov Ber şi i-a dat .Cartea Splendorilor, pe care l-a pus s-o deschidă şi să citească cu voce tare din ea.

Nici nu a trecut bine un minut, când Baal Shem Tov l-a întrerupt şi a spus:

- Lipseşte ceva. Credinței tale îi lipseşte ceva.

- Ce anume ar putea să-i lipsească? a întrebat bolnavul.

- Sufletul, i-a răspuns Baal Shem Tov.

***

Într-o noapte friguroasă de iarnă, un ascet rătăcitor a cerut găzduire într-un templu. Bietul om tremura de frig în zăpadă, aşa că preotul, deşi nu prea avea încredere în el, i-a spus:

- Bine, poți să rămâi, dar numai pentru o singură noapte. Acesta este un templu, nu un azil. Dimineața va trebui să pleci.

În zorii zilei, preotul a auzit nişte sunete ciudate, ca de lemne sparte. A alergat în templu şi a văzut un spectacol incredibil: străinul făcuse un foc chiar în mijlocul templului. Una din statuile din lemn ale lui Buddha lipsea. Preotul a întrebat:

- Unde este statuia?

Străinul a arătat către foc şi a spus:

- Mi-era atât de fug, încât am crezut că am să mor.

- Ți-ai ieşit din minți? a strigat preotul. Ştii ce ai făcut? Aceea era o statuie a lui Buddha. L-ai ars pe Buddha!

Focul începuse să se stingă. Ascetul şi-a băgat bastonul în jeratic şi a început să-l răscolească.

- Ce faci? a strigat preotul.

- Caut oasele lui Buddha, pe care tu zici că l-am ars.

Preotul i-a povestit mai târziu incidentul unui maestru zen, care i-a spus:

- Trebuie să fii un preot foarte slab, dacă prețuieşti mai mult un Buddha mort decât un om viu.

***

Tetsugen, un aspirant zen, a luat o mare hotărâre: să tipărească 7.000 de exemplare din t?ate *sutra-ele* care până atunci nu erau disponibile decât în limba chineză.

El a călătorit de-a lungul şi de-a latul Japoniei

. pentru a strânge fonduri pentru proiectul său. Au existat oameni bogați care i-au oferit chiar câte o sută de monede de aur, dar cel mai mult a adunat bănuți aproape lipsiți de valoare de la țărani. Indiferent de suma primită, Tetsugen îşi exprima recunoştința cu aceeaşi solemnitate.

După zece ani de călătorie, el a strâns în sfârşit suma necesară proiectului său. Chiar atunci, fluviul *Uji* şi-a ieşit din matcă, şi mii de oameni au rămas fără adăpost. Tetsugen a cheltuit toți banii strânşi cu atâta trudă pentru a-i ajuta pe aceşti oameni sărmani.

Apoi a început din nou să strângă fonduri. Au trecut din nou câțiva ani până când a reuşit să strângă întreaga sumă. Chiar atunci s-a declanşat însă o epidemie, care a făcut o grămadă de victime, iar Tetsugen a cheltuit din nou toți banii pentru a-i ajuta pe nevoiaşi.

Şi-a început din nou călătoria prin țară, şi 20 de ani mai târziu, visul său de a tipări scripturile în limba japoneză s-a împlinit în sfârşit.

Maşina pe care a fost tipărită prima ediție a *sutra*elor este păstrată ca piesă de muzeu la mânăstirea Obaku din Kyoto. Japonezii le spun copiilor lor că Tetsugen a tipărit în realitate trei ediții ale *sutra-elor,* din care primele două sunt invizibile şi sunt mult superioare celei de-a treia.

***

Doi frați, din care unul burlac, iar celălalt căsătorit, aveau în proprietate o fermă al cărei pământ fertil dădea recolte foarte bogate. Jumătate din grâu era luat de unul din frați, iar cealaltă jumătate de celălalt.

La început, lucrurile au mers bine. Treptat, fratele "căsătorit a început să se gândească: "Nu e corect. Fratele meu nu este căsătorit, dar ia jumătate din recolta fermei. Eu am o soție şi cinci copii, deci nu am de ce să-mi fac probleme la bătrânețe. Dar cine o să-l îngrijească pe sărmanul meu frate? Ar trebui să economisească mai mult acum, ca să poată trăi mai bine la bătrânețe. Pe scurt, nevoile sale sunt mult mai mari decât ale mele".

După care s-a dat jos din pat, s-a strecurat în casa fratelui său şi a vărsat un sac de grâu în depozitul acestuia.

Fratele necăsătorit avea şi el gânduri de noapte: "Nu este corect. Fratele meu are o soție şi cinci copii, şi ia numai jumătate din recoltă. Eu nu am pe nimeni în întreținere, decât pe mine însumi. În mod evident, nevoile fratelui meu sunt mult mai mari decât ale mele, aşa că ar trebui să primească mai mult". Drept pentru care s-a dat şi el jos din pat şi s-a dus tiptil să verse un sac cu grâu în depozitul fratelui său.

Şi astfel, fenomenul s-a repetat noapte de noapte, până într-o zi, când cei doi s-au întâlnit nas în nas, fiecare

având un sac cu grâu în spinare!

Mulți ani mai târziu, după moartea lor, povestea celor doi frați a intrat în legendă. De aceea, când oamenii din ținut s-au decis să construiască un templu, ei l-au amplasat chiar pe locul în care s-au întâlnit cei doi frați, convinşi că nici un alt loc din regiune nu este mai sfânt decât acesta.

Din perspectiva religiei, singura distincție care contează. nu este aceea între cei *care cred şi cei care nu cred, ci* între *cei care iubesc şi cei care nu iubesc.*

***

Un țăran bogat s-a repezit ca un nebun acasă şi a strigat în gura mare:

- Rebecca, circulă o veste teribilă prin oraş. A sosit Mesia!

- Şi ce ți se pare atât de teribil? i-a răspuns soția.

După părerea mea, este o veste foarte bună. Nu înțeleg de ce eşti atât de supărat!

- De ce sunt atât de supărat? a exclamat omul. După atâția ani de chinuri, am ajuns şi noi în sfârşit la prosperitate. Avem astăzi o mie de capete de vite, hambarele noastre sunt pline de grâu, iar pomii sunt încărcați cu fructe. Şi acum, va trebui să renunțăm la toate şi să-L urmăm.

- Calmează-te, l-a consolat soția. Domnul nostru este un Dumnezeu bun. El ştie cât de mult am suferit noi, evreii. Am fost tot timpul chinuiți, de Faraon, de Haman, de Hitler. Dar Domnul nostru s-a descurcat întotdeauna. Aşa că nu-ți fă probleme. O să scape El într-un fel sau altul şi de Mesia ăsta.

***

Bătrânul Goldstein, în vârstă de 92 de ani, a supraviețuit mai multor pogromuri în Polonia, lagărelor de concentrare din Germania, şi unor zeci de alte persecuții împotriva evreilor.

- O, Doamne, a spus el, nu-i adevărat că noi suntem poporul tău ales?

O voce s-a auzit atunci din cer:

- Da, Goldstein, evreii sunt poporul meu ales.

- În cazul acesta, nu crezi că ar fi timpul să mai alegi şi pe altcineva?

***

Un ateu a căzut de pe o stâncă. În timp ce cădea, el s-a prins de o mică rădăcinuță. A rămas astfel, atârnat între cer şi prăpastia de sub el, ştiind că nu va mai rezista multă vreme.

Atunci, i-a venit o idee.

- Dumnezeule! a strigat el cât îl ține a gura. Tăcere! Nu i-a răspuns nimeni.

- Dumnezeule, a strigat el din nou. Dacă exişti, salvează-mă, şi îți promit că voi crede în tine şi că îi voi învăța şi pe alții să creadă.

Din nou, tăcere! Subit, s-a auzit o Voce ca de tunet, care l-a făcut aproape să dea drumul la rădăcina de care se ținea:

- Aşa spun toți atunci când se află la greu!

- Nu, Doamne, nu! a strigat el, cu ceva mai multă speranță. Eu nu sunt la fel ca alții. Nu vezi, am început deja să cred, acum, când ți-am auzit şi vocea. Nu mai trebuie decât să mă salvezi şi voi proclama pretutindeni numele Tău, până la capătul pământului.

- Foarte bine, a răspuns Vocea. Te voi salva. Dă drumul la rădăcina aceea.

- Să dau drumul la rădăcină? a strigat omul, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Mă crezi nebun?

Se spune că atunci când Moise a izbit cu bastonul în Marea Roşie, miracolul mult aşteptat nu s-a produs. Abia când primii oameni s-au aruncat în apele mării, acestea s-au dat la o parte, creând o cale prin care evreii au putut trece.

***

Casa lui Mulla Nasruddin era în flăcări, aşa că Mulla s-a refugiat pe acoperiş ca să-şi salveze pielea. A rămas acolo, într-un echilibru instabil, până când prietenii lui s-au adunat sub casă, au întins o pătură şi i-au strigat:

- Sari, Mulla, sari!

- Nici nu mă gândesc, a răspuns Mulla. Vă ştiu eu pe voi. Dacă sar, o să trageți pătura de sub mine, numai ca să vă amuzați pe seama mea.

- Nu fii nebun, Mulla, asta nu-i joacă. E o situație serioasă. Sari!

- Nu, a spus Nasruddin. Nu am încredere în niciunul dintre voi. Mai bine lăsați pătura la sol, şi atunci voi sări.

***

Un avar se ruga în biserică:

- Doamne, fie numele tău lăudat de-a pururi, dacă mi-ai da o sută de mii de dolari, aş da 10.000 de dolari săracilor. Promit că o voi face. Dacă nu mă crezi, poți să-i scazi de la bun început şi să-mi trimiți diferența.

***

Pe la jumătatea zborului, pilotul s-a adresat pasagerilor:

- Îmi pare rău, dar trebuie să vă informez că ne aflăm la mare ananghie. Numai Dumnezeu ne mai poate salva.

Un pasager s-a întors către un preot şi l-a întrebat ce vrea să spună pilotul:

- A spus că nu mai există nici o speranță!

***

Aflat în pelerinaj la Mecca, un sfânt sufit s-a bucurat să constate că la Altarul Sacru nu erau prea mulți oameni, astfel încât putea să-şi îndeplinească îndatoririle fără înghesuială.

După ce şi-a îndeplinit ritualurile religioase prescrise de Coran, el a îngenuncheat şi a atins solul cu fruntea, spunând:

- Allah! Nu am decât o singură dorință în viață.

Oferă-mi grația de a nu te mai ofensa niciodată.

Auzind aceste cuvinte, Atotputemicul a izbucnit în râs şi le-a spus îngerilor:

- Asta îmi cer toți. Dar spuneți-mi, dacă le-aş împlini dorința, pe cine aş mai putea ierta eu?

Când păcătosul a fost întrebat de ce intră în templu fără nici un fel de teamă, el a răspuns:

- Nu există nici un om pe care cerul să nu-l acopere. Nu există nici un om pe care pământul să nu-l susțină. Oare nu este Dumnezeu cerul şi pământul nostru, al tuturor?

***

Un preot i-a ordonat diaconului să adune zece oameni şi să cânte împreună imnuri pentru vindecarea unui om bolnav. Când cei zece s-au adunat, cineva i-a suflat la ureche preotului:

- Printre ei există câțiva hoți notorii.

- Cu atât mai bine, a răspuns preotul. Dacă Porțile Compasiunii *vor* fi închise, *vom* apela la ei pentru a le deschide.

***

Un călător mergea liniştit pe drum, când pe lângă el a trecut în galop un călăreț. Privirea acestuia avea ceva malefic, iar pe mâini avea sânge.

Câteva minute mai târziu, călătorul nostru a fost ajuns din urmă de o mulțime de călăreți, care au dorit să ştie dacă a văzut un om cu sânge pe mâini, pe care îl urmăreau.

- Dar cine este?

- Un răufăcător, a răspuns liderul grupului.

- Şi îl urmăriți ca să îl predați justiției?

- Nu, i-a răspuns şeful grupului, îl urmărim ca să îi arătăm cale a cea dreaptă.

Numai reconcilierea poate salva lumea, nu justiția, care nu este decât un alt cuvânt pentru răzbunare.

***

Într-o noapte, poetul Awhadi din Kerman stătea pe veranda casei sale, aplecat deasupra unui vas.

Tocmai atunci, pe drum trecea sufitul Sham-e-Tabrizi.

- Ce faci? l-a întrebat el pe poet.

- Contemplu luna într-un vas cu apă, a venit răspunsul.

- Dacă nu cumva ai probleme cu gâtul, de ce nu o contempli direct pe cer?

Cuvintele nu sunt decât reflexii deformate ale realității De pildă, cineva care a văzut o bucată de marmură din

Taj Mahal a rămas *convins* că *ştie* cum *arată acesta, crezând* că *este o colecţie de bucăţi de marmură. Altcineva a rămas convins* că *ştie cum arată* cascada *Niagara numai pentru* că *cineva* i-a adus *nişte* apă *din* ea, *într-o găleată.*

***

- Ce copilaş drăgălaş ai!
- Asta nu-i nimic! Ar trebui să-i vezi fotografiile!

Cuvintele (şi conceptele) sunt doar nişte indicatori ai Realităţii: nu nişte reflexii ale el:

Dar, aşa *cum afirmă misticii din Orient atunci când înţeleptul arată* cu *degetul către lună, toţi proştii se uită la deget!*

***

Într-o noapte, un beţiv se sprijinea de un pod, când peste el a dat un prieten. Cei doi au început să sporovăiască.

- Ce se vede acolo jos? a întrebat beţivul.
- Luna, i-a răspuns amicul.

Beţivul a privit din nou, a scuturat din cap cu neîncredere, după care a spus:

- Hm, bine, te cred, dar cum naiba am ajuns eu deasupra ei?!

Noi nu vedem *aproape niciodată realitatea aşa cum este ea. Tot ce vedem este o reflecţie a ei în cuvintele şi conceptele noastre, pe care le confundăm cu realitatea. Lumea în care trăim este în cea mai mare parte o construcţie a minţii noastre.*

***

Oamenii se hrănesc cu cuvinte, trăiesc în funcţie de ele, s-ar prăbuşi fără ele.

Un beţiv l-a prins pe un trecător de mânecă şi l-a rugat să-i dea nişte bani ca să-şi cumpere o ceaşcă de cafea. Iată ce i-a povestit el:

- Domnule, a fost o vreme când eram şi eu un prosper om de afaceri, la fel ca dumneata. Pe atunci, lucram şi eu din greu toată ziua. Pe biroul meu se afla acest moto: GÂNDEŞTE CREATOR, ACŢIONEAZĂ DECISIV, TRĂIEŞTE PERICULOS. Chiar aşa am şi trăit - iar banii veneau de la sine. Şi apoi... şi apoi... (bărbia beţivului a început să tremure, în timp ce lacrimi îi curgeau pe obraji)... femeia de serviciu mi-a aruncat motoul la gunoi.

Când măturaţi curtea interioară a templului; nu vă opriţi ca să citiţi ziarele vechi:

Când vă curăţaţi inima, nu vă opriţi ca să flirtaţi cu cuvintele.

***

A fost odată un om care era de o prostie fără seamăn. În fiecare dimineaţă, când se trezea, avea dificultăţi atât de mari în a-şi găsi hainele încât aproape că ajunsese să se teamă să se mai ducă la culcare, gândindu-se la necazul care îl va aştepta a doua zi.

Într-o noapte, i-a venit o idee: să scrie pe o foaie de hârtie numele fiecărui articol de îmbrăcăminte şi să ataşeze bileţelul de acesta. Într-adevăr, a doua zi a găsit bileţelul pe care scria "pantaloni", care erau chiar acolo, şi s-a grăbit să-i îmbrace. A găsit un alt bileţel pe care scria "cămaşă", şi a îmbrăcat-o şi pe aceasta. Pe un alt bileţel scria "pălărie". Şi-a pus-o pe cap.

La sfârşit, a simţit o stare de mulţumire cum nu mai trăise de mult, când deodată, un gând îngrozitor i-a trecut prin cap: "Şi eu? Unde sunt eu?" Se pare că uitase să scrie un bileţel şi pentru el însuşi. A căutat şi a tot căutat, dar în zadar. Nu s-a putut găsi pe sine.

Ce se poate spune despre cei care afirmă:

"Citesc această carte ca să descopăr cine sunt?"

***

Unul din cei mai renumiţi sfinţi din India antică a fost Svetaketu. Iată cum a ajuns el la înţelepciune: la vârsta de numai şapte ani, tatăl său l-a trimis să studieze Vedele. Inteligenţa şi perseverenţa sa l-au făcut să-i întreacă rapid pe ceilalţi studenţi, astfel încât în câţiva ani a ajuns să fie considerat cel mai mare expert în viaţă în domeniul Scripturilor.

La întoarcerea acasă, tatăl său a dorit să-i testeze cunoştinţele. De aceea, i-a pus câteva întrebări:

- Ai învăţat acel lucru a cărui cunoaştere nu mai necesită cunoaşterea altor lucruri? Ai descoperit acel lucru care anihilează orice suferinţă? Ai atins controlul asupra acelui lucru care nu poate fi predat?

- Nu, i-a răspuns cu sinceritate Svetaketu.

- Atunci, fiule, i-a spus tatăl, tot ce ai învăţat în aceşti ani a fost în zadar.

Svetaketu a fost atât de impresionat de adevărul din cuvintele tatălui său încât şi-a propus să descopere prin tăcere înţelepciunea care nu poate fi exprimată prin cuvinte.

Când lacul seacă *şi peştii* se *zbat* pe *fundul* său, *udarea lor cu puţină apă nu este suficientă; ei trebuie aruncaţi înapoi* în *lac.* Nu-i *amăgiţi* pe *oameni cu doctrinele voastre; aruncaţi-i înapoi* în *Realitate. Căci secretul vieţii nu poate fi găsit decât* în *viaţa însăşi nu* în *doctrinele care o descriu.*

***

Un aspirant l-a întrebat pe poetul sufit Jalaluddin Rumi în ce măsură Coranul merita să fie citit. Iată răspunsul lui Rumi:

- Ar trebui să te întrebi mai degrabă dacă nivelul tău îţi va permite să profiţi de pe urma lui.

Un mistic creştin obişnuia să afirme despre Biblie:

- Oricât de util ar fi un meniu, el nu poate înlocui mâncarea.

***

Un copil, la ora de geografie:

- Beneficiul latitudinii şi al longitudinii este acela că dacă te îneci, poţi să strigi latitudinea şi longitudinea la care te afli, iar acestea te vor găsi.

Pentru simplul motiv că există un cuvânt numit "înţelepciune", oamenii cred că ştiu ce înseamnă aceasta. Nimeni nu devine însă astronom numai pentru că înţelege cuvântul "astronomie".

Dacă sufli asupra termometrului, îi poţi ridica temperatura.

Asta nu înseamnă însă că ai reuşit să încălzeşti şi camera în care te afli.

***

In fiecare zi, într-un colţ al unei biblioteci din Japonia un călugăr venea şi stătea liniştit, într-o meditaţie plină de pace.

- Văd că nu citeşti niciodată *sutra-ele,* i-a spus bibliotecarul.

- Nu ştiu să citesc, i-a răspuns simplu călugărul.

- Ce ruşine! Un călugăr ca tine ar trebui să ştie să citească. Vrei să te învăţ eu?

- Da. Spune-mi, l-a întrebat călugărul arătând către sine, ce caracter este acesta?

De ce să aprinzi făclia, dacă soarele străluceşte cu putere?.

De ce să uzi pământul, dacă plouă cu găleata?

***

Un *guru* i-a promis unui scolastic că îi va face o revelaţie mai presus de tot ceea ce conţin scripturile.

Tulburat, savantul l-a întrebat în ce constă revelaţia.

- Du-te în ploaie şi ridică-ţi capul *şi* braţele către cer. *Vei* găsi astfel prima revelaţie.

A doua *zi, eruditul* s-a prezentat la raport:

- Am făcut cum mi-ai spus. Apa mi-a intrat pe gât şi m-a muiat tot. M-am *simţit* ca un idiot.

- Trebuie să recunoşti că pentru prima zi este o revelaţie destul de importantă, nu ţi se pare?

***

Poetul Kabir afirmă:

La ce-i foloseşte eruditului să se joace cu cuvintele şi să cântărească argumentele pro şi contra dacă pieptul său nu explodează de iubire?

La ce-i foloseşte ascetului să se îmbrace într-o robă galbenă dacă inima sa este lipsită de culoare?

La ce vă foloseşte vouă rafinarea comportamentului vostru etic, pe care îl şlefuiţi până când ajunge să fie perfect, dacă nu auziţi nici o muzică/n interior?

Discipolul:

- Care este diferenţa între cunoaştere şi iluminare?
Maestrul:
- Cunoaşterea este ca o torţă cu care îţi luminezi calea. Când devii iluminat, torţa eşti chiar tu.

***

Un paraşutist a sărit din avion pe un vânt puternic, care l-a dus la 160 de kilometri de locul în care dorea să coboare. Ajuns la sol, paraşuta lui s-a agăţat de crengile unui copac, aşa că a atârnat acolo, în pustietate, ore întregi strigând după ajutor. în sfârşit, a trecut cineva.
- Cum ai ajuns acolo sus? l-a întrebat el. Paraşutistul i-a explicat. Apoi l-a întrebat:
- Unde sunt?
- Într-un copac, a venit răspunsul.
- Ha! Probabil că eşti cleric.
Străinul a rămas cu gura căscată.
- Da, sunt. De unde ştii?
- Pentru că răspunsul tău a fost pe cât de adevărat, pe atât de inutil.

***

Un grup de oameni savura muzica dintr-un restaurant chinezesc. Subit, solistul a început o melodie care le era vag familiară. Toată lumea a recunoscut melodia, dar nimeni nu-şi putea aminti numele său. De aceea, ei l-au rugat pe chelner să-l întrebe pe muzician ce cântă. Chelnerul şi-a făcut datoria şi s-a întors cu un zâmbet triumfător pe faţă:
- Cântă la vioară[1] !

***

La fel este şi contribuţia eruditului la spiritualitate!
În plină piesă de teatru, cortina s-a lăsat brusc şi directorul a ieşit în faţa publicului din sat.
- Doamnelor şi domnilor, a spus el, vă anunţ cu profund regret că actorul principal, nimeni altul decât mult iubitul nostru primar, a făcut un atac de cord în cabina lui. De aceea, suntem nevoiţi să întrerupem aici piesa.
Auzind acest anunţ, o femeie de vârstă mijlocie, cu o statură uriaşă aflată în primul rând, s-a ridicat în picioare şi a strigat agitată:
- Repede! Daţi-i o supă de pui!
- Doamnă, i-a răspuns directorul, atacul de cord i-a fost fatal. Omul a murit!
- Atunci nu mai întârziaţi. Daţi-i-o chiar acum! Directorul era disperat:
- Doamnă, a insistat el, la ce-i mai poate folosi o supă de pui unui om mort?
- Ce rău poate să-i facă? a tunat femeia.

Supa de pui are aceleaşi efecte asupra unui mort ca şi religia asupra celor inconştienţi, al căror număr, vai, este de ordinul miliardelor.

***

Maestrul a rămas surprins să audă în curtea sa strigăte şi certuri. I s-a spus că vinovat este unul din discipoli, aşa că a trimis să îl cheme şi l-a întrebat ce s-a întâmplat.
- A sosit o delegaţie de erudiţi care au venit să te viziteze. Le-am explicat că tu nu-ţi pierzi vremea cu oameni ale căror minţi sunt sufocate de cărţi şi de gânduri, dar sunt lipsite de înţelepciune. Aceştia sunt cei care, în îngâmfarea lor, creează dogmele şi diviziunile între oamenii de pretutindeni.
Maestrul a zâmbit:.
- Adevărat! Adevărat! a murmurat el. Dar spune-mi, oare nu tot îngâmfarea te face să te consideri diferit de aceşti erudiţi, dând astfel naştere actualului conflict şi actualei diviziuni?

***

Un înţelept hindus a dispus să-i fie citită Viaţa Domnului Iisus Christos.
Când a aflat că Iisus a fost respins de propriul său popor la Nazaret, a exclamat:
- Un rabin a cărui congregaţie nu vrea să îl dea "afară din oraş nu este un rabin adevărat”.

[1] N.Tr. În limba englezii, *to play* înseamnă deopotrivă a cânta "ceva" şi a cânta "la ceva".

Când a auzit apoi că preoții au fost cei care l-au ucis," a spus cu un oftat:
- Îi e greu lui Satan singur să ducă întreaga lume pe căi greşite, aşa că îşi numeşte câțiva reprezentanți de frunte în fruntea bisericii din diferite puncte de pe glob.

Lamentarea unui episcop:
- Oriunde s-a dus Iisus, s-a petrecut o revoluție.
Oriunde mă duc eu, lumea mă serveşte cu ceai!

***

Dacă te urmează un milion de oameni, întreabă-te unde ai greşit.
Un autor evreu explică în cartea sa faptul că evreii nu urmăresc prozelitismul cu orice preț. Dimpotrivă, dacă cineva doreşte să se convertească, rabinul local are datoria să facă trei încercări de a-l descuraja.
Spiritualitatea este pentru elite. Ea nu face compromisuri pentru a deveni acceptabilă, aşa că nu este potrivită pentru mase, care nu doresc un remediu adevărat, ci doar un sirop de tuse. Iată ce le-a spus Iisus oamenilor pe vreme a când era urmat de o mare mulțime:
- Care dintre voi s-ar gândi să construiască un turn fără să înceapă prin a estima costurile, pentru a vedea dacă îşi poate permite să-l termine? Sau ce rege ar pomi un război împotriva altui rege fără a cumpăni mai întâi dacă cei 10.000 de soldați ai săi vor putea înfrânge cei 20.000 de soldați ai celuilalt rege? Dacă îşi dă seama că nu îl poate învinge, el îşi va trimite emisari cu mult înainte ca regele duşman să sosească şi îi va cere un armistițiu. La fel şi voi; nu-mi puteți deveni discipoli dacă nu sunteți gata să renunțați la toate posesiunile voastre.

Oamenii nu doresc să audă adevărul.
Ei doresc doar asigurări care să-i reconforteze.

***

Un predicator către prietenul său:
- Biserica noastră a renăscut recent, după foarte mulți ani.
- Dar câți oameni s-au adăugat congregației?
- Nici unul. În schimb, au plecat 500.

Iisus ar fi aplaudat!

Experiența ne arată, vai, că legătura dintre convingerile noastre religioase şi sfințenia noastră individuală este similară cu haina pe care o poartă omul la un dineu de gală şi digestia 1ui.

***

Unui filosof care a trăit cu câteva secole în urmă i s-a spus în cer că învățăturile sale erau interpretate greşit de către reprezentanții săi. Fiind un spirit plin de compasiune şi mare iubitor al adevărului, lui i s-a permis în cele din urmă grația de a coborî din nou pe pământ, pentru câteva zile.
I-au trebuit mai întâi câteva zile pentru a-i convinge .pe succesorii săi de identitatea sa. Odată convinşi, aceştia şi-au pierdut complet interesul în ceea ce avea de spus. În schimb, l-au rugat să le dezvăluie secretul revenirii la viață din mormânt.
Cu mari eforturi, el a încercat să-i convingă că nu are cum să le dezvăluie acest secret şi că este mult mai important pentru binele umanității ca ei să redea învățăturilor sale puritate a lor originală.
Eforturile s-au dovedit însă inutile! Iată răspunsul lor:
- Nu înțelegi că ceea ce contează nu este ce ai predat tu, ci interpretarea noastră asupra învățăturilor tale? La urma urmei, tu nu eşti decât în trecere pe aici, în timp ce noi suntem rezidenți permanenți.

Când moare un Buddha, apar şcolile.

***

Toți filosofii, teologii şi doctorii în drept s-au adunat la curte ca să-l judece pe Mulla Nasruddin. Acuzația era una serioasă: Mulla fusese văzut colindând din oraş în oraş, strigând: "Aşa-zişii voştri lideri religioşi sunt nişte ignoranți care trăiesc în confuzie". De aceea, a fost acuzat de erezie, iar pedeapsa pentru această acuzație era moartea.

- Poți vorbi primul, i-a spus CalifuI.

Mulla nu şi-a pierdut deloc cumpătul.

- Aduceți hârtie şi pene, şi dați-le, celor mai înțelepți zece oameni din această distinsă adunare.

Spre imensul deliciu al lui Nasruddin, între cei de față a izbucnit o ceartă cumplită, în încercarea de a stabili care sunt cei mai înțelepți zece oameni dintre ei. Când cearta s-a mai potolit, iar cei zece au fost aleşi, Mulla le-a spus:

- Răspundeți la următoarea întrebare: DIN CE ESTE FĂCUTĂ MATERIA?

Răspunsurile au fost notate, apoi înmânate Califului, care le-a citit. Astfel, unul spunea: "Nu este făcută din nimic", altul scria simplu: "Din molecule", sau "Din lumină", "Nu ştiu", Din Existența Metafizică", şi aşa mai departe.

Nasruddin s-a adresat atunci Califului:

- Când vor ajunge la o înțelegere în ceea ce priveşte materia, vor avea dreptul să judece chestiuni legate de spirit. Nu ți se pare ciudat, Măria Ta, că nu se pot pune de acord asupra materiei din care sunt făcuți ei înşişi, dar în schimb au atins unanimitatea în verdictul potrivit căruia eu mă fac vinovat de erezie?

Nu diversitatea dogmelor noastre face atâtea pagube, ci dogmatismul nostru. Astfel, dacă fiecare om ar face ceea ce este ferm convins că este voința lui Dumnezeu, rezultatul ar fi un dezastru total. Premisa acestui a este tocmai certitudinea. Omul spiritual nu cunoaşte decât incertitudinea, în timp ce fanaticului religios îi este străină această stare de spirit.

***

Într-o noapte, un pescar s-a furişat pe proprietatea unui om bogat şi şi-a aruncat năvodul în lacul plin cu peşte al acestuia. Proprietarul l-a auzit însă şi şi-a trimis paznicii să-l prindă.

Văzând mulțimea care se apropie vociferând, cu torțe aprinse, pescarul şi-a uns în grabă trupul cu cenuşă şi s-a aşezat sub un copac, aşa cum fac de obicei oamenii sfinți în India.

Proprietarul şi paznicii săi nu l-au putut găsi pe tâlhar, deşi au căutat multă vreme. Singurul lucru pe care l-au văzut a fost un om sfânt, acoperit cu cenuşă, care stătea sub un copac, absorbit în meditație.

A doua zi s-a răspândit zvonul că un mare înțelept s-a stabilit pe pământul bogătaşului nostru. Oamenii s-au adunat în număr mare, cu flori, fructe şi hrană. Mulți i-au adus chiar şi bani, căci există o credință populară care afirmă că darurile făcute unui om sfânt aduc binecuvântarea lui Dumnezeu asupra celui care le face.

Pescarul transformat în înțelept peste noapte a rămas uimit de norocul care a dat peste el. "Este mai uşor să îmi câştig existența din credința acestor oameni decât cu năvodul", şi-a spus el. De aceea, a continuat să mediteze şi nu a mai lucrat niciodată.

***

Un rege a visat că a văzut un rege în paradis şi un preot în iad. S-a întrebat uimit Cum de este posibil aşa ceva. O Voce din cer i-a răspuns:

- Regele se află în paradis deoarece i-a respectat pe preoți. Preotul se află în iad deoarece a făcut compromisuri cu regii.

***

Când Măicuța i-a întrebat pe copiii din clasă ce vor să devină când vor fi mari, micuțul Tommy a răspuns că vrea să se facă pilot. Elsie a spus că vrea să devină doctoriță. Spre marea bucurie a Măicuței, Bobby a spus că vrea să devină preot. În sfârşit, s-a ridicat şi Mary şi a spus că vrea să se facă prostituată.

- Cum ai spus, Mary?

- Când o să cresc mare, a spus Mary, cu aerul unei persoane care ştie exact ce vrea de la viață, o să mă fac prostituată.

Măicuța simțea că nu mai are aer în piept. Mary a fost imediat izolată de restul copiilor şi dusă la Stareţul şcolii. Ea i-a povestit Părintelui faptele, dar acesta a dorit să afle direct versiunea fetiței.

- Mary, spune-mi ce s-a întâmplat, cu cuvintele tale.

- Ei bine, a spus Mary, oarecum uimită de toată această agitație, Măicuța fi-a întrebat ce vreau să devin când voi fi. mare, iar eu i-am spus că vreau să devin prostituată.

- Ai spus prostituată? a întrebat Părintele, dorind să verifice dacă a înțeles bine.

- Da.

- Cerule! Ce uşurare! Noi am crezut că vrei să spui protestantă!

***

Rabbi Abraham a trăit o viață exemplară. Când i-a venit timpul, a părăsit această lume în binecuvântarea întregii sale congregații, care ajunsese să îl considere un sfânt şi principala cauză a tuturor darurilor primi te de la Dumnezeu.

La fel s-au petrecut lucrurile şi în cer, unde toți îngerii au venit să-l întâmpine cu un cor de imnuri de slavă. În timpul festivități lor, Rabbi părea încurcat şi retras în sine. Îşi ținea capul în mâini şi a refuzat orice alinare. În sfârşit, a fost dus în fața Judecății de Apoi, unde s-a simțit învăluit de o Bunătate plină de Iubire infinită. A auzit atunci o Voce care i-a spus cu multă tandrețe:

- Ce te tulbură, fiul meu?

- Preasfinte, a răspuns Rabbi, nu sunt demn de toate onorurile care mi s-au acordat. Deşi pe pământ am fost considerat un exemplu de către semenii mei, trebuie să fi făcut ceva greşit, căci unicul meu fiu şi-a abandonat credința şi a devenit un creştin.

- Nu fi supărat, fiule. Înțeleg exact ce simți, căci şi Eu am avut un fiu care a făcut exact acelaşi lucru.

***

În Belfast, Irlanda, un preot catolic, unul protestant şi un rabin evreu erau angrenați într-o discuție teologică foarte aprinsă. Subit, în fața lor a apărut un înger care le-a spus:

- Dumnezeu vă trimite binecuvântarea lui. Spuneți o dorință pentru Pace, iar aceasta vă va fi îndeplinită.

Preotul protestant a spus:

- Vreau ca toți catolicii să dispară din iubita noastră insulă. Atunci, pe ea va domni numai pacea.

La rândul lui, preotul catolic a spus:

- Vreau ca nici un protestant să nu mâi existe pe pământul nostru sacru. Acest lucru va readuce pacea pe insula noastră.

- Şi tu, Rabbi? Tu nu ai nici o dorință?

- Nu, a spus rabinul. Aştept ca Dumnezeu să îndeplinească primele două dorințe, iar eu voi fi mulțumit.

Băiețelul:
- Eşti presbiteriană?
Fetita:
- Nu. Noi aparținem unei abominații diferite.

***

Un vânător şi-a trimis câinele să prindă vietatea care se mişca în spatele copacilor. Animalul a depistat o vulpe şi a urmărit-o până când a intrat în unghiul de tragere al vânătorului. Împuşcată mortal, vulpea i-a spus câinelui:

- Nu ți-a spus nimeni până acum că vulpea şi câinele sunt frați?

- Ba da, a răspuns câinele. Dar astea sunt texte ale idealiştilor şi ale proştilor. Pentru cineva pragmatic, frăția este creată de identitatea intereselor.

Creştinul s-a adresat budistului:

- Noi am putea fi ca frații. Dar acest lucru este valabil numai pentru idealişti şi pentru proşti. Pentru cineva pragmatic, frăția este creată de identitatea convingerilor.

Vai, cei mai mulți dintre oameni au convingeri religioase suficient de puternice pentru a urî, dar nu suficient de puternice pentru a iubi.

***

În autobiografia sa, Mahatma Gandhi povesteşte cum în anii studenției, pe când era în Africa de Sud, a devenit foarte interesat de Biblie, şi mai ales de Predica de pe Munte.

El a devenit convins că cea mai bună soluție pentru sistemul castelor, din cauza căruia indienii sufereau de secole, era creştinismul. De aceea, s-a gândit serios dacă să se convertească la creştinism.

Într-o zi, s-a dus la biserică să asculte slujba şi să primească instrucțiuni. A fost însă oprit la intrare şi i s-a spus politicos că dacă doreşte să ia parte la slujbă, poate face acest lucru fără probleme, dar într-o biserică pentru negri. .

Nu s-a mai întors niciodată.

***

Un păcătos a fost excomunicat în public şi i s-a interzis intrarea în biserică. El s-a dus să se plângă lui Dumnezeu:

- Nu mă mai lasă să intru, Doamne, pentru că sunt un . păcătos.
- Atunci de ce te plângi? .
- Pentru că nu-mi dau nici drumul să plec!

***

Dacă doreşte să supravieţuiască, o biserică sau o sinagogă trebuie să strângă bani. A existat odată o sinagogă în care nimeni nu trecea cutia de colectă prin faţa credincioşilor, aşa cum se procedează în bisericile creştine. Evreii aveau o altă modalitate de a stânge fonduri: vindeau bilete pentru locuri rezervate la marile Sărbători Religioase, căci comunitatea era în acele timpuri foarte mare, iar oamenii erau generoşi.

Într-o asemenea zi de sărbătoare, un puşti a dorit să intre în sinagogă pentru a-şi căuta tatăl, dar portarul nu l-a lăsat să intre, căci nu avea bilet de intrare.

- Ascultă, i-a spus puştiul, am o problemă foarte importantă.
- Aşa spun toţi, a răspuns portarul, fără să fie deloc impresionat.

Puştiul a devenit disperat şi a început să se roage:

- Te rog, domnule, lasă-mă să intru. Este o chestiune de viaţă şi de moarte. Nu voi sta decât un minut.
- Bine, a cedat portarul, dacă zici că e ceva atât de important. Dar să nu te prind că te rogi!

Vai, religia organizată are limitările sale!

***

Predicatorul a fost în acea zi mai elocvent ca de obicei, şi toată lumea a fost mişcată până la lacrimi. Un singur domn, aflat chiar în rândul din faţă, a continuat să privească în gol, complet indiferent la slujbă.

La sfârşitul serviciului divin, cineva l-a întrebat:

- Ai auzit slujba, nu-i aşa?
- Doar nu sunt surd.
- Şi ce crezi despre ea?
- Mi s-a părut atât de emoţionantă încât mai că-mi venea să plâng.
- Şi atunci, de ce nu ai plâns?
- Din păcate, nu aparţin de această parohie.

***

Există o legendă care afirmă că atunci când Dumnezeu a creat lumea şi s-a bucurat de splendoarea ei, Satan a căzut şi el în extaz, în propria sa manieră, evident, căci pe măsură ce privea minunile creaţiei, el exclama:

- Fabulos! Trebuie să le organizăm pe toate! În acest fel, toată distracţia va dispărea!

Aţi încercat vreodată să reglementaţi pacea?
Cum încerci să faci acest lucru, apar conflictele legate de putere şi grupurile care luptă pentru pace.
Singura modalitate de a obţine pacea este să o laşi să crească ca o floare sălbatică.

***

Un episcop şi-a propus să testeze cât de potriviţi erau candidaţii pentru botez.

- După ce semne vor recunoaşte cei din jur că sunteţi catolici? i-a întrebat el.

Nimeni nu a răspuns nimic. În mod evident, nimeni nu se aşteptase la această întrebare. De aceea, episcopul a repetat din nou întrebarea, de această dată făcându-şi semnul crucii, ca să le dea candidaţilor un indiciu. Subit, unul dintre candidaţi a avut o revelaţie:

- După iubirea noastră.

Episcopul a rămas dezamăgit. Era chiar pe punctul de a spune: "Greşit!", dar şi-a dat seama ce era să facă şi a tăcut.

***

Cineva a cerut permisiunea episcopiei de a tipări o carte sub efigia ei. Era vorba de o carte pentru copii care conţinea parabolele lui Iisus, câteva ilustraţii simple şi un număr mic de fraze din Evanghelie. Nimic în plus.

Episcopia şi-a dat permisiunea, impunând însă editorului să adauge fraza standard: "Efigia episcopiei nu presupune automat faptul că episcopul este de acord cu toate ideile exprimate în această carte".

Din nou, o capcană a organizării!

***

Cum creşte o organizaţie spirituală:

Un *guru* a fost atât de impresionat de progresul spiritual al discipolului său încât, considerând că acesta nu mai are nevoie de ghidare spirituală, l-a lăsat singur, într-o colibă de pe malul unui râu.

În fiecare dimineaţă, după ritualurile specifice de scăldat în râu, discipolul îşi atârna hainele să se usuce. Acestea erau singura sa proprietate! Într-o zi, el s-a întristat foarte tare găsindu-şi hainele sfâşiate de şobolani. De aceea, a fost nevoit să ceară altele de la săteni. Şobolanii i-au sfâşiat din nou hainele, aşa că a fost nevoit să îşi procure o pisică. Nu a mai avut probleme cu şobolanii, dar acum trebuia să cerşească şi lapte pentru pisică, nu doar hrana sa.

"Pierd prea mult timp cu cerşitul, şi în plus, am devenit o povară pentru săteni, aşa că mai bine cresc o vacă". După ce şi-a luat vaca, a trebuit să ceară şi fân. "Mai bine cultiv eu însumi pământul de lângă casă", s-a gândit el. Din păcate, nu i-a mai rămas prea mult timp pentru meditaţie. De aceea, a preferat să angajeze lucrători care să se ocupe de pământ.

Supravegherea lucrătorilor nu era însă o sarcină uşoară, aşa că a sfârşit prin a se căsători, pentru a împărţi grijile gospodăriei cu încă o persoană. Nu a trecut mult timp şi discipolul nostru a devenit unul dintre cei mai bogaţi oameni din regiune.

Peste ani, guru-ul său a trecut prin zonă şi a rămas surprins să constate că fosta colibă se transformase acum într-un adevărat palat. El l-a întrebat pe unul dintre slujitori:

- Nu trăia cândva aici un discipol al meu? Până ca acesta să-i dea răspunsul, în, faţa lui a apărut chiar discipolul său.

- Ce s-a întâmplat, fiule?

- N-o să vă vină să credeţi, domnule, i-a răspuns acesta, dar nu am găsit nici o altă cale de a-mi păstra hainele.

***

Într-o regiune stâncoasă, în care naufragiile erau frecvente, exista cândva un mic avanpost. Nu era altceva decât o colibă în care locuiau câţiva oameni, care aveau o singură barcă de salvare, dar erau oameni devotaţi, care supravegheau constant marea şi nu ezitau . să intre în furtună, fără să le pese de propria lor viaţă, pentru a salva viaţa altor persoane aflate în pericol. În acest fel, micul avanpost şi-a câştigat pe bună dreptate o adevărată celebritate.

Pe măsură ce faima avanpostului creştea, creştea şi dorinţa oamenilor care trăiau în apropiere să fie asociaţi într-un fel cu acesta. Localnicii au oferit donaţii, tot mai mulţi membri au făcut cereri de înrolare, noi bărci au fost achiziţionate şi noi echipaje au fost antrenate. Coliba a *fost* şi ea înlocuită cu o clădire impozantă, care îi putea adăposti confortabil pe cei salvaţi din naufragiu. Cum naufragiile nu se petrec însă în fiecare zi, ea a devenit curând un veritabil loc de adunare pentru comunitate, un fel de club local. Timpul a trecut, şi membrii clubului au devenit mult mai interesaţi de viaţa lor socială decât de salvarea vieţilor, deşi nu ezitau să-şi afişeze statutul de salvamari pe ecusoanele pe care le purtau în piept. În realitate, munca de salvare a vieţi lor a început să-i plictisească de moarte, căci victimele erau de regulă murdare şi ude, necesitau îngrijiri, şi peste toate, udau mochetele noi ale camerelor clubului.

În curând, activităţile sociale ale clubului au devenit atât de numeroase, iar cele de salvare a vieţi lor atât de puţine la număr încât câţiva dintre membrii mai vechi au insistat să se revină la vechile preocupări. Propunerea a fost supusă la vot, iar cei care au tulburat ordinea cu sugestiile lor, altminteri o minoritate neglijabilă, au fost invitaţi să părăsească clubul şi să-şi înfiinţeze altul.

Aceştia au făcut exact ce li s-a spus, ceva mai departe, pe coastă. Altruismul şi curajul lor au fost atât de remarcabile încât curând, eroii noştri au devenit faimoşi pretutindeni. Noi şi noi membri cereau aderarea la noul club, mica lor colibă a devenit din ce în ce mai mare, iar idealismul lor din ce în ce mai mic. Dacă veţi vizita la ora actuală zona, veţi întâlni un mare număr de cluburi. Fiecare dintre ele este mândru de originea lui şi de faptele celor care l-au înfiinţat. Naufragii mai au loc din când în când, dar nimănui nu pare să-i pese prea tare.

***

Într-o ţară deşertică existau puţini copaci, iar fructele erau greu de găsit. Legenda spune că Dumnezeu a dorit să se convingă că atât cât există este de ajuns pentru toată lumea, aşa că a apărut în faţa acelui popor sub forma unui profet şi le-a spus oamenilor: "Iată care este porunca mea pentru voi şi pentru generaţiile următoare: nimeni nu are dreptul să mănânce mai mult de un fruct pe zi. Notaţi această poruncă în Cartea voastră Sfântă. Toţi cei care vor încălca această lege vor fi consideraţi nişte păcătoşi în faţa lui Dumnezeu şi ai umanităţii".

Legea a fost respectată cu stricteţe secole la rând, până când oamenii de ştiinţă au descoperit un mijloc de a transforma deşertul într-un ţinut mănos. Recoltele au devenit bogate, animalele domestice s-au înmulţit, iar crengile

pomilor se rupeau sub. greutatea fructelor. Dar legea a continuat să fie impusă cu aceeaşi stricteţe de autorităţile civile şi religioase ale ţării.

Cei care îndrăzneau să conteste legea, spunând că este un păcat împotriva umanităţii să laşi fructele să putrezească la sol, erau consideraţi blasfemiatori şi duşmani ai moralităţii. Autorităţile afirmau despre aceşti oameni, care contestau Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu, că sunt conduşi de spiritul orgolios al raţiunii, că le lipseşte credinţa şi supunerea, motiv pentru care nu puteau cunoaşte Adevărul.

În biserici se ţineau frecvent predici în care se arăta cum cei care au încălcat legea au sfârşit întotdeauna prost. Nimeni nu sufla însă un cuvânt despre cei care au sfârşit la fel de prost deşi au respectat cu stricteţe legea, ca să nu mai vorbim de numărul mare al celor care prosperau fără griji, deşi încălcaseră în mod repetat legea.

Legea nu putea fi însă schimbată, căci profetul care susţinea că a primit-o direct de la Dumnezeu murise de mult. Poate că el ar fi avut curajul şi bunul simţ să o schimbe, de vreme ce circumstanţele se schimbaseră, căci el înţelesese Cuvântul lui Dumnezeu nu ca pe ceva imuabil, ci ca pe un instrument prin care putea servi bunăstării întregului popor.

Şi astfel, s-a ajuns ca oamenii să încalce deschis legea, renunţând cu acest prilej şi la credinţa în Dumnezeu. Alţii au preferat să o încalce în secret, având însă mustrări de conştiinţă. Marea majoritate a oamenilor au continuat să o respecte cu stricteţe, convinşi că sunt extrem de virtuoşi, pentru simplul motiv că respectă un obicei străvechi şi depăşit, pe care le era mea frică să-l încalce.

***

Oamenii cu adevărat religioşi respectă Legea.
Dar nu se tem niciodată de ea...

- Cu ce te ocupi? l-a întrebat o doamnă pe un tânăr la o petrecere.
- Fac parte din trupele speciale.
- Cred că e groaznic să sari cu paraşuta, a spus doamna.
- Hm, sunt nişte momente destul de dificile.
- Povesteşte-mi experienţa cea mai teribilă pe care ai avut-o.
- Cred că cel mai greu moment prin care am trecut a fost acela când am aterizat pe o pajişte pe care era o plăcuţă indicatoare: NU CĂLCAŢI IARBA.

***

nici nu o adoră...

Un sergent i-a întrebat pe recruţi de ce este construit patul puştii din lemn de nuc.
- Pentru că este mai dur decât alte specii de lemn, a răspuns cineva.
- Greşit, a spus sergentul.
- Pentru că este mai elastic.
- La fel de greşit.
- Pentru că străluceşte mai tare. .
- Mai aveţi multe de învăţat, băieţi. Lemnul de nuc este folosit pentru simplul motiv că aşa scrie la Regulament!

***

...nici nu o absolutizează...

Un oficial de la căile ferate a raportat astfel o crimă care s-a produs într-un tren: "Asasinul a urcat în vagon de pe peron, a înjunghiat cu sălbăticie victima de cinci ori, fiecare lovitură fiind mortală, după care a părăsit trenul pe uşa opusă, trecând peste linia ferată şi încălcând astfel Regulamentul Căilor Ferate".

Un nobil a fost aspru criticat pentru că a dat foc unei catedrale. Excelenţa sa şi-a cerut scuze, spunând că a fost informat - în mod greşit, după câte se părea - că arhiepiscopul se afla înăuntru!

***

Într-un mic orăşel, un străin a format 016, numărul pentru informaţii. La celălalt capăt al firului s-a auzit vocea unei femei care i-a spus:

- Îmi pare rău, va trebui să formaţi 015.

Omul s-a conformat, dar a constatat surprins că i-a răspuns aceeaşi voce.

- Scuzaţi-mă, nu sunteţi persoana cu care am vorbit mai devreme?
- Ba da, i-a răspuns vocea. Astăzi lucrez pe două ture, căci o înlocuiesc şi pe colega mea.

..

***

... nici nu o exagerează...

Dl. Smith şi-a ucis soţia iar la proces a invocat în apărarea sa argumentul nebuniei temporare. Avocatul său l-a citat ca martor şi l-a rugat să descrie crima în propriile sale cuvinte.

- Onorată Curte, a spus el, sunt un om simplu, cu obiceiuri regulate, şi am trăit în pace cu toată lumea. În fiecare zi mă trezesc la ora 7.00, îmi iau micul dejun la 7.30, mă prezint la serviciu la ora 9.00, plec de la slujbă la ora 5.00, ajung acasă la 6.00, găsesc cina pusă pe masă, o mănânc, citesc ziarul, mă uit la televizor, după care mă culc. Aşa s-au petrecut lucrurile până în ziua cu pricina...

Ajuns în acest punct cu povestirea, respiraţia omului s-a accelerat brusc şi în ochi i-a trecut un fulger de mânie.

- Continuă, a spus avocatul. Povesteşte Curţii ce s-a întâmplat.

- În acea zi m-am trezit la ora 7.00, ca de obicei, mi-am luat micul dejun la 7.30, fi-am prezentat la serviciu la ora 9.00, am plecat de la slujbă la ora 5.00, am ajuns acasă la 6.00, dar spre uluirea mea, am descoperit că cina nu era pusă pe masă. Cât despre soţia mea, nicăieri. Am răscolit atunci întreaga casă şi am găsit-o în pat cu un bărbat străin. Drept pentru care am împuşcat-o.

- Descrie şi emoţiile pe care le-ai trăit atunci când ai ucis-o, l-a îndemnat avocatul, dornic să câştige simpatia juriului.

- Am simţit o furie de necontrolat. Pur şi simplu mi-am ieşit din minţi. Onorată Curte, doamnelor şi domnilor din juriu, a strigat el bătând cu pumnul în bară, când ajung acasă la ora 6.00 fix, am pretenţia să îmi găsesc cina pe masă!

***

... nici nu o exploatează...

Mulla Nasruddin a găsit la margine a drumului un diamant, dar conform legii, cei care găseau un obiect nu deveneau proprietarii acestuia decât după ce îşi anunţau descoperirea în piaţa centrală a oraşului, cu trei ocazii diferite.

Nasruddin era mult prea habotnic ca să ignore Legea, dar prea lacom ca să-şi asume riscul de a pierde obiectul mult râvnit. De aceea, trei nopţi la rând, la o oră când era sigur că nu-l va auzi nimeni, el s-a dus în piaţa centrală a oraşului-şi şi-a anunţat descoperirea, aproape în şoaptă:

- Am găsit un diamant pe drumul care iese din oraş. Oricine îl cunoaşte pe proprietar să ia legătura cu mine.

Evident, nimeni nu a auzit cuvintele lui Mulla, cu excepţia unui om care, din întâmplare, stătea la fereastră în a treia noapte când Nasruddin şi-a anunţat descoperirea. Din cauză că Nasruddin vorbea prea încet, el nu a înţeles ce spune. Când a încercat să afle, Mulla i-a strigat:

- Nu sunt obligat să-ţi răspund. Totuşi, din bun simţ, am să-ţi spun doar atât: fiind un om profund religios, am ieşit trei nopţi la rând pentru a rosti anumite cuvinte şi a împlini astfel Legea.

Ca să fii cu adevărat rău, nu trebuie să încalci Legea. Este suficient să o respecţi in litera ei.

***

La evrei, respectarea Sabatului, ziua Domnului, a fost iniţial un prilej de mare bucurie, dar rabinii care s-au succedat unul după altul au dat tot felul de interpretări felului în care trebuie respectat acesta, ce fel de activităţi sunt permise şi ce fel nu, astfel încât oamenii au ajuns chiar să se teamă să se mişte în această zi, ca să nu încalce vreun regulament sau altul.

Baal Shem, fiul lui Eliezer, s-a gândit mult la această chestiune. Într-o noapte, el a avut un vis. Se făcea că un înger l-a luat în cer şi i-a arătat două tronuri aşezate mult deasupra celorlalte.

- Pentru cine sunt rezervate aceste tronuri? A întrebat Baal.

- Pentru tine, i-a răspuns îngerul, dacă vei şti să te foloseşti de inteligenţa ta, şi pentru încă o persoană, al cărui nume şi adresă îţi vor fi înmânate.

A fost dus apoi în locul cel mai adânc din iad şi i s-au arătat două locuri libere.

- Pentru cine sunt pregătite acestea? a întrebat el.

- Pentru tine, i-a răspuns îngerul, dacă nu vei şti să te foloseşti de inteligenţa ta, şi pentru omul al cărui nume şi adresă îţi vor fi înmânate.

În vis, Baal Shem l-a vizitat pe omul care avea să-i fie tovarăş în paradis. Uimit, a constatat că acesta era un păgân care nu ştia nimic despre obiceiurile evreieşti şi care, chiar în ziua de Sabat, a dat o mare masă în cinstea vecinilor săi păgâni, la care veselia era în toi. Când Baal Shem l-a întrebat cu ce ocazie benchetuieşte, omul i-a răspuns:

- Îmi amintesc că în copilărie, părinţii m-au învăţat că Sabatul este o zi pentru odihnă şi pentru bucurie. De aceea, în fiecare sâmbătă, mama făcea nişte mese festive la care toată lumea era invitată, în care cântam şi dansam cu toţii, şi toată lumea era foarte fericită. Eu nu am făcut decât să păstrez acest obicei.

Baal Shem a încercat să-i explice omului ce spune religia sa, căci şi-a dat seama că acesta se născuse evreu, deşi ignora complet regulile stabilite de rabini. A amuţit însă când şi-a dat seama că dacă i-ar spune aşa ceva, i-ar răpi omului bucuria în ziua de Sabat.

în acelaşi vis, Baal Shem s-a dus apoi la persoana care urma să-i fie tovarăş în iad. A găsit un om care respecta cu stricteţe Legea, întotdeauna gata să se autopedepsească dacă ar fi încălcat-o vreodată. Bietul om îşi petrecea fiecare zi de Sabat într-o tensiune in suportabilă, ca şi cum ar fi păşit pe cărbuni fierbinţi. Când Baal Shem a încercat să-i deschidă ochii, explicându-i că nu trebuie să devină un sclav al Legii, el a amuţit din nou, căci şi-a dat seama că bietul om nu va înţelege niciodată că greşeşte tocmai împlinind cu rigoare Legea.

Graţie acestei revelaţii, primită sub forma unui vis, Baal Shem a creat un nou sistem de reguli, care insistă asupra adorării lui Dumnezeu prin bucuria inimii.

Când oamenii se bucură,
Ei sunt întotdeauna buni;
în schimb, când sunt buni
Ei uită să *se bucure.*

***

Preotul a anunţat că Iisus Christos însuşi va veni în biserica lor în următoarea duminică. Evident, oamenii s-au adunat în număr mare ca să-l vadă pe Domnul. Toată lumea se aştepta ca el să ţină o predică, dar Iisus s-a limitat să le zâmbească, şi după ce preotul l-a prezentat, le-a spus doar atât: "Salut!" Toţi cei de faţă i-au oferit ospitalitate pentru noapte, dar el a refuzat politicos, spunându-le că îşi va petrece noaptea în biserică. Normal, s-au gândit cu toţii.

Dimineaţa devreme, a dispărut din biserică. Când porţile acesteia au fost deschise, spre oroarea tuturor, preotul şi credincioşii au descoperit că biserica fusese vandalizată. Pe toţi pereţii era scrijelit acelaşi cuvânt: ATENŢIE. Nu exista nici un colţişor din biserică, inclusiv altarul şi Biblia uitată pe el, pe care să nu fi fost scris cuvântul ATENŢIE, cu litere mai mari sau mai mici, scrise cu stiloul sau cu creionul, în toate culorile posibile. Oriunde îţi întorceai privirea, nu vedeai decât acelaşi cuvânt: "ATENŢIE, atenţie, Atenţie, ATENŢIE, atenţie, atenţie...".

Ce şocant. Ce iritant. Ce confuz. Cât de fascinant, dar şi de teribil în acelaşi timp. La ce trebuiau oare să fie atenţi? Nu exista nici o precizare în această direcţie. Singurul cuvânt scris era ATENŢIE. Primul impuls al oamenilor a fost să şteargă literele, acest adevărat sacrilegiu. În cele din urmă s-au abţinut de la acest gest, dar numai la gândul că cel care le-a scris a fost însuşi Iisus.

Ce s-a întâmplat în continuare? De câte ori veneau la biserică, misteriosul cuvânt le sărea în ochi oamenilor, până când le-a intrat în subconştient. Ei au început să fie mai atenţi la scripturi, descoperind revelaţii noi, rară a cădea însă în bigotism.,Au început să devină mai atenţi la sacramente, astfel încât ritualurile să fie respectate fără a cădea în superstiţie. Preotul a început să fie mai atent la influenţa pe care o avea asupra oamenilor, pe care a reuşit astfel să-i ajute mai mult, fără a încerca însă să-î controleze. Şi toţi au început să fie mai atenţi la religie, devenind din ce în ce mai conştienţi de sine. Au început astfel să respecte legile bisericii, fără a uita însă de compasiunea datorată celor slabi. Au început să devină mai atenţi la rugăciuni, bazându-se din ce în ce mai mult pe puterea lui Dumnezeu, şi nu pe voinţa lor egotică. Au devenit chiar mai atenţi la conceptul de Dumnezeu, pe care l-au recunoscut pretutindeni, nu numai între zidurile strâmte ale bisericii lor.

Astăzi, veţi găsi cuvântul ATENŢIE scris chiar de oameni pe toate bisericile lor, iar dacă veţi trece noaptea prin această regiune, veţi observa deasupra bisericilor acelaşi cuvânt, alcătuit din neoane aprinse în mii de lumini multicolore.

Graţia

Un preot stătea la biroul său de la fereastră, compunând o predică referitoare la Providenţă, când a auzit un zgomot ca de explozie. Curând, a văzut oamenii alergând încolo şi încoace, într-o agitaţie nebună, şi a aflat că digul barajului s-a prăbuşit, râul dădea năvală, iar populaţia era evacuată.

Într-adevăr, preotul a văzut nivelul apei ridicându-se rapid. A simţit el însuşi o senzaţie de panică, dar s-a gândit: "Tocmai scriu o predică despre Providenţă, iar acum am ocazia să aplic ceea ce predic. Nu voi fugi împreună cu ceilalţi. Voi rămâne aici şi voi avea încredere că Providenţa divină mă va salva".

Când apa a atins nivelul ferestrei, pe lângă casa lui a trecut o barcă încărcată cu oameni, care i-au strigat:

- Sari, părinte.

- Nu, copiii mei, le-a răspuns preotul. Am încredere că Providenţa divină mă va salva.

Părintele a fost nevoit totuşi să se urce pe acoperiş, iar când apa a atins şi acel nivel, o altă barcă a trecut pe lângă el. Preotul a refuzat însă din nou să urce în ea.

A fost nevoit totuşi să urce şi să se agaţe de coş. Când apa i-a ajuns la genunchi, un ofiţer într-o barcă cu motor a fost trimis să-l salveze.

- Nu, mulțumesc, domnule, a răspuns părintele, zâmbind. Eu am încredere în Dumnezeu, țar el nu mă va părăsi.

După ce s-a înecat, părintele a ajuns în cer. Evident, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se plângă lui Dumnezeu:

- Bine, Doamne, am avut încredere în tine! De ce nu ai făcut nimic ca să mă salvezi?

- Ciudat, i-a răspuns Dumnezeu. Ştiam că ți-am trimis trei bărci să te salveze!

***

Doi călugări se aflau împreună într-o călătorie. Unul dintre ei practica spiritualitatea achizițiilor, în timp ce celălalt prefera practica renunțării. Toată ziua, cei doi au discutat despre punctul lor de vedere. Seara, au ajuns pe malul unui râu.

Cel care credea în renunțare nu avea nici un ban la el. EI a spus:

- Nu avem bani să-i plătim omului cu barca să ne treacă dincolo, dar nu e cazul să ne facem probleme. Vom petrece noaptea aici, iar mâine dimineață se va găsi cu siguranță un suflet caritabil care să ne plătească taxa de trecere.

Celălalt i-a răspuns:

- Pe această parte a râului nu există nici un sat, nici o colibă, nici un adăpost. La noapte vom fi devorați de animalele sălbatice, muşcați de şerpi sau vom îngheța de frig. Pe cealaltă parte a râului vom găsi cu siguranță un adăpost confortabil, în care ne vom putea petrece noaptea. Îi voi plăti eu omului cu barca.

Odată ajunşi pe celălalt mal al râului, el i-a reproşat tovarăşului său de drum:

- Înțelegi acum importanța banilor? Practic, ți-am salvat viața, la fel ca şi viața mea. Ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă şi eu aş fi fost un adept al renunțării, la fel ca tine?

Celălalt i-a replicat:

- De fapt, renunțarea ta ne-a adus pe această parte a râului, căci, de fapt, tu te-ai despărțit de banii tăi ca să-i plăteşti barcagiului. Mai mult, cum eu nu aveam nici un ban, buzunarul tău a devenit inclusiv buzunarul meu. După cum vezi, eu nu sufăr niciodată. Dumnezeu are grijă de mine.

***

La o petrecere în Japonia, unui turist i s-a prezentat o băutură tradițională japoneză. După primele înghițituri, el a observat că mobila din cameră începe să se învârtă.

- E o băutură foarte tare, i-a spus el gazdei sale.

- Nu tocmai, i-a răspuns gazda. De data aceasta, este vorba de un cutremur.

***

Un elefant s-a rătăcit din turmă şi a ajuns la un podeț din lemn, care trecea peste o groapă adâncă. Podețul a trosnit din toate încheieturile, abia putând să suporte greutatea elefantului.

După ce au ajuns în siguranță pe partea cealaltă, un păduche care se aciuiase în urechea elefantului i-a şoptit acestuia, cu o vădită satisfacție:

- Hei, băiete, dar am scuturat podul acela, nu ne-am jucat!

***

O bătrână a observat cum cocoşul ei începe să cotcodăcească - cu o precizie de ceasornic - chiar înainte de răsăritul soarelui. Fiind o femeie simplă, a ajuns la concluzia că soarele răsare din cauza cocoşului ei.

De aceea, când cocoşul a murit de moarte naturală, ea s-a grăbit să-l înlocuiască, pentru ca soarele să nu apună definitiv.

Într-o zi, ea s-a certat cu vecinii şi i-a amenințat că se va muta la sora ei, care locui a la câțiva kilometri distanță de sat.

Zis şi făcut. A doua zi, când cocoşul â început să cotcodăcească, soarele a răsărit din nou, ca întotdeauna. Femeii i s-a confirmat astfel ceea ce ştiuse dintotdeauna: că soarele răsare acum aici, ceea ce înseamnă că satul ei natal rămăsese în întuneric. Aşa le trebuie!

Un lucru pe care nu l-a putut înțelege totuşi a fost acela că vecinii ei nu au venit niciodată să o roage să se întoarcă în sat, împreună cu cocoşul. Până la urmă a tras concluzia că sunt nişte oameni încăpățânați şi înguşti la minte...

***

- Deci, acum ai zburat pentru prima dată. Ți-a fost frică?

- Ca să fiu sincer, n-am îndrăznit să mă sprijin cu toată greutatea mea de scaun.

***

Un discipol a venit călare pe cămila sa la cortul maestrului său sufit. Aici, a descălecat şi a intrat direct în cort, şi-a înclinat superficial capul şi a spus:

- Credinţa mea în Dumnezeu este atât de mare încât mi-am lăsat cămila afară, fără să o leg, convins că Dumnezeu îi protejează pe cei care îl iubesc sincer.

- Du-te şi leagă-ţi cămila, prostule! l-a repezit Maestrul. Nimeni nu are dreptul să-L plictisească pe Dumnezeu aşteptând ca El să facă ceea ce ar putea face el însuşi, fără nici un fel de efort.

***

Goldberg avea o grădină splendidă, şi de fiecare dată când rabinul trecea pe lângă ea, îl striga şi îi spunea:

- Ai o grădină minunată. Dumnezeu şi cu tine sunteţi parteneri.

- Mulţumesc, Rabbi, răspundea Goldberg, cu o plecăciune.

Acelaşi dialog s-a repetat zile, săptămâni şi luni la rând. Cel puţin de două ori pe zi, în drum către şi dinspre sinagogă, rabinul îi spunea lui Goldberg: "Dumnezeu şi cu tine sunteţi parteneri!", până când Goldberg a început să se cam plictisească.

De aceea, data următoare când rabinul i-a spus: "Dumnezeu şi cu tine sunteţi parteneri", Goldberg i-a răspuns:

- O fi. Dar ar fi trebuit să vezi grădina când era numai a lui Dumnezeu!

***

În lucrarea Vieţile sfinţilor, Attar povesteşte cum marele sufit Habib Ajami s-a dus odată să se îmbăieze în râu, lăsându-şi haina nesupravegheată pe mal. Tocmai atunci trecea pe acolo Hasan din Basra, care a văzut haina, şi crezând că a fost uitată de cineva, din neglijenţă, s-a decis să o păzească până când neglijentul va apărea. Când Habib a venit să-şi ia haina, Hasan i-a spus:

- în grija cui ţi-ai lăsat haina când te-ai dus să te îmbăiezi în râu? Ţi-ar fi putut fi furată cu uşurinţă!

- Am lăsat-o în grija Celui care ţi-a dat sarcina să o păzeşti, i-a răspuns cu seninătate Habib.

***

Un bărbat s-a rătăcit în deşert. Mai târziu, când le-a povestit ororile prin care a trecut prietenilor săi, el le-a spus cum, disperat, a îngenuncheat şi l-a strigat pe Dumnezeu, implorându-l să îl ajute.

- Şi ce a făcut Dumnezeu? Ţi-a răspuns la rugăciune?

- Vai, nu! Înainte să fi avut răgazul, a apărut un explorator şi m-a salvat!

***

Un grup de taţi în pregătire aştepta înfrigurat în holul maternităţii. O soră l-a tras de mânecă pe unul dintre ei şi i-a spus:

- Felicitări! Aveţi un băiat!

Un alt bărbat şi-a aruncat nervos ziarul pe care îl citea şi a strigat:

- Hei, ce se întâmplă aici? Eu am ajuns cu două ore înaintea lui!

Vai, există şi lucruri care opun rezistenţă organizării!

***

Preşedintele celei mai mari Corporaţii Bancare din lume se afla în spital. Unul din vicepreşedinţi a venit să-l viziteze şi i-a adus acest mesaj:

- Vă aduc urările de sănătate ale Consiliului Director, care vă doreşte să trăiţi o sută de ani. Aceasta este o hotărâre oficială, trecută cu o majoritate de 15 pentru, 6 împotrivă şi 2 abţineri.

Oare vom fi vreodată capabili să renunţăm să mai facem efortul de a arde focul, de a uda apa şi de a colora trandafirii?

***

O familie de refugiați a fost foarte plăcut impresionată de America, mai ales fetița în vârstă de şase ani, care a adoptat rapid opinia că tot ce este american este nu doar foarte bun, ci chiar perfect.

Într-o zi, o vecină i-a spus că va avea un copil, aşa că micuța Mary s-a dus acasă şi a dorit să afle de ce nu ar putea avea şi ea un copil. Mama ei s-a decis să o inițieze în misterele vieții, aşa că i-a spus, printre altele, că este nevoie de nouă luni pentru ca un copil să apară.

- Nouă luni! a exclamat Mary, indignată. Dar mamă, uiți că suntem în America?

***

- Mami, vreau un frățior.
- Dar tocmai ai primit unul.
- Vreau altul.
- Ei bine, nu se poate atât de repede. E nevoie de timp pentru a face un frățior.
- De ce nu faci şi tu ce face tata la fabrică?
- Şi ce face?
- Pune mai mulți bărbați la lucru.

***

O femeie a visat că intră într-un magazin complet nou şi, spre surpriza ei, îl întâlneşte pe Dumnezeu la casierie.
- Ce vinzi acolo? l-a întrebat ea.
- Tot ce îți poate dori inima, i-a răspuns Dumnezeu.

Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, femeia s-a decis să ceară cele mai bune lucruri la care poate spera o ființă umană.

- Doresc pace interioară, iubire, fericire, înțelepciune şi eliberarea de teamă, a spus ea.

Apoi, după ce s-a mai gândit, a adăugat:

- Nu doar pentru mine. Pentru toți oamenii de pe pământ.

Dumnezeu a zâmbit:

- Cred că m-ai înțeles greşit, draga mea. Noi nu vindem fructe aici, doar semințe.

***

Un credincios foarte devotat trecea printr-o perioadă foarte grea. De aceea, el a început să se roage:

- Doamne, adu-ți aminte de toți acei ani în care te-am slujit cât de bine am putut, fără să-ți cer nimic în schimb. Acum sunt bătrân şi falit, şi pentru prima oară în viață îți voi cere o favoare, aşa că sunt sigur că nu o să mă refuzi. Îngăduie-mi să câştig la loterie.

Au trecut zilele, apoi săptămâni şi luni, dar nu s-a întâmplat nimic. În cele din urmă, aproape cuprins de disperare, omul a strigat:

- De ce nu faci nimic pentru mine, Doamne?
- Dar tu de ce nu faci nimic pentru mine? s-a auzit o Voce din cer. De ce nu cumperi un bilet de loterie?

***

Un tânăr compozitor a venit odată la Mozart ca să învețe de la el cum îşi poate dezvolta talentul.
- Te sfătuiesc să începi cu lucrurile simple, i-a spus Mozart. Spre exemplu, cu lidurile.
- Dar tu ai compus simfonii încă de când erai copil! a protestat omul.
- E adevărat. Pe de altă parte, eu nu m-am dus la nimeni ca să-i cer sfatul ce să fac pentru a-mi dezvolta talentul.

***

Un bătrân de peste 80 de ani a fost întrebat odată care este secretul vigorii sale ieşite din comun.
- Ei bine, a răspuns el, nu beau, nu fumez, şi înot o milă pe zi.
- Dar eu am avut un unchi care a făcut acelaşi lucru, şi a murit la vârsta de 60 de ani.
- Păi, necazul cu unchiul dumitale este că nu a practicat toate aceste tehnici vreme suficientă.

***

Într-o dimineață de duminică, după slujbă, Dumnezeu şi Sf. Petru s-au dus să joace golf. Dumnezeu a jucat primul. El a dat o lovitură puternică şt a aruncat mingea pe un teren accidentat.

Când să atingă mingea pământul, un iepure a ieşit din vizuina sa, a prins mingea cu botul şi a început să alerge cu ea pe pajişte. În acelaşi timp, un şoim a coborât în picaj, a prins iepurele şi a zburat cu el. Un bărbat din apropiere a tras cu puşca şi a împuşcat şoimul. Şoimul i-a dat drumul iepurelui, care a căzut chiar pe terenul de golf. Animalul a dat drumul mingii, care s-a rostogolit şi a intrat în gaură.

Sf. Petru s-a întors către Dumnezeu iritat şi i-a spus:

- Haide! Haide! Vrei să jucăm golf sau să ne prostim în faţă?

Dar voi ce doriţi? Vreţi să înţelegeţi şi să jucaţi jocul vieţii: sau preferaţi să căutaţi prosteşte miracole?

***

Este mai bine ca unele lucruri să fie lăsate aşa cum sunt:

Un tânăr entuziast care tocmai şi-a luat licenţa de instalator s-a dus să vadă cascada Niagara. A studiat-o preţ de un minut, după care a spus:

- Cred că o pot repara.

Sfinţii

Unii oameni se nasc sfinţi, alţii ajung la sfinţenie, iar altora sfinţenia le cade în cap.

Un puţ de petrol al luat foc. Compania petrolieră a chemat experţii să stingă vâlvătaia. Căldura s-a dovedit însă atât de intensă încât pompierii nu s-au putut apropia la mai mult de 350 de metri de foc.

Disperaţi, directorii i-au chemat pe voluntarii locali care îndeplineau funcţia de pompieri ai comunităţii, ca să ajute şi ei. O jumătate de oră mai târziu, o maşină rablagită de pompieri s-a îndreptat spre foc şi s-a oprit brusc la 30 de metri de flacără. Oamenii au sărit din maşină, au intrat în dispozitiv şi au început să stingă focul.

Recunoscători, directorii au ţinut câteva zile mai târziu o ceremonie, în care au lăudat curajul şi simţul datoriei pompierilor locali, după care au înmânat un cec cu o valoare uriaşă şefului acestora. Întrebat de reporteri ce intenţionează să facă cu cecul, şeful a răspuns:

- Ei bine, mai întâi de orice altceva vreau să duc nenorocita aia de maşină la garaj şi să-i repar frânele!

Din păcate, pentru linii sfinţenia nu înseamnă nimic altceva decât lin ritual.

***

Prietenul lui Lady Pumphampton, un gentleman rafinat, a venit să servească ceaiul. De aceea, ea i-a dat servitoarei un bacşiş mare şi i-a spus:

- Ia banii ăştia. Dacă auzi că strig după ajutor, nu trebuie să vii. Poţi să pleci şi să îţi iei liber toată ziua.

***

A existat odată un om atât de sfânt încât până şi îngerii se bucurau văzându-l. Cu toate acestea, el nu avea nici cea mai mică idee de faptul că este un sfânt. Îşi vedea liniştit de treburile zilnice, împărţind în jur bunătatea la fel de inconştient cum îşi răspândesc florile parfumul lor şi becurile de pe stradă lumina lor.

Sfinţenia lui consta în faptul că el uita instantaneu trecutul persoanei pe care o avea în faţă, privind-o ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. De aceea, el vedea dincolo de aparenţele exterioare, în însăşi esenţa fiinţei, acolo unde oamenii erau inocenţi şi nevinovaţi, şi mult prea ignoranţi pentru a şti că greşesc. De aceea, el îi ierta şi îi iubea pe toţi deopotrivă, fără să i se pară însă nimic ieşit din comun în atitudinea lui, căci ea nu era rezultatul unei decizii, ci al felului in care îi privea el pe oameni.

Într-o zi, un înger i-a spus:

- Dumnezeu m-a trimis la tine. Poţi să îmi ceri orice vei dori, şi dorinţa îţi va fi îndeplinită. Vrei să primeşti darul vindecării?

- Nu, a răspuns omul. Aş prefera să-L las pe Dumnezeu să vindece el însuşi.

- Vrei să ai puterea de a-i aduce pe păcătoşi înapoi, pe drumul cel drept?

- Nu, a spus el, nu am eu dreptul să ating inima omului. Acest drept divin le este rezervat numai îngerilor.

- Vrei să fii un model de virtute, pentru ca oamenii să fie atraşi de tine şi să te imite?

- Nu, a răspuns sfântul, căci în acest fel aş deveni centrul atenţiei.

- Atunci ce doreşti? a insistat îngerul.

- Graţia lui Dumnezeu, a răspuns omul. Dacă voi dispune de această graţie, voi avea tot ce-a ce mi-am dorit vreodată.

- Nu, trebuie să-mi ceri ceva miraculos, i-a spus îngerul. În caz contrar, o asemenea însuşire îţi va fi distribuită în mod obligatoriu.

- Bine, în acest caz iată ce doresc: lasă binele să se facă prin mine, fără ca eu să devin conştient de acest lucru.

De aceea, Dumnezeu i-a dăruit următoarea calitate: umbra sa căpăta puteri vindecătoare, dar numai atunci când cădea în spatele lui. În acest fel, bolnavii care cădeau sub incidenţa umbrei sfântului - dar numai dacă acesta era cu spatele la ei - erau vindecaţi pe loc, pământul devenea fertil, izvoarele ţâşneau, iar feţele celor doborâţi de greutăţile vieţii se colorau din nou.

Sfântul nu ştia însă nimic din toate acestea, căci atenţia celor din jur era atât de centrată asupra umbrei încât ei au uitat de omul care o răspândea. În acest fel, dorinţa lui de a face bine fără să ştie nimic de acest lucru s-a împlinit cu prisosinţă.

***

La fel ca şi măreţia, sfinţenia nu este conştientă de sine.

Timp de 35 de ani, Paul Cezanne a trăit necunoscut, pictând capodoperă după capodoperă, pe care le dăruia vecinilor săi, care nu bănuiau nimic. Iubirea pe care o avea pentru munca lui era atât de mare încât nu s-a gândit niciodată să atingă celebritatea, la fel cum nu a bănuit nici o clipă că într-o bună zi va fi considerat părintele picturii moderne.

Faima lui se datorează unui negustor din Paris, care a strâns câteva dintre picturile lui, a deschis o expoziţie şi le-a prezentat lumii artistice. Lumea a rămas uimită să descopere existenţa unui maestru.

Maestrul a rămas cel puţin la fel de uimit. A sosit la expoziţie la braţul fiului său şi nu şi-a putut reţine uimirea atunci când şi-a văzut picturile expuse. Întorcându-se către fiul său, el i-a spus:

- Priveşte, le-au înrămat!

***

Discipolul lui Buddha, Subhuti, a descoperit subit frumuseţea şi bogăţia stării de vid. El a realizat că totul este impermanent, nesatisfăcător şi vid în sine. În această stare de vid divin, el a rămas sub un copac într-o stare de beatitudine, iar în jurul lui a început să plouă cu flori. Atunci, zeii i-au susurat la ureche:

- Suntem vrăjiţi de sublimele tale învăţături referitoare la vid.

- Dar nu am scos un cuvânt, le-a replicat Subhuti.

- E drept, i-au răspuns zeii. Tu nu ai vorbit despre vid, iar noi nu am auzit nimic despre vid. Tocmai acesta este adevăratul vid.

Iar florile au continuat să cadă din cer.

Dacă eu aş vorbi despre starea de vid, sau cel puţin dacă aş fi conştient de ea, s-ar mai putea vorbi oare de vid?

Muzica nu poate fi creată fără vidul interior al flautului, al notelor muzicale, fără partea albă (goală) a paginii de pe portativ, fără vidul numit fereastră, sfinţenie, absenţa eului.

***

Un rabin bătrân zăcea pe patul de boală, iar discipolii şuşoteau la capul lui, lăudându-i virtuţile ieşite din comun.

- De pe vreme a lui Solomon nu a mai existat nici un om atât de înţelept ca el, a spus unul dintre ei.

- Şi ce credinţă are! Cu siguranţă, patriarhul Avraam nu avea o credinţă mai mare decât el, a spus altul.

- Nu am nici o îndoială că răbdarea lui o egalează pe cea a lui Iov, a spus al treilea..

- Numai despre Moise se mai poate spune că a conversat atât de intim cu Dumnezeu, în afara lui, a adăugat un al patrulea.

Rabinul părea agitat. Când discipolii au plecat, soţia sa l-a întrebat:

- Ai auzit cum te-au lăudat?

- Am auzit.

- Atunci de ce eşti atât de nervos?

- Pentru că nimeni nu a pomenit nimic de modestia mea!

Într-adevăr, a fost un sfânt cel care a spus: "Eu sunt alcătuit doar din patru pereţi, fără nimic în interior”.

Cu greu am putea găsi pe cineva mai împlinit.

***

Un preot în vârstă de 92 de ani era venerat de toți locuitorii orașului. Când îl întâlneau pe stradă, oamenii se înclinau până la pământ, atât de mare era reputația sfințeniei sale. În plus, era și un membru respectat al Clubului Rotary. De fiecare dată când membrii Clubului se întâlneau, preotul era prezent, fără să întârzie vreodată, și se așeza întotdeauna în locul său favorit, într-un colț al camerei.

Într-o zi, preotul a dispărut. Parcă s-ar fi volatilizat în aer. Oricât de mult l-au căutat, locuitorii orașului nu au găsit nici cea mai mică urmă care să amintească de el. Și totuși, în luna următoare, când membrii Clubului Rotary s-au întâlnit, el și-a reluat locul obișnuit, în colțul camerei.

- Bine, părinte, i-a strigat cineva, dar unde ai fost? .

- La închisoare, a răspuns calm părintele.

- La închisoare?! Dar pentru numele lui Dumnezeu, tu nu poți face rău nici măcar unei muște! Ce s-a întâmplat?

- E o poveste lungă, a spus părintele. Pe scurt, iată ce s-a întâmplat: mi-am luat un bilet de tren către un alt oraș și stăteam liniștit pe peron, în așteptarea trenului, când deodată a apărut o fată de o frumusețe ieșită din comun,. la brațul unui polițist. S-a uitat la mine, după care s-a întors către polițist și i-a spus: "El a fost!" Ca să fiu sincer, m-am simțit atât de flatat, încât m-am declarat vinovat în instanță.

***

Patru călugări au plecat într-o călătorie și s-au decis să păstreze legământul tăcerii timp de o lună. În prima zi, totul a mers bine, dar a doua zi unul dintre el a spus:

- Mă întreb dacă am încuiat ușa de la chilia mea înainte de a pleca.

- Prostule! Am făcut legământul să păstrăm tăcerea timp de o lună și tu l-ai încălcat! a spus al doilea.

- De parcă tu nu l-ai încălcat! a spus și al treilea.

- Slavă cerului! Eu sunt singurul care nu a spus nimic până acum, a conchis al patrulea.

***

Un bărbat a intrat în biroul doctorului și i-a spus:

- Doctore, am o durere de cap îngrozitoare, care nu mă părăsește niciodată. Îmi poți da ceva împotriva ei?

- Da, i-a spus doctorul. Dar mai întâi, trebuie să verific anumite lucruri. Spune-mi, ai băut mult alcool? .

- Alcool? Eu nu mă ating niciodată de băuturi alcoolice? i-a răspuns omul, indignat.

- Dar cu fumatul, cum stai?

- Consider că fumatul este un obicei dezgustător.

Nu m-am atins în viața mea de tutun.

- Următoarea întrebare e mai delicată, dar știi și dumneata cum sunt unii bărbați... Spune-mi, te duci noaptea la agățat?

- Vai, mie. Drept cine mă iei? în fiecare seară la zece mă pun în pat.

- Spune-mi, a insistat doctorul, durerea de cap este ascuțită, violentă?

- Da, a răspuns omul. Exact! Este o durere cât se poate de ascuțită și de violentă.

- Nu-i de mirare, dragul meu! Problema dumitale este că duci o viață prea rigidă. Tot ce trebuie să faci este să mai slăbești puțin frâiele.

Necazul cu idealunle voastre este că dacă încercați I *să le respectați pe toate, viața devine imposibilă.*

***

Un politician britanic influent a insistat multă vreme pe lângă Disraeli ca să obțină titlul de baronet. Primul Ministru a reușit să-l refuze fără să-i jignească sentimentele. El i-a spus:

- Îmi pare rău, nu pot să-ți confer acest titlu, dar îți propun ceva mai bun. Poți să le spui prietenilor tăi că ți-am oferit titlul de baronet, iar tu m-ai refuzat.

***

Într-o zi, un episcop a îngenuncheat în fața altarului și, într-un acces de fervoare religioasă, a început să se autoflageleze, izbindu-și pieptul cu pumnul, spunând:

- Sunt un păcătos, ai milă de mine! Sunt un păcătos, ai milă de mine!

Inspirat de acest exemplu de smerenie, preotul local a îngenuncheat și el lângă episcop și a început să-și izbească pieptul cu pumnul, spunând:

- Sunt un păcătos, ai milă de mine! Sunt un păcătos, ai milă de mine!

Paracliserul, care întâmplător se afla şi el în biserică, a fost atât de mişcat de această scenă, încăt nu s-a mai putut înfrâna. A îngenuncheat şi el lângă cei doi şi a început să-şi izbească pieptul cu pumnul spunând:

- Sunt un păcătos, ai milă de mine! Sunt un păcătos, ai milă de mine!

La care episcopul l-a tras de mânecă pe preot şi arătând către paracliser, i-a spus zâmbind:

- Uite cine se consideră un păcătos!

***

A existat odată un ascet care ducea o viaţă de celibat şi care şi-a propus drept obiectiv să lupte împotriva sexului, atât cu sine cât şi cu cei din jur.

Când i-a venit vremea, a murit. Neputând suporta şocul, discipolul său a murit la scurt timp după el. Ajuns pe lumea cealaltă, lui nu i-a venit să-şi creadă ochilor: mult iubitul lui Maestru stătea pe o pajişte cu o fată splendidă pe genunchi!

Supărarea i-a mai trecut la gândul că aceasta este răsplata primită de Maestru pentru abstinenţa sexuală a care a practicat-o pe pământ. Drept care, s-a dus la el şi i-a spus:

- Învăţătorule, acum ştiu că Dumnezeu este drept, căci văd că te-a răsplătit în cer pentru austeritatea pe care ai suportat-o pe pământ.

Maestrul părea iritat:

- Idiotule! i-a spus el, acesta nu este cerul, iar eu nu sunt răsplătit, ci pedepsit. La fel este şi ea!

Când pantoful se potriveşte perfect, nimeni nu-şi mai aminteşte de picior.
Când cureaua se potriveşte perfect, nimeni nu-şi mai aminteşte de talie.
Când toate lucrurile sunt în armonie, nimeni nu-şi mai aminteşte de ego.
La ce vă folosesc atunci toate austerităţile voastre?

***

Preotul local a fost văzut deseori vorbind cu o femeie având o reputaţie îndoielnică, şi încă în locuri publice, spre indignarea neţărmurită a întregii congregaţii. .

Când episcopul l-a chemat la ordine, el s-a explicat:

- Sfinţia ta, am fost întotdeauna de părere că este mai bine să vorbeşti cu o femeie frumoasă gândin du-te la Dumnezeu, decât să te rogi lui Dumnezeu gândindu-te la o femeie frumoasă.

Când călugărul intră intr-o cârciumă, aceasta devine chilia lui
Când beţivul intră într-o chilie, aceasta devine cârciuma lui

***

Oraşul a fost lovit de cutremur, şi Maestrul a fost încântat să vadă cât de impresionaţi au rămas discipolii săi văzând detaşarea afişată de el.

Câteva zile mai târziu, întrebat ce înseamnă să-ţi cucereşti frica, el le-a reamintit discipolilor de atitudinea sa din timpul cutremurului:

- Aţi observat cum, în timp ce toată lumea fugea încolo şi încoace, mânată de panică, eu am rămas la fel de liniştit ca şi o apă calmă? A observat careva dintre voi să-mi fi tremurat mâna pe paharul cu apă?

- Nu, i-a răspuns un discipol, dar nu era apă ceea ce aţi băut, domnule, ci lapte de soia.

***

Nisterus cel Mare, unul din Părinţii sfinţi care au trăit în deşertul egiptean, se plimba odată prin deşert, însoţit de un mare număr de discipoli, care îl venerau ca pe un om al lui Dumnezeu.

Subit, în faţa lor a apărut un dragon, şi toată lumea a rupt-o la fugă.

Mulţi ani mai târziu, când Nisterus se afla pe patul de moarte, unul dintre discipoli l-a întrebat:

- Părinte, ţi-a fost şi ţie teamă în ziua aceea când a apărut dragonul?

- Nu, i-a răspuns muribundul.

- Atunci de ce ai fugit la fel ca noi?

- Mai gândit că e mai bine să fug acum de dragon, decât să fug mai târziu de spiritul vanităţii.

***

Pe vremea când deşertul egiptean era plin de acei oameni sfinţi numiţi Părinţii Deşertului, o femeie care suferea de cancer la sân l-a căutat pe unul dintre ei, pe nume Abba Longinus, care avea reputaţia de sfânt şi de vindecător deopotrivă.

În timp ce femeia mergea pe malul mării, ea s-a întâlnit chiar cu Longinus, care culegea lemne de foc, şi l-a întrebat:

- Sfinte părinte, ai putea să-mi spui unde locuieşte robul lui Dumnezeu Abba Longinus?

- De ce îl cauţi pe şarlatanu1 acela bătrân? a întrebat-o Longinus. Nu te duce la el, căci nu vei avea decât de suferit de pe urma sfaturilor lui. Care e necazul tău?

Femeia i-a povestit. Longinus a binecuvântat-o şi a trimis-o acasă, spunându-i:

- Acum du-te, şi Dumnezeu va veghea să te faci din nou bine. Cu siguranţă, Longinus nu te-ar fi putut ajuta cu nimic.

Şi astfel, femei a s-a întors acasă, având încredere că se va vindeca, lucru care s-a şi întâmplat în mai puţin de o lună. Mulţi ani mai târziu, ea a murit, fără să ştie că cel care a vindecat-o a fost chiar Longinus.

***

Odată, un străin s-a apropiat de un discipol al misticului musulman Bahaudin Naqshband şi l-a întrebat:

- Spune-mi, de ce îşi ascunde Maestrul tău miracolele? Am strâns personal destule informaţii care atestă fără nici un dubiu că el a fost prezent în mai multe locuri simultan, că a vindecat oameni prin puterea rugăciunilor lui, spunându-le însă că vindecarea lor s-a datorat naturii, că a ajutat fel de fel de oameni cu diferite necazuri, dar le-a spus că totul a fost o chestiune de noroc. De ce face toate acestea?

- Ştiu la ce te referi, i-a răspuns discipolul, căci am observat şi eu asemenea fenomene. Cred că ştiu şi răspunsul la întrebarea ta. Mai întâi de toate, Maestrul detestă să fie în centrul atenţiei. În al doilea rând, este convins că dacă oamenii încep să fie preocupaţi de miracole, ei îşi pierd interesul pentru lucrurile care au o valoare spirituală autentică.

***

Laila şi Rama se iubeau, dar erau prea săraci ca să se poată căsători. Din păcate, trăiau în oraşe diferite, despărţite de un fluviu mare, plin cu crocodili.

Într-o zi, Laila a auzit că Rama al ei era grav bolnav şi că nu exista nimeni care să-l îngrijească. Ea s-a repezit pe malul fluviului şi l-a rugat pe barcagiu să o treacă pe celălalt mal, deşi nu avea bani să-i plătească.

Lipsit de inimă, barcagiul a refuzat, spunându-i totuşi că acceptă să o treacă fluviul dacă este de acord să se culce cu el în noaptea aceea. Disperată, femeia a acceptat condiţia.

Când a ajuns în sfârşit la Rama, ea l-a găsit aproape mort. A rămas totuşi cu el şi l-a îngrijit, şi după o lună, Rama s-a însănătoşit. Într-o zi, el a întrebat-o cum a reuşit să treacă fluviul. Incapabilă să-şi mintă iubitul, Laila i-a spus adevărul.

Auzind ce s-a întâmplat, Rama s-a înfuriat la culme, căci preţuia virtutea mai mult decât viaţa însăşi. A alungat-o din casa lui şi a refuzat să o mai primească vreodată.

***

Gessen era un călugăr budist. Simultan, era şi un artist de geniu. Cu toate acestea, înainte să înceapă vreodată lucrul la o pictură, el cerea întotdeauna plata în avans. Şi trebuie să spunem că avea nişte tarife de-a dreptul exorbitante. De aceea, i s-a dus vestea şi i-a rămas numele de Călugărul cel Lacom.

Într-o zi, o gheişă a trimis după el, spunându-i că doreşte să-i picteze portretul. Gessen a întrebat-o:

- Câţi bani îmi vei plăti?

Chiar în acea perioadă, fata era tovarăş a de companie a unui protector foarte bogat, aşa că i-a răspuns:

- Orice sumă vei dori. Dar pictura trebuie făcută chiar acum, în faţa mea.

Gessen a început imediat să lucreze, şi când pictura a fost gata, a cerut o sumă mai mare ca oricând înainte. În timp ce gheişa îi dădea banii, ea i-a spus protectorului ei:.

- Omul acesta pretinde că este călugăr, dar nu se poate gândi decât la bani. Are un talent excepţional, dar mintea îi este murdară. Cum aş putea expune o pânză a unui om atât de ticălos? Singurul lucru pe care îl pot face cu lucrarea lui este să o folosesc ca lenjerie intimă!

După care a scos un obiect de lenjerie intimă şi i-a cerut să picteze ceva pe ea. Înainte de a-şi începe lucrul, Gessen i-a pus aceeaşi întrebare referitoare la bani:

- Câţi bani îmi vei plăti?

- O, orice sumă vei dori.

Gessen a spus preţul, a pictat lucrarea, a încasat fără ruşine banii şi a plecat.

Mulţi ani mai târziu, accidental, s-a aflat de ce era atât de lacom după bani Gessen. Se pare că provincia în care

se născuse fusese lovită de o secetă îngrozitoare. Foametea făcea ravagii. Cei bogaţi nu făceau nimic pentru oamenii sărmani. De aceea, Gessen a construit în secret hambare pe care le-a umplut cu grâne pentru asemenea situaţii de urgenţă. Multă vreme, nimeni nu a ştiut de unde vine grâul şi cine este binefăcătorul provinciei.

Un alt motiv pentru care Gessen aduna atâţia bani era dorinţa lui de a construi un drum între satul său natal şi oraşul aflat la câteva mile distanţă. Drumul existent se afla într-o stare atât de proastă încât carele cu boi nu se puteau deplasa pe el decât cu mare greutate, motiv pentru care cei bătrâni şi cei bolnavi sufereau foarte tare atunci când trebuiau să ajungă la oraş. Gessen a fost cel care a reparat drumul.

În sfârşit, Gessen dorea să construiască un templu pentru meditaţie, dorinţă pe care Maestrul său o avusese întotdeauna, dar nu o putuse îndeplini niciodată. Gessen a construit templul în semn de recunoştinţă faţă de Maestrul său.

După ce şi-a realizat cele trei obiective: hambarele, drumul şi templul, Gessen şi-a aruncat vopselele şi pensula, s-a retras în munţi, dedicându-se vieţii contemplative, şi nu a mai pictat niciodată.

Comportamentul unei persoane nu arată decât ceea ce observatorul îşi imaginează că vede.

***

Doi marinari irlandezi lucrau alături de o casă de toleranţă.

Când preotul protestant a trecut pe lângă ei, şi-a tras pălăria ca să nu fie văzut şi a intrat în stabiliment,

Pat i-a spus lui Mike:

. - Ai văzut? La ce te-ai fi putut aştepta? Doar e protestant!

La scurt, timp, un rabin a trecut pe lângă ei, şi-a tras pelerina peste faţă şi a intrat la rândul lui în stabiliment. Pat:

- Ce exemplu groaznic dau aceşti lideri religioşi credincioşilor lor!

În sfârşit, cine credeţi că a trecut pe lângă cei doi? Un preot catolic, evident! Acesta şi-a ascuns faţa după anteriu şi a intrat şi el în stabiliment. Acelaşi Pat:

- Ce păcat, Mike! Când te gândeşti că s-a îmbolnăvit una dintre fete!

***

Un om s-a dus să pescuiască în munţii din nord. Într-o zi, ghidul său s-a apucat să-i povestească nişte întâmplări nostime cu episcopul al cărui ghid a fost anul trecut.

- Da, era un om bun, dar avea un limbaj...

- Vrei să spui că episcopul înjura?

- Şi încă cum, domnule! Odată, a prins un somon măricel, dar chiar când să-l ia în mână, peştele i-a alunecat printre degete şi a scăpat înapoi în apă. I-am spus atunci: "Ce ghinion al dracu'... ". M-a privit drept în ochi şi mi-a spus: "Chiar aşa!" De fapt, atunci a fost singura dată când l-am auzit înjurând.

***

În timpul erei Meigi, doi profesori foarte cunoscuţi trăiau în Tokyo. Cei doi erau cât se poate de diferiţi unul de celălalt. Unul dintre ei, Unsho, profesor la Shingon, respecta cu stricteţe toate preceptele lui Buddha. Se trezea cu mult înaintea zorilor, se culca devreme, nu mânca nimic după apusul soarelui şi nu se atingea de băuturile alcoolice. Celălalt, Tanzan, era profesor 4e filosofie la Universitatea Imperială Todai. El nu respecta nici un precept: mânca atunci când dorea şi dormea atunci când simţea nevoia, inclusiv în timpul zilei.

Într-o zi, Unsho l-a vizitat pe Tanzan şi l-a găsit în timp ce savura nişte sake. Unsho a fost scandalizat, căci un budist nu trebuie să atingă nici măcar o picătură de alcool cu limba.

- Salut, prietene, i s-a adresat Tartzan. Vrei să intri şi să bei o ceaşcă împreună cu mine?

Unsho era şocat, dar i-a răspuns cu o voce controlată:

- Eu nu beau niciodată.

- Cine nu bea nu este un om adevărat, i-a spus Tanzan.

De data aceasta, Unsho şi-a pierdut cumpătul:

- Vrei să spui că eu sunt inuman fiindcă nu mă ating de ceea ce Buddha a interzis în mod explicit?

Dacă eu nu sunt om, atunci ce sunt?

- Un Buddha, i-a răspuns fericit Tanzan.

Tanzan a murit la fel de comun cum a preferat să trăiască. În ultima zi din viaţă a scris 60 de vederi pe care a scris aceleaşi rânduri:

Plec din această lume.
Acesta este ultimul meu anunţ.
Tanzan, 27 *iulie* 1892.

L-a rugat pe un prieten să pună vederile la poştă, după care s-a stins în linişte.

Sufitul Junaid din Bagdad a *spus: "Omul dedat plăcerilor lumii, dar cu o natură bună, este de preferat unui sfânt căruia îi sare ţandăra".*

***

O familie alcătuită din cinci persoane se bucura de o zi de vacanţă pe plajă. Copiii făceau baie în ocean şi construiau castele din nisip. Subit, de ei s-a apropiat o bătrână de statură mică. Părul ei alb era fluturat de vânt, iar hainele îi erau murdare şi rupte. Femeia vorbea singură şi aduna lucruri aruncate pe plajă, pe care le strângea într-un sac.

Părinţii şi-au chemat copiii şi le-au spus să se ferească de bătrână. Când aceasta a ajuns în dreptul lor, aplecându-se din când în când ca să culeagă obiecte, ea le-a zâmbit copiilor, dar nimeni nu i-a răspuns la salut.

Peste câteva săptămâni, familia a aflat din ziare că femeia respectivă a dus întreaga viaţă o adevărată cruciadă, adunând cioburile de sticlă de pe plajă pentru ca cei mici să nu se taie în ele.

***

Asceţii rătăcitori pot fi întâlniţi frecvent în India. O mamă i-a interzis fiului ei să aibă cel mai mic contact cu aceştia, căci, în timp ce unii aveau reputaţia de veritabili sfinţi, alţii erau cunoscuţi drept nişte şarlatani deghizaţi.

într-o zi, femeia a privit pe fereastră şi a văzut un asemenea ascet înconjurat de copiii din sat. Spre surpriza ei, omul făcea tumbe ca să-i amuze pe copii, fără să-i pese de demnitatea sa de adult. Femeia a fost atât de impresionată încât şi-a chemat copilul şi i-a spus:

- Vezi, fiule, acela este un om sfânt. Poţi să mergi să te joci cu el.

***

A fost odată un preot atât de sfânt încât nu putea gândi niciodată ceva de rău în legătură cu cineva, oricine ar fi fost el.

Într-o zi, el s-a aşezat la o masă într-un restaurant şi a comandat o ceaşcă de cafea, singurul lucru pe care îl putea servi, căci era o zi de post. Spre surpriza lui, el a văzut un tânăr din congregaţia lui devorând cu mare poftă o friptură imensă la masa vecină.

- Sper că nu te-am şocat, părinte, i-a spus tânărul, zâmbind.

- Nu! Bănuiesc că ai uitat că astăzi este o zi de post şi de abstinenţă, i-a răspuns preotul.

- Nici vorbă. Ştiam precis acest lucru.

- Înseamnă că eşti bolnav şi doctorul ţi-a interzis să posteşti.

- Nici vorbă. Pleznesc de sănătate.

La care, preotul şi-a ridicat ochii către cer şi a spus:

- Ce exemplu minunat ne oferă tânăra generaţie, Doamne! Iată, acest tânăr preferă să îşi mărturisească păcatele decât să spună o minciună!

***

Se spune despre marele maestru zen Rinzai că ultimul lucru pe care îl făcea în fiecare noapte, înainte de culcare, era să sloboadă un mare hohot de râs din abdomen, care răsuna pe toate coridoarele şi putea fi auzit până în ultima chilie a mânăstirii.

La fel, primul lucru pe care îl făcea dimineaţa era să izbucnească într-un hohot de râs atât de sănătos, încât toată lumea se trezea din somn, oricât de adânc ar fi dormit.

Discipolii săi l-au întrebat de multe ori de ce râdea cu atâta poftă, dar el a refuzat să le spună. A murit ducând cu el în mormânt acest secret.

***

Maestrul era într-o stare de foarte bună dispoziţie, aşa că discipolii s-au gândit să-l întrebe care au fost etapele prin care a trecut de-a lungul evoluţiei sale spirituale.

- La început, Dumnezeu m-a condus de mână, le-a povestit el, ducându-mă în Ţinutul Acţiunii, unde am stat câţiva ani. Apoi, Dumnezeu s-a întors şi m-a condus în Ţinutul Tristeţii, unde am rămas până când inima mea a fost curăţată de toate ataşamentele ei. M-am trezit atunci în Ţinutul Iubirii, ale cărei flăcări au ars tot ce mai rămăsese din egoul meu. Am ajuns astfel în Ţinutul Tăcerii, unde mi-au fost revelate toate misterele vieţii şi ale morţii.

- Aceasta a fost ultima etapă a călătoriei? Au întrebat discipolii.

- Nu, le-a răspuns Maestrul. Într-o zi, Dumnezeu mi-a spus: "Astăzi te voi duce în cel mai intim sanctuar al

Templului, care este chiar inima lui Dumnezeu". Şi astfel, am ajuns în Ținutul Râsului.

***

- Prizonier, a spus Marele Inchizitor, eşti acuzat că i-ai încurajat pe oameni să încalce legile, tradițiile şi obiceiurile sfintei noastre religii. Pentru ce pledezi?
- Vinovat, onorată curte.
- Mai eşti acuzat că ai frecventat compania celor eretici, a prostituatelor, a celor care au fost decretați public drept păcătoşi, a cămătarilor şi a colonialiştilor care ne-au cucerit națiunea, pe scurt, a celor excomunicați. Cum pledezi?
- Vinovat, onorată curte..
- În sfârşit, eşti acuzat că ai revizuit, ai schimbat şi ai pus în discuție înseşi fundamentele credinței noastre. Cum pledezi?
- Vinovat, onorată curte.
- Care este numele tău, prizonier?
- Iisus Christos, onorată curte.

Unii oameni sunt la fel de a1armați să îşi vadă religia practicată ca şi atunci când aud ca alții o pun la îndoială.

Sinele

Un domn în vârstă avea un magazin de antichități într-un mare oraş. Într-o zi, în magazinul său a intrat un turist şi a început să discute cu bătrânul despre diferitele lucruri înghesuite înăuntru.
- Care crezi că este lucrul cel mai ciudat, cel mai misterios pe care îl ai aici? l-a întrebat turistul.
Bătrânul a trecut cu privirea toate curiozitățile, vechiturile, animalele împăiate, capetele de statuete, piesele arheologice, trofeele vânătoreşti... după care s-a întors către turist şi i-a spus:
- Cel mai ciudat lucru din acest magazin sunt eu, fără doar şi poate!

***

O profesoară ținea un seminar pe tema invențiilor moderne.
- Poate careva dintre voi să dea un exemplu de ceva important care nu exista cu 50 de ani în urmă? a întrebat ea.
Un student mai mucalit din rândul întâi a ridicat mâna şi a răspuns:
- Da, eu!

***

Există o poveste revelatoare legată de un călugăr ce a trăit în deşertul egiptean şi care a fost atât de chinuit de tentație încât nu a mai putut suporta. De aceea, s-a decis să-şi abandoneze chilia şi să plece în altă parte.
În timp ce îşi punea sandalele cu gândul să-şi pună în aplicare planul, el a văzut un alt călugăr, nu departe de el, care îşi punea la rândul lui sandalele.
- Cine eşti? l-a întrebat el pe străin.
- Eu sunt tu, i-a răspuns acesta. Dacă din cauza mea te-ai decis să pleci din acest loc, trebuie să ştii că oriunde te-ai duce, eu te voi însoți.

Disperat, pacientul s-a adresat psihiatrului:
- Oriunde m-aş duce, trebuie să mă iau cu mine, şi asta strică totul.

Atât lucrurile de care fugiți cât şi cele după care tânjiți se află în voi

***

Un aspirant aflat în căutarea unui Maestru care să-l ghideze pe calea sfințeniei a ajuns la un *ashram.* Aici locuia un *guru* care, deşi avea reputația de sfânt, era totuşi un şarlatan. Dar aspirantul nostru nu avea de unde să ştie acest lucru.
- Înainte să te accept ca discipol, i-a spus *guru-ul,* trebuie să îți testez obediența. Prin fața *ashram-ului* trece un râu plin cu crocodili. Doresc să treci acest râu.
Credința tânărului aspirant era atât de mare încât el a trecut fără să ezite râul, strigând în gura mare:

- Lăudate fie puterile guru-ului meu.

Spre imensa uimire a guru-ului, el a ajuns pe malul celălalt al râului nevătămat.

Guru-ul s-a convins astfel că tânărul era mai sfânt decât şi-ar fi imaginat. De aceea, el s-a decis să le dea celorlalţi discipoli ai săi o demonstraţie a puterilor sale, amplificându-şi astfel reputaţia de sfânt. El a intrat la rândul lui în apa râului, strigând:

- Lăudate fie puterile mele! Lăudate fie puterile mele!

Atraşi de strigătele puternice, crocodilii l-au înhăţat imediat.

***

Diavolul i-a apărut într-o zi unuia dintre Părinţii sfinţi ai Deşertului, deghizat într-un înger de lumină, şi i-a spus:

- Sunt Arhanghelul Gabriel şi am fost trimis la tine de Cel Atotputernic.

Călugărul i-a răspuns fără ezitare:

- Mai gândeşte-te. Probabil că ai fost trimis la altcineva. Eu unul nu am făcut nimic care să merite vizita unui înger.

La care, diavolul a dispărut pe loc şi nu a mai îndrăznit niciodată să se apropie de acel călugăr complet lipsit de vanitate.

***

Vizitând terenurile de golf, un turist aflat în Japonia a descoperit că cei mai buni "băieţi de mingi" în această ţară erau femeile.

Într-o zi, el a sosit cu întârziere pe teren, aşa că a fost nevoit să-şi i-a drept băiat de mingi un puşti slăbuţ, care nu ştia aproape nimic despre jocul de golf şi care nu cunoştea decât trei cuvinte în limba engleză.

El s-a decis totuşi să-l păstreze pe întreaga durată a sejurului său, tocmai datorită celor trei cuvinte. Ori de câte ori turistul nostru trăgea o lovitură, puştiul începea să strige din rărunchi, cu multă simţire:

- Dată naibii lovitură!

***

O femeie a fost profund rănită de comportamentul fiului ei în vârstă de 15 ani. Ori de câte ori ieşeau împreună, acesta mergea în faţa ei. Oare îi era ruşine cu ea? Într-o zi, s-a decis să-l întrebe.

- Vai, mamă, nici vorbă, i-a răspuns el, stânjenit. .Chestia e că arăţi atât de tânără încât mă tem ca prietenii mei să nu creadă că am o nouă iubită.

Ca prin farmec, mama nu s-a mai simţit rănită deloc.

***

La poartă a apărut un om în vârstă, cu o bucată de prăjitură în mână.

- Soţia mea împlineşte astăzi 86 de ani, a spus el, şi a dorit să vă ofere o bucată de prăjitură.

Prăjitura a fost primită cu recunoştinţă, cu atât mai mult cu cât omul mersese un kilometru ca să o aducă.

O oră mai târziu, el s-a întors:

- S-a întâmplat ceva? l-a întrebat vecinul.

- Păi... a spus el, cu sfială. Agatha m-a trimis să vă informez că nu are decât 85 de ani.

***

Un cocoş scormonea cu ciocul printr-un grajd. Când calul a devenit agitat şi a început să dea din copite, el i-a spus:

- Ar trebui să fim amândoi mai atenţi, frate, căci altfel s-ar putea să ne călcăm pe picioare.

***

Ghici ce i-a spus furnica elefantului când Noe a adunat animalele ca să le ia în arca sa:

- Hei, nu te mai împinge!

***

Un păduche s-a decis să se mute cu întreaga familie în urechea unui elefant. De aceea, el i-a strigat:

- Domnule elefant, eu şi familia mea dorim să ne mutăm în urechea dumitale. Ne-am gândit că ar fi corect să-ți dăm o săptămână de gândire, după care va trebui să ne informezi dacă ai vreo obiecție.

Elefantul nici măcar nu ştia că păduchele există, aşa că şi-a văzut liniştit de drum. După ce a aşteptat conştiincios să treacă săptămâna pe care i-a acordat-o, păduchele a presupus că elefantul şi-a dat acordul şi s-a mutat.

O lună mai târziu, d-na Păduche a decis că urechea elefantului nu este un loc suficient de sănătos pentru familia ei, aşa că a stabilit să se mute din nou. Ea l-a rugat pe soțul ei să-i acorde elefantului cel puțin o lună, pentru a nu-i răni sentimentele.

Păduchele i-a vorbit din nou gazdei sale, încercând să dea dovadă de cât mai mult tact:

- Domnule elefant, mă tem că suntem nevoiți să ne mutăm într-un alt cartier. Evident, acest lucru nu are nimic de-a face cu dumneata, căci urechea pe care ne-ai pus-o la dispoziție este spațioasă şi călduroasă.

Soția mea preferă însă să se mute alături de prietenii ei care trăiesc pe piciorul taurului. Dacă ai vreo obiecție în legătură cu mutarea noastră, spune-mi în următoarea săptămână.

Evident, elefantul nu a spus nimic, aşa că păduchele şi-a schimbat reşedința cu conştiința împăcată.

Universul nu este conştient de existența ta! Relaxează-te!

***

Corul îşi ținea repetiția într-o sală alăturată, căci pe scenă se făceau ultimele amenajări dinainte de concert. Când notele false ale unui tânăr muncitor au devenit intolerabile, dirijorul a oprit corul şi l-a admonestat.

- Dați-i înainte, maestre, i-a spus tânărul, plin de entuziasm. Nu mă deranjează deloc faptul că ei cântă altfel decât mine.

***

O femeie a ieşit goală puşcă de sub duş, căutându-şi prosopul. Deodată, a înghețat, văzând la fereastră un muncitor care spăla din exterior geamurile şi care o privea apreciativ.

Femeia a rămas atât de şocată încât a rămas paralizată, continuând să-l privească pe tânăr.

- Care-i problema, cucoană? a întrebat-o vesel acesta. N-ai mai văzut un spălător de geamuri până acum?

***

A existat odată un om de ştiință care a descoperit arta clonării. El putea face o copie atât de exactă a propriei sale ființe încât nimeni nu putea face deosebirea. Într-o zi, el a aflat că este căutat de îngerul Morții. De aceea, s-a grăbit să facă 12 copii după sine. Îngerul a rămas foarte încurcat, neştiind care dintre cele 13 exemplare aflate în fața sa era adevăratul savant; de aceea, i-a lăsat în pace şi s-a întors în cer.

S-a întors însă repede, căci era un adevărat expert în natura umană, aşa că şi-a făcut un plan inteligent:

- Domnule, a spus el, trebuie să fii un mare geniu dacă ai, reuşit să faci nişte reproduceri atât de perfecte după ființa dumitale. Personal, am găsit însă o mică eroare în munca dumitale.

- Imposibil! Ce eroare? a sărit în sus savantul.

- Aceasta, i-a răspuns îngerul, care l-a înhățat imediat.

***

A existat odată un bătrân judecător arab, cunoscut pentru înțelepciunea lui. Într-o zi, un vânzător a venit şi i s-a plâns că mărfurile din magazinul său au fost furate, dar nu putea să-l prindă pe hoț.

Judecătorul a poruncit ca uşile magazinului să fie scoase din balamale, să fie duse la piață şi să primească 50 de lovituri de bici, căci nu-şi făcuseră datoria de a-l feri pe proprietar de hoți.

O mare mulțime de oameni s-a adunat ca să vadă ciudatul spectacol. După administrarea loviturilor de bici, judecătorul a întrebat uşa cine este hoțul, după care şi-a aplecat urechea să înțeleagă mai bine ce spune aceasta.

După ce s-a ridicat, el a anunțat:

- Uşa susține că tâlharul este un bărbat care are o pânză de păianjen agățată de turbanul său.

Instantaneu, un bărbat din mulțime şi-a dus mâna la turban, să-l verifice. Casa sa a fost percheziționată şi bunurile furate au fost recuperate.

Egoul iese imediat la iveală;
Este suficient un cuvânt de laudă sau de critică la adresa lui.

***

O bătrână a murit şi a fost dusă de îngeri la Judecata de Apoi. Examinându-i viața, Judecătorul nu a putut descoperi nici măcar o singură faptă de caritate, cu excepția unui morcov pe care l-a dat o dată unui cerşetor mort de foame.

Puterea iubirii este considerată a fi atât de mare în cer, încât Judecătorul a dispus ca femeia să fie condusă în paradis, nu în iad, datorită acelui morcov. Mai mult, morcovul a fost adus şi oferit femeii. Când s-a văzut în posesia lui, aceasta l-a ridicat; în sus şi a început să se înalțe la cer, ca şi cum ar fi fost trasă de o putere invizibilă.

Simultan, a apărut şi cerşetorul. Acesta s-a agățat de poala hainei ei şi a fost ridicat la rândul lui la cer. O a treia persoană s-a agățat de cerşetor şi a fost ridicată şi ea. În curând, s-a format un adevărat şir de oameni, atârnați unii de alții şi ridicați la cer prin puterea morcovului. Oricât de ciudat ar putea părea, femeia nu a simțit greutatea acelor oameni. Mai mult, întrucât privea în sus, către cer, ea nici măcar nu i-a văzut.

Şi astfel, s-au ridicat cu toții din ce în ce mai sus, până când s-au apropiat de porțile cerului. Abia atunci a privit femei a în jos, ca să mai vadă o ultimă oară pământul, şi a văzut lunga trenă atârnată de ea.

Indignată la culme, ea le-a făcut vânt cu mâna şi le-a spus:

- Jos, jos cu voi! Acest morcov este al meu!

Din păcate, mişcarea bruscă a făcut-o să scape morcovul din mână, astfel încât întregul şir de oameni s-a prăbuşit, inclusiv ea.

Există o singură cauză pentru tot răul de pe pământ:
"Acest lucru este al meu!"

***

Un sculptor în lemn pe nume Ching tocmai a terminat o ramă pentru un clopot. Toți cei care i-au văzut lucrarea s-au minunat, căci ea semăna cu opera unor îngeri. Când ducele Lu a văzut-o la rândul lui, el a spus:

- Ce fel de geniu poți avea ca să faci un asemenea lucru desăvârşit?

Sculptorul în lemn i-a răspuns:

- Excelență, nu sunt decât un biet muncitor, în nici un caz un geniu. Atunci când mă apuc de o lucrare, încep prin a medita timp de trei zile la rând. În acest fel, îmi golesc mintea de gânduri referitoare la răsplata care va urma. Dacă meditez cinci zile, nu mă mai gândesc nici la laudă, nici la vinovăție, nici la îndemânare, nici la eşecuri. Dacă meditez timp de şapte zile, uit de corp. Mai mult, uit chiar de mine însumi. Uit de casa în care trăiesc şi de mediul în care mă aflu. Nu îmi rămâne atunci decât o singură capacitate: aceea de a lucra. Aflat în această stare, mă duc în pădure şi îmi aleg un copac în interiorul căruia pot vedea forma pe care doresc să o sculptez, ajunsă la perfecțiune. Apoi, mâinile mele se apucă de :treabă. Dacă egoul meu a dispărut complet, natura se întâlneşte cu natura în lucrarea care se realizează prin mine.

Bănuiesc că aşa se explică de ce toată lumea vede în lucrările mele opera unor îngeri.

***

După un mare succes la interpretarea Concertului pentru vioară de Beethoven, un mare violonist a spus:

- Am la dispoziție o muzică splendidă, o vioară splendidă şi un arcuş minunat. Tot ce îmi mai rămâne de .făcut este să le aduc împreună şi să mă dau la o parte.

***

Un discipol a venit la maestrul musulman Maruf Karkhi şi i-a spus:

- Am vorbit cu tot felul de oameni despre tine. Evreii susțin că eşti unul de-al lor, creştinii te consideră unul din marii lor sfinți, iar musulmanii afirmă că eşti una din luminile Islamului.

Maruf i-a răspuns:

- Asta spun cei de aici, din Bagdad. Când trăiam la Ierusalim, evreii mă considerau creştin, creştinii musulman, iar musulmanii - evreu.

- Atunci, ce eşti de fapt?

- Gândeşte-te la mine ca la un om pe care cei care nu îl înțeleg îl respectă, în timp ce cei care îl resping nu îl înțeleg.

În cazul în care crezi că eşti ceea ce afirmă că eşti prietenii şi duşmanii tăi: este limpede că nu te cunoşti deloc.

***

O femeie aflată în comă era pe punctul de a muri. Dintr-o dată, ea s-a simțit ridicată la cer şi s-a trezit în fața Scaunului Judecății de Apoi.

- Cine eşti? a întrebat-o o Voce.
- Sunt soția primarului, a răspuns ea.
- Nu te-am întrebat a cui soție eşti, ci cine eşti tu.
- Sunt mama a patru copii.
- Nu te-am întrebat a cui mamă eşti, ci cine eşti tu.
- Sunt învățătoare.
- Nu te-am întrebat ce profesie ai, ci cine eşti tu. Şi dialogul a continuat în acelaşi fel. Orice ar fi răspuns femeia, cuvintele ei nu păreau să răspundă la întrebarea: "Cine eşti tu?"
- Sunt creştină.
- Nu te-am întrebat care este religia ta, ci cine eşti tu.
- Sunt cea care a fost la biserică în fiecare zi şi le-am dat de pomană celor sărmani.
- Nu te-am întrebat ce ai făcut, ci cine eşti tu.

în mod evident, ea nu a trecut de examen, căci a fost trimisă înapoi pe pământ. Când s-a trezit din comă, femeia s-a decis să afle cine este. Şi astfel, întreaga ei viață s-a schimbat.

Datoria voastră este să fiți. Nu să fiți cineva, nici să nu fiți nimic - căci aşa se nasc lăcomia şi ambițiile; nu să fiți cutare sau cutare - căci aşa deveniți condiționați, ci pur şi *simplu să fiți.*

***

Un bărbat cu privirea îngrijorată a intrat în biroul psihiatrului fumând marijuana, purtând haine largi şi pantaloni evazați, şi având părul foarte lung.

Psihiatrul l-a întrebat:

- Susții că nu eşti un hippy. Atunci, cum se explică hainele pe care le porți, părul lung şi marijuana pe care o fumezi?
- Tocmai de aceea mă aflu aici, doctore, ca să aflu răspunsul la această întrebare.

A cunoaşte diferite lucruri înseamnă a fi învățat. A-i cunoaşte pe ceilalți înseamnă a fi înțelept. A te cunoaşte pe tine însuți înseamnă a fi iluminat

***

Un student s-a dus la funcționarul de la laboratorul de limbi străine şi i-a spus:

- Îmi puteți da o bandă goală, vă rog?
- Ce limbă doriți să studiați? l-a întrebat funcționarul.
- Franceza, i-a răspuns studentul.
- Îmi pare rău, dar nu mai avem benzi goale pentru limba franceză.
- Dar pentru engleză aveți?
- Da, din acelea mai avem.
- Bine, iau una din acestea.

Este la fel de *absurd să vorbeşti despre o bandă goală că are legătură cu limba franceză sau cu limba engleză ca şi să afirmi despre cineva că este francez sau englez. Franceza sau engleza reprezintă o condiționare, nu ființa dumneavoastră.*

Un copil născut din părinți americani şi crescut de *părinți ruşi nu ştie că a fost adoptat. După ce creşte, el va deveni un mare patriot sau un mare poet, care va da expresie subconştientului colectiv al sufletului rus şi aspirațiilor Mamei-Rusia. Ce este el? American? Rus? Nici una, nici alta.*

Află cine / ce eşti.

***

- Ce faci cu uşa aia sub braț?
- E uşa de la casă. Mi-am pierdut chei a, aşa că mă duc cu uşa ca să-mi fac o cheie nouă.
- Ai grijă să nu pierzi şi uşa, căci nu vei mai putea intra în casă.
- Nici o problemă. Am lăsat o fereastră deschisă, ca să fiu sigur...

***

Se spune despre maestrul zen Bankci că nu a fondat nici o şcoală. Nu a lăsat în urma sa nici lucrări, nici

discipoli. A fost ca o pasăre care nu lasă în urma ci nici o urmă, atunci când zboară.

Legenda spune că "atunci când Bankei intra în pădure, nici un fir de iarbă nu se clintea. Când intra în apă, la suprafața acesteia nu apărea nici un var

Nu a împovărat în nici un fel pământul. Nici un act de curaj, nici o cucerire şi nici o realizare spirituală nu pot fi comparate cu aceasta: să nu împovărezi pământul.

Un om a venit la Buddha cu o ofrandă de flori în ambele mâini. Buddha l-a privit şi i-a spus:

- Aruncă-le!

Omului nu-i venea să creadă că Maestrul i-a cerut să arunce florile. S-a gândit însă că Buddha vrea să spună să arunce florile pe care le ținea în mâna stângă, căci se considera că o ofrandă făcută cu mâna stângă este nepotrivită şi nepoliticoasă. De aceea, el a aruncat florile pe care le ținea în mâna stângă, dar Buddha i-a spus din nou:

- Aruncă-le!

De data aceasta a aruncat şi florile din mâna dreaptă şi a rămas cu mâinile goale în fața lui Buddha.

Acesta i-a spus din nou:

- Renunță![2]

Perplex, omul l-a întrebat pe Maestru:

- La ce să renunț, învățătorule?

- Nu la flori, fiule! Renunță la cel care le-a adus.

***

A fost odată un *guru* considerat de toți o încarnare a înțelepciunii Divine. În fiecare zi el. ținea câte un discurs referitor la diferite aspecte ale vieții spirituale, iar învățăturile sale erau considerate de ne egalat în ceea ce priveşte varietatea, profunzimea şi calitatea lor.

Discipolii lui l-au întrebat de nenumărate ori care este sursa din care îşi extrage inepuizabilul tezaur de înțelepciune. Tot ce le răspundea el era că toate aceste lucruri sunt scrise într-o carte pe care o vor moşteni după moartea lui.

Când a murit, discipolii au găsit carte a exact în locul indicat de el. Cartea nu conținea însă decât o singură pagină, pe care era scrisă o singură frază: "înțelegeți diferența dintre vas şi conținutul său, şi fântâna înțelepciunii se va deschide pentru voi".

***

O *povestire din Upanişade:*

Înțeleptul Uddalaka l-a învățat pe fiul său Svetaketu să-I descopere pe Cel Unic în spatele multiplelor aparențe. În acest scop, s-a folosit de mai multe parabole, dintre care una *este* cea care urmează:

Într-o zi, el i-a spus fiului său:

- Iată nişte sare. Pune-o în apă şi dimineața întoarce-te la mine.

Copilul a făcut ce i s-a spus. A doua zi tatăl său i s-a adresat din nou:

- Adu-mi sarea pe care ai pus-o ieri în apă.

- Este imposibil, tată. Sarea s-a dizolvat.

- Bea apă din această parte a vasului, i-a spus Uddalaka. Ce gust are?

- Sărat.

- Acum bea din mijloc. Ce gust are?

- Sărat.

- Acum bea din partea opusă a vasului. Ce gust are?

- Sărat.

- Bine. Arunc-o, i-a spus tatăl.

Copilul a făcut ce i s-a spus şi a constatat că după ce apa s-a evaporat, sarea a apărut din nou. Atunci, Uddalaka i-a spus:

- Tu nu îl poți percepe pe Dumnezeu aici, fiule, dar în realitate el este aici.

Cei care caută iluminarea nu o găsesc, căci ei nu înțeleg că obiectul căutării este chiar căutătorul. La fel ca şi frumusețea, Dumnezeu se află în ochiul privitorului

[2] N. tr. ..*to drop* în limba engleză înseamnă deopotrivă "a arunca" şi "a renunța"

Iubirea

- Domnule, prietenul meu nu s-a întors de pe câmpul de luptă. Vă cer permisiunea să mă duc să-I caut.

- Îți interzic să faci acest lucru, i-a răspuns ofițerul. Nu pot îngădui să-ți riști viața pentru un om care probabil că a murit.

Soldatul nu a ascultat însă ordinul, a plecat şi o oră mai târziu s-a întors, rănit de moarte, dar purtând în spate cadavrul prietenului său.

Ofițerul era furios:

- Ți-am spus că a murit. Acum v-am pierdut pe amândoi. Spune-mi, a meritat să te duci numai ca să a_n cadavru?

Muribundul a răspuns:

- O, da, domnule. Când am ajuns la el, mai trăia încă. Mi-a spus: ,)ack, eram sigur că vei veni după mine".

***

O fetiță era pe punctul de a muri, suferind de o boală pe care o avusese şi frățiorul ei în vârstă de opt ani, dar care se refăcuse.

Doctorul i-a spus băiețelului:

- Numai o transfuzie din sângele tău o mai poate salva pe surioara ta. Eşti gata să-i dai ei sângele tău?

Ochii copilului s-au mărit de teamă. A ezitat o vreme, după care a spus:

- Bine, domnule doctor. Sunt gata să o fac.

La o oră după transfuzie, copilul l-a întrebat pe doctor:

- Spuneți-mi, domnule doctor, când o să mor?

Abia atunci a înțeles medicul spaima copilului.

El înțelesese că nu poate salva viața surioarei sale decât dându-i ei tot sângele său.

***

Un discipol i-a spus Maestrului că doreşte să renunțe la lume mai presus de orice, dar familia sa îl iubeşte prea mult şi nu-l lasă să plece.

- Iubire? i-a răspuns Maestrul. Asta nu-i iubire. Ascultă...

După care i-a revelat un secret yoghin care îl ajuta să simuleze moartea. A doua zi, omul nostru părea complet mort, iar casa sa s-a umplut de vaiete şi de tânguiri.

Atunci, Maestrul a intrat în casă şi le-a spus membrilor familiei îndoliate că are puterea de a-l readuce la viață pe cel mort, dacă cineva se oferă să moară în locul lui. Există vreun voluntar?

Spre uimirea "decedatului", fiecare membru al familiei sale a început să aducă argumente, explicând de ce trebuie să rămână în viață. Soția sa a pus capăt discuției, sintetizând opinia generală a familiei:

- Nu-i nevoie ca cineva să-i ia locul. Ne vom descurca şi fără el.

***

Trei adulți îşi beau cafeaua de dimineață în bucătărie, în timp ce copiii se jucau pe podea. În timpul conversației, cineva a întrebat ce ar face dacă s-ar ivi un pericol brusc. Fiecare din cei trei a mărturisit că ar salva mai întâi de toate viața copiilor.

Chiar în acel moment, valva vasului sub presiune a explodat, iar bucătăria a fost invadată brusc de aburi fierbinți. Instantaneu, cei trei adulți au dispărut ca prin farmec, lăsându-i pe copii să se joace în continuare pe jos.

***

La înmormântarea unui om foarte bogat, un străin amestecat prin mulțime plângea şi se văieta la fel de tare ca şi cei apropiați. Preotul care oficia slujba s-a dus la el şi l-a întrebat:

- Eşti cumva rudă cu cel decedat?

- Nu.

- Atunci de ce plângi?

- De-aia.

Indiferent de ocazie, durerea serveşte exclusiv egoului.

***

Când fabrica a ars din temelii, bătrânul ei proprietar a început să se jeluiască, plângându-şi pierderea.
- Tată, i-a spus fiul său, de ce plângi? Ai uitat că am vândut fabrica acum patru zile?
Instantaneu, lacrimile bătrânului i s-au uscat de pe faţă.

***

O vânzătoare i-a vândut unui tânăr o pereche de pantaloni viu coloraţi. Tânărul părea încântat de achiziţia sa.
A doua zi, el s-a întors la magazin, spunând că vrea să returneze pantalonii, pe motiv că:
- Prietenei mele nu-i plac!
O săptămână mai târziu, el s-a întors din nou, numai zâmbet, şi a declarat că vrea să cumpere totuşi pantalonii.
- Şi-a schimbat prietena ta părerea? l-a întrebat vânzătoarea.
- Nu, i-a răspuns tânărul. Mi-am schimbat eu prietena.

***

Mama:
- Ce-i place prietenei tale la tine?
- E convinsă că sunt frumos, plin de talent, deştept şi un bun dansator.
- Şi ţie ce-ţi place la ea?
- Faptul că e convinsă că sunt frumos, plin de talent, deştept şi un bun dansator.

***

Două prietene s-au întâlnit după mulţi ani.

- Spune-mi, a întrebat una, ce s-a întâmplat cu fiul tău?

- Cu fiul meu? Vai, bietul băiat! a oftat cealaltă. A avut o căsnicie cumplită. S-a însurat cu o fată care nu mişcă un deget în casă. Nu găteşte, nu coase, nu spală şi nu calcă. Nu face decât să doarmă şi să citească în pat. Bietul băiat îi aduce până şi micul dejun la pat, dacă-ţi poţi imagina!

- Groaznic! Şi cu fata ta, ce se mai aude?

- Ei, cu ea e cu totul altceva! S-a măritat cu un înger, nu cu un bărbat! Nu o lasă să facă nimic în casă. I-a luat servitori care îi gătesc, îi cos, îi spală şi îi calcă. Şi în fiecare dimineaţă, îi aduce micul dejun la pat, îţi poţi imagina? Draga de ea, nu trebuie să facă nimic. Stă toată ziua în pat şi citeşte.

***

- Crezi că îi vei putea oferi fiicei mele tot ce-şi doreşte? l-a întrebat tatăl pe peţitor.
- Cu siguranţă, domnule. Spune că nu mă doreşte decât pe mine, i-a răspuns acesta.

Dacă tot ce şi-ar dori fata ar fi banii: nimeni nu ar considera că îl iubeşte.
Oare de ce consideră bărbatul că este vorba de iubire dacă tot ce îşi doreşte fata este el?

***

Când Robert, un puşti de 14 ani, s-a îndrăgostit de vecina sa de aceeaşi vârstă, el şi-a vândut toate lucrurile şi şi-a luat chiar o slujbă temporară ca să-i poată cumpăra iubitei sale ceasul pe care şi-l dorea. Părinţii săi nu au fost de acord, dar l-au lăsat în pace.

A sosit şi ziua cea mare, dar Robert s-a întors de la magazin fără să-şi cheltuiască banii. Iată care a fost explicaţia lui:

- Am dus-o la bijutier, dar ea a spus că de fapt, nu-şi doreşte cu adevărat ceasul. Şi-ar fi dorit mai degrabă alte lucruri, cum ar fi o brăţară, un lănţişor şi un inel de aur.

În timp ce se plimba prin magazin încercând să se hotărască, mi-am adus aminte ce ne-a învăţat dirigintele, cum că înainte să cumpărăm ceva trebuie să ne hotărâm de ce îl dorim. Atunci mi-am dat seama că nici eu nu o doream cu adevărat pe ea, aşa că am plecat.

***

Micuțul a fost distrus când şi-a găsit broasca țestoasă întinsă pe spate, nemişcată şi moartă, lângă lac.

Tatăl său a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-l consoleze:

- Nu plânge, fiule. Îi vom face o înmormântare frumoasă doamnei Broaşte Țestoase. Îi vom face un sicriu frumos, pe care îl vom îmbrăca în mătase, după care îl vom ruga pe gropar să îi facă o piatră funerară, pe care să scrie doamna Broască Țestoasă. Vom aduce apoi în fiecare zi flori proaspete la mormânt, şi vom face un mic gărduleț în jurul lui..

Micuțul s-a şters la ochi şi a ascultat cu entuziasm noul proiect. Când toate pregătirile au fost gata, s-a format cortegiul funerar, alcătuit din tată, mama, servitoarea casei şi copilul. Cei patru s-au pus în mişcare solemn, îndreptându-se către lac, pentru a aduce corpul. Între timp însă, broasca a dispărut.

Subit, aceasta a apărut la suprafața lacului, înotând veselă. Micuțul s-a uitat la ea, dezamăgit, după care a spus:

- Haideți s-o omorâm!

Nu de tine îmi pasă mie,
Ci de fiorul pe care mi-l dă faptul că te iubesc.

***

O călugăriță aflată în căutarea iluminării a confecționat o statuetă a lui Buddha şi a acoperit-o cu o foaie subțire de aur. Statueta era foarte frumoasă, şi oriunde mergea, călugărița o lua cu ea.

Au trecut anii, iar călugărița, care a continuat să poarte după ea statueta, s-a stabilit într-un templu micuț, în care existau foarte multe statuete ale lui Buddha, fiecare având propriul ei altar.

Femeia ardea în fiecare zi tămâie în fața statuetei sale, dar, spre dezamăgirea ei, a constatat că o parte din fum se ducea şi spre altarele din vecinătate.

De aceea, ea a confecționat o pâlnie din hârtie, astfel încât fumul să ajungă numai la Buddha al ei. Din păcate, nasul statuetei sale s-a înnegrit din această cauză, urâțindu-se considerabil.

***

Friederich Wilhelm, împăratul Prusiei la începutul secolului al XVIII-lea, era cunoscut pentru temperamentul său aprins. Între altele, nu-i plăceau deloc ceremoniile. Se plimba deseori neînsoțit pe străzile Berlinului, şi dacă cineva îl enerva, lucru care se întâmpla destul de frecvent, nu se sfia să îi aplice câteva bastoane nefericitei victime.

Nu-i de mirare că atunci când îl vedeau, oamenii o luau rapid la sănătoasa. Odată, Friederich se plimba ca de obicei, când s-a întâlnit nas în nas cu un berlinez.

Acesta l-a recunoscut, dar era prea târziu să se ascundă.

- Hei, tu! Ce faci acolo? l-a întrebat Friederich.
- Vreau să intru în casă, Maiestate, i-a răspuns omul, speriat la culme.
- E casa ta?
- Nu. Maiestate.
- E casa unui prieten?
- Nu, Maiestate.
- Atunci de ce vrei să intri în ea?

De data aceasta, omul s-a temut să nu fie considerat un tâlhar. De aceea, a preferat să mărturisească adevărul:

- Ca să vă evit, Maiestate.
- De ce vrei să mă eviți?
- Pentru că mă tem de Maiestatea Voastră.

La care, Friederich Wilhelm s-a înroşit la față de furie. Prinzându-l pe om de umăr, el l-a scuturat bine şi i-a strigat:

- Cum îndrăzneşti să te temi de mine!? Eu sunt împăratul tău. Ar trebui să mă iubeşti! Iubeşte-mă, ticălosule! Iubeşte-mă!

***

O femeie masivă a intrat forțând uşa în biroul de stare civilă.

- E adevărat că mi-ai eliberat acest certificat de căsătorie cu Jacob Jacobson? a întrebat ea, trântind documentul pe masă.

Ofițerul de stare civilă a cercetat documentul prin ochelarii săi groşi şi a admis:
- Da, doamnă, cred că da. De ce?
- Pentru că a fugit! Ce ai de gând să faci în această direcție?

***

După o ceartă pe cinste, soțul i-a spus soției pe un ton reconciliant:
- Oare de ce nu putem trăi şi noi în pace, precum câinii noştri, care nu se ceartă niciodată?
- Nu se ceartă, ce-i drept, dar ia leagă-i împreună şi vezi ce se întâmplă?!

***

O prințesă arabă şi-a propus să se mări te cu unul din sclavii ei, de care era îndrăgostită în secret. Nimic din ce i-a spus regele nu a reuşit să-i schimbe hotărârea. Mai mult, nici unul din consilierii regelui nu l-a putut învăța pe acesta ce să facă într-o asemenea situație.

În sfârşit, un bătrân şi înțelept hakim a apărut la curte, şi auzind plângerea regelui, i-a spus:

- Maiestatea voastră nu a fost sfătuită corect, căci dacă îi va interzice fetei să se mărite, aceasta o va respinge şi se va simți şi mai mult atrasă de sclav.

- Învață-mă atunci ce să fac! s-a tânguit regele. Hakimul i-a sugerat un plan de acțiune.

Regele era destul de sceptic, dar şi-a zis să încercarea moarte n-are. A chemat-o pe fată şi i-a spus:

- Doresc să-ți pun la încercare iubirea față de acest tânăr. Te voi încuia într-o cameră mică, împreună cu iubitul tău, timp de 30 de zile şi 30 de nopți. Dacă la sfârşitul perioadei vei mai dori să te măriți cu el, poți considera că ai consimțământul meu.

Debordând de fericire, prințesa şi-a îmbrățişat tatăl şi a acceptat pe loc testul. Vreo două zile, totul a mers bine, dar curând şi-a făcut apariția plictiseala. După numai o săptămână, fata tânjea disperată după altă companie, şi fiecare cuvânt al iubitului ci o exaspera. După două săptămâni, prezența lui o enerva atât de tare încât a început să țipe şi să zgârie la uşă, ca să-i dea drumul. Când în sfârşit a fost eliberată, ea s-a repezit la tatăl ei şi l-a îmbrățişat, fericită că a scăpat-o de bărbatul pe care ajunsese să-l deteste de moarte.

Separarea face traiul împreună mai uşor de suportat.
Fără să pui distanță intre tine şi celălalt. este greu să faci cuplu cu cineva.

***

Învățătoarea a remarcat că unul din copiii din clasa ei este gânditor şi retras.
- De ce eşti îngrijorat?
- Din cauza părinților mei, a răspuns micuțul.

Tata lucrează toată ziua ca să îmi asigure haine şi mâncare, şi ca să mă țină în cea mai bună şcoală din oraş. Mai mult, lucrează şi peste program, ca să mă poată trimite la colegiu. Mama îşi petrece toată ziua gătind, spălând, călcând şi făcând curat, astfel încât să nu am nici un fel de griji.

- Atunci de ce eşti îngrijorat?
- Mă întreb, dacă cedează?

***

Profesoara de la şcoala de duminică le-a spus copiilor că le va scrie numele pe tablă. După fiecare nume urma să scrie acel lucru pentru care fiecare dintre ei se simțea recunoscător.

Un băiețel se gândea intens. Când i-a venit rândul şi numele i-a fost scris pe tablă, profesoara l-a întrebat ce să scrie după el. Copilul a răspuns:

- Mama.

După ce a scris acest cuvânt, profesoara se pregătea să treacă la copilul următor, când deodată, băiețelul nostru a început să se agite.

- Da? l-a întrebat profesoara.
- Vă rog, ştergeți MAMA şi scrieți CÂINE.

De ce nu?

***

Un bărbat i-a oferit fetiței sale în vârstă de 12 ani o anumită sumă de bani dacă acceptă să tundă iarba. Fetița s-a apucat cu mult sârg de treabă, şi până seara întreaga peluză era perfect tunsă, cu excepția unui petic de iarbă rămas într-un colț.

Când tatăl i-a spus că nu-i poate da banii, căci nu a respectat înțelegerea, fetița i-a răspuns că preferă să uite de bani, dar nu este dispusă să tundă şi iarba din acel petic.

Curios să afle de ce, tatăl s-a dus să verifice porțiunea de gazon netunsă. Chiar în mijlocul ierbii se afla o broască râioasă mare. Fetiței i se făcuse milă de ea şi a refuzat să o strivească cu maşina de tuns iarba.

Oriunde există iubire, există şi dezordine.
Ordinea perfectă ar face din această lume un cimitir.

***

În jurul vorbitorului din colțul străzii s-a adunat o mică mulțime de oameni.

- Veniți la revoluție, le-a strigat acesta, şi toată lumea va conduce limuzine negre. Haideți la revoluție şi toată lumea va avea telefon în bucătărie. Porniți revoluția, şi toată lumea va avea propria sa bucată de pământ.

Un bărbat din mulțime a protestat:

- Eu nu vreau o limuzină neagră, nici telefon în bucătărie, nici o bucată de pământ.

- Hai la revoluție, i-a răspuns oratorul pe un ton aspru. O să faci ce ți se spune, boule!

Dacă doriți o *lume perfectă, va trebui să scăpați mai întâi de oameni.*

***

Într-o zi, Avraam a invitat un cerşetor în cortul său, la masă. Ca de obicei, înainte de masă a spus rugăciunea de mulțumire adresată lui Dumnezeu. Auzind de Dumnezeu, cerşetorul a început să-L blesteme în fel şi chip, susținând că nu suportă să audă numele lui.

Cuprins de indignare, Avraam l-a alungat pe blasfemator.

Seara, când se ruga, Dumnezeu i-a vorbit:

- Omul acela m-a blestemat şi m-a vorbit de rău timp de 50 de ani, şi totuşi, eu i-am pus de mâncare în farfurie în fiecare zi. Şi tu, nu l-ai putut suporta măcar o singură dată?

***

Se spunea despre o bătrână din sat că vede apariții divine. Preotul local a cerut dovezi privind autenti citatea acestora.

- Data viitoare când îți va apărea Dumnezeu, i-a spus el, roagă-1 să-ți spună acele păcate ale mele pe care nu le cunoaşte decât el. O dovadă mai clară nu poate exista.

Femeia s-a întors peste o lună şi preotul a întrebat-o dacă i-a mai apărut Dumnezeu. ea i-a răspuns afirmativ.

- Şi, i-ai pus întrebarea mea?

- Da.

- Şi ce ți-a spus?

- Mi-a spus aşa: "Spune-i preotului că am uitat de păcatele lui".

Nu credeți că este posibil ca toate lucrurile oribile pe care le-ați făcut să fi fost iertate de toată lumea, cu excepția voastră?

***

Bătrânii satului s-au adunat la sfat, împreună cu abatele John Piticul.

În timp ce îşi luau cina, un preot foarte bătrân şi venerat s-a ridicat şi a început să-i servească. Ca să nu-l deranjeze, nimeni nu a vrut să accepte nici măcar un pahar cu apă de la el, cu excepția lui John Piticul.

Şocați, ceilalți l-au apostrofat:

- Cum se face că te-ai considerat vrednic să accepți un serviciu din partea acelui om sfânt? John a răspuns:

- Păi, atunci când eu îi ofer cuiva un pahar cu apă, mă bucur când acceptă. De aceea, n-am vrut să îl întristez pe bietul om refuzându-i bucuria de a-mi dărui ceva.

***

Când fetița în vârstă de opt ani şi-a cheltuit toate economiile ca să-i cumpere mamei sale un cadou, mama s-a bucurat foarte mult, căci o mamă casnică munceşte de regulă foarte mult, dar nu este apreciată pe măsură.

Fetița părea să fi înțeles acest lucru, căci i-a spus:

- Mamă, îți fac acest cadou pentru că munceşti atât de mult şi nimeni nu pare să te aprecieze.

- Şi tatăl tău lucrează din greu, a încercat să-i explice ea.

- Ştiu, dar el nu face atâta caz ca tine.

***

Un bătrân pelerin se chinuia să ajungă în munții Himalaya. Era o noapte friguroasă, şi dintr-o dată a început să plouă.

Hangiul la care a tras l-a întrebat cu milă:

- Cum ai să reuşeşti să ajungi acolo pe vremea aceasta, sărmane?

Omul a răspuns însă cu veselie:

- Inima mea a ajuns de mult, aşa că este uşor ca restul corpului s-o urmeze.

***

Jeremiah era îndrăgostit de o femeie foarte înaltă. În fiecare seară o conducea acasă de la serviciu, tânjind în secret să o sărute, dar era prea timid ca să îndrăznească.

Într-o noapte, şi-a făcut curaj:

- Îmi dai voie să te sărut?

Fata a fost de acord, dar cum Jeremiah era extrem de scund, cei doi au început să caute ceva pe care el să se poată cățăra. Au găsit o nicovală aruncată de cineva, care i-a permis lui Jeremiah să atingă exact înălțimea necesară.

După ce s-au mai plimbat o vreme, băiatul a întrebat-o:

- Scumpo, aş putea să te mai sărut o dată?

- Nu, i-a răspuns ea. Ți-am dat un sărut. Este suficient pentru o seară.

- Atunci de ce naiba m-ai lăsat să car după mine nicovala?

Iubirea suportă povara, dar nu o simte!

***

Un calif din Bagdad pe nume AI-Mamun avea un superb cal arab. Un şef de trib, Omah, dorea să cumpere calul, aşa că i-a oferit un mare număr de cămile în schimbul lui. AI-Mamun nu dorea însă să se despartă de animalul său. Omah s-a enervat atât de tare încât s-a decis să obțină animalul prin înşelăciune.

Ştiind că AI-Mamun îşi călăreşte calul pe un drum anume, el s-a aşezat la marginea drumului deghizat într-un cerşetor foarte bolnav. AI-Mamun era un om cu inima bună; de aceea, când a văzut cerşetorul, el a descălecat şi s-a oferit să îl ducă până la un serai.

- Vai! a strigat cerşetorul. Nu am mâncat nimic toată ziua, aşa că nu am energie să mă ridic.

De aceea, AI-Mamun l-a ridicat în brațe şi l-a aşezat pe cal, cu intenția să meargă pe jos, alături de el. De îndată ce s-a văzut în şa, falsul cerşetor a luat-o la galop, AI-Mamun alergând în urma lui şi strigându-i să se oprească. După ce Omah a avansat suficient de mult pentru a se simți în siguranță, el s-a oprit şi s-a întors:

- Mi-ai furat calul, i-a strigat AI-Mamun. Nu am decât o singură cerere să-ți fac.

- Care? i-a răspuns Omah.

- Să nu spui la nimeni cum ai intrat în posesia animalului.

- De ce nu?

- Pentru că va veni o zi în care un om cu adevărat bolnav va sta de-a lungul drumului, iar oamenii, ştiind de trucul tău, vor trece mai departe şi vor refuza să-l ajute.

***

Era perioada când trebuia să înceapă musonul.

Un om foarte bătrân săpa găuri în grădina sa.

- Ce faci? l-a întrebat vecinul său.

- Plantez arbori de mango.

- Şi te aştepți să mănânci vreun fruct de mango din aceşti copaci?

- Nu. Eu nu voi trăi până atunci, dar alții vor mânca. Mi-am dat seama ieri că toată viața m-am bucurat de

fructele de mango din pomii plantați de alții. Mi-am propus să îmi arăt în acest fel recunoştința.

***

Într-o zi, Diogene stătea la colțul străzii, râzând ca scos din minți.
- De ce râzi? l-a întrebat un trecător.
- Vezi. piatra aia din mijlocul străzii? De când am ajuns aici, în această dimineață, zece oameni s-au împiedicat de ea şi au înjurat-o, dar nici unul nu a ridicat-o pentru ca alții să nu se mai împiedice de ea.

***

Un *guru* şi-a întrebat discipolii cum pot deosebi momentul în care noaptea s-a sfârşit şi ziua a început. Unul dintre ei a spus:
- Când vezi un animal la distanță şi poți spune dacă este vorba de un cal sau de o vacă.
- Nu, a spus *guru-uI.*
- Când vezi un copac la distanță şi când poți spune dacă este vorba de un mango sau de un bananier.
- Greşit, a spus din nou *guru-uI.*
- Atunci, cum? l-au întrebat discipolii.
- Când poți privi fața unui om oarecare, recunoscând în el pe fratele tău. Dacă nu poți face acest lucru, indiferent dacă soarele este sus pe cer, pentru tine este încă noapte.

***

Un prieten a venit la faimosul eseist Charles Lamb şi i-a spus:
- Aş vrea să te prezint d-lui Cutare.
- Nu, mulțumesc, i-a răspuns Lamb. Nu-mi place acel om.
- Dar nici nu-l cunoşti!
- Ştiu. Tocmai asta nu-mi place la el, a conchis Lamb.

- Când vine vorba de oameni, ştiu ce-mi place.
- Vr*ei să spui că îți place ce ști!"*

***

Întreaga congregație a rămas intrigată când a constatat că rabinul ei dispare în fiecare săptămână cu o zi înainte de Sabat. Oamenii îl suspectau că se întâlneşte în secret cu Atotputernicul, aşa că l-au pus pe unul dintre ei să-l urmărească.
Iată ce a văzut omul nostru: rabinul se deghiza în țăran şi îi slujea unei femei paralizate, o păgână, curățându-i camera şi pregătind pentru ea o masă de Sabat. Când spionul s-a întors, membrii congregației l-au întrebat:
- Unde s-a dus rabinul? A urcat la cer?
- Nu, a răspuns omul. A urcat chiar mai sus.

***

Când Earl Mountbatten, ultimul vicerege al Indiei, a anunțat că nepotul său, prințul Philip s-a logodit cu prințesa Elisabeta, Mahatma Gandhi i-a spus:
- Sunt încântat să aflu că nepotul tău se va însura cu viitoarea regină. Aş dori să le ofer celor doi un dar de nuntă, dar ce le-aş putea oferi? Eu nu am nimic.
- Bine, dar ai maşina de cusut, i-a spus viceregele. Coase-le ceva.
Gandhi le-a cusut o față de masă, pe care, Mountbatten i-a trimis-o prințesei Elisabeta cu următoarea notă: "Puneți această față de masă sub cheie, în caseta cu bijuteriile coroanei"
. .. şi tot el este cel care a făcut celebra remarcă: "Britanicii trebuie să plece din India în calitate de prieteni".

***

A fost odată un sufit bătrân care îşi câştiga existența vânzând tot felul de fleacuri şi vechituri. Oamenii credeau că bătrânul nu are discernământ, căci accepta inclusiv monedele false, fără să protesteze. La fel, dacă aceştia îi spuneau că au plătit deja, deşi nu o făcuseră, el îi credea pe cuvânt.

Înainte să moară, bătrânul şi-a ridicat ochii spre cer şi a spus:

- O, Allah! Am acceptat multe monede false de la oameni, dar nu i-am judecat nici măcar o singură clipă în inima mea. M-am gândit că nu ştiu ce fac. Mă aflu acum în fața ta, eu însumi o monedă falsă. Te rog, nu mă judeca!

Atunci, din cer s-a auzit o Voce care i-a spus:

- Cum crezi că este posibil să judeci pe cineva care nu a judecat niciodată pe alții?

Mulți pot face fapte de iubire.
Puțini sunt însă cei care pot gândi gânduri de iubire.

***

Familia s-a strâns pentru cină. Băiatul cel mare a anunțat că doreşte să se însoare cu o fată din vecini.

- Bine, dar familia ei nu i-a lăsat nici un ban, a protestat tatăl.
- Iar ea nu a economisit nici atât, a adăugat mama.
- Nu ştie absolut nimic despre fotbal, a zis şi fratele cel mic.
- N-am mai văzut o fată cu o coafură atât de ciudată, a adăugat sora.
- Şi nu face decât să citească romane, a spus unchiul.
- Cât despre gustul ei la haine, ce să mai vorbim, sărmana, a adăugat mătuşa.
- În schimb, la farduri nu face deloc economie, a spus bunica.
- E drept, a spus băiatul, dar are totuşi un mare avantaj față de noi.
- Care? au întrebat toți, în cor.
- Nu are familie!

***

Abatele Anastasius avea o carte dintr-un pergament foarte fin, care valora 20 de pence. Era vorba de o Biblie care conținea integral Vechiul şi Noul Testament. Într-o zi, un călugăr a venit să-l viziteze, şi văzând cartea, a plecat cu ea. Când a intrat în bibliotecă, Anastasius a constatat lipsa cărții şi şi-a dat seama pe loc cine a luat-o. Nu l-a chemat însă pe călugăr, de teamă ca la păcatul hoției să nu se adauge şi cel al sperjurului.

Călugărul s-a dus în oraş să vândă cartea. El a cerut pentru ea 18 pence. Un doritor i-a spus:

- Dă-mi puțin cartea, să văd dacă merită aceşti bani.

El a luat cartea şi s-a dus să se consulte chiar cu Anastasius, pe care l-a întrebat:

- Părinte, priveşte puțin această carte şi spune-mi dacă merită 18 pence.

Anastasius i-a răspuns pe loc:

- Da, este o carte foarte fină. La 18 pence, este un chilipir.

Cumpărătorul s-a întors la călugăr şi i-a spus:

- Iată banii. Am fost la părintele Anastasius, i-am arătat cartea şi el mi-a spus că merită 18 pence.

Călugărul a rămas uluit:.

- Asta-i tot ce a spus? Nu a mai adăugat nimic altceva?
- Nu. Nu a mai spus nimic.
- Bine, în acest caz mi-am schimbat părerea şi nu mai doresc să-ți vând cartea.

După care s-a întors la Anastasius şi l-a rugat cu lacrimi în ochi şi îşi primească înapoi cartea. Anastasius i-a spus însă cu blândețe:.

- Nu, frate, păstreaz-o. Este cadoul meu pentru tine.
- Dacă nu o iei înapoi, nu voi avea pace sufletească, a protestat călugărul.

De atunci, călugărul a împărțit chilia cu Anastasius pentru tot restul vieții.

***

Jitoku era un poet rafinat, care şi-a pus în cap să studieze zen. De aceea, a stabilit o întrevedere cu maestrul Ekkei din Kyoto. S-a dus la Maestru plin de aşteptări, dar de îndată ce a intrat, a primit o lovitură de baston. S-a simțit şocat şi umilit. Nimeni nu îl mai tratase până atunci aşa. Ştiind însă că una din regulile de bază în zen era să nu vorbeşti şi să nu faci nimic până când nu erai invitat de Maestru, a preferat să plece în linişte. S-a dus atunci la Dokuon, unul din principalii discipoli ai Maestrului, căruia i-a relatat întreaga poveste, inclusiv intenția sa de a-l provoca pe Maestru la un duel.

- Bine, dar Maestrul a fost foarte amabil cu tine, a protestat Dokuon. Începe practica zazen şi ai să te convingi singur de acest lucru.

Jitoku a început să practice zazen. După numai trei zile şi trei nopți, intensitatea ieşită din comun a aspirației

sale i-a adus o stare de iluminare la care nu ar fi sperat niciodată. Această stare de *satori* i-a fost indusă de Ekkei.

Jitoku s-a dus din nou la Dokuon, i-a mulțumit pentru sfat şi i-a spus:

- Dacă nu ar fi fost sfatul tău excelent, nu aş fi trăit niciodată această experiență transformatoare care m-a uluit. Cât despre Maestru, mi-am dat seama acum că lovitura lui nu a fost suficient de puternică.

***

Muso, unul din cei mai faimoşi maeştri ai epocii, călătorea odată împreună cu un discipol. Cei doi au ajuns la un râu şi s-au urcat pe feribot. Chiar când să părăsească malul, un samurai beat a sărit în ultima clipă în barca supraîncărcată, mai-mai să o dezechilibreze. A început apoi să se agite, punând în pericol pe toți pasagerii, ceea ce l-a făcut pe barcagiu să îl roage să se liniştească.

- Suntem înghesuiți aici ca sardelele, a spus el, cu răutate.

Văzându-1 apoi pe Muso, a strigat:

- Am găsit soluția. Haide să-l aruncăm pe sfânt peste bord!

- Te rog, i-a spus Muso, ai răbdare. Foarte curând vom ajunge pe malul celălalt.

- Ce? Eu să am răbdare? a strigat scos din fire samuraiul. Ascultă, dacă nu sari singur, te voi arunca cu mâna mea peste bord!

Calmul afişat de Maestru în fața acestor amenințări l-a scos şi mai tare din minți pe samurai, care s-a îndreptat către Muso şi i-a tras un pumn în față, de i-a dat sângele. Discipolul Maestrului nu a mai putut suporta. Era un om puternic, aşa că i-a spus Maestrului:

- După ceea ce a făcut, nu va mai trăi!

- De ce te superi pentru un fleac? l-a întrebat Muso, zâmbind. Numai în asemenea ocazii deosebite ne putem dovedi auto controlul. Nu uita că răbdarea înseamnă ceva mai mult decât un simplu cuvânt.

După care a compus pe loc un poem, care suna astfel:

Cel care bate şi cel care este bătut,
Sunt simpli actori într-o piesă .
Care durează la fel de puțin ca un vis.

***

Şapte nebuni au fost invitați la ceremoniile care urmau să se țină în satul vecin. Noaptea, băuți bine, cei şapte s-au întors spre casă, dar a început ploaia, aşa că s-au adăpostit sub un arbore banyan.

Dimineața, când s-au trezit, ei au început să se vaite în gura mare.

- Ce s-a întâmplat? i-a întrebat un trecător.

- Noaptea trecută, ne-am adăpostit cu toții sub acest copac, domnule. Dimineața, când ne-am trezit, membrele noastre erau atât de încolăcite încât nu mai ştim care ale cui sunt.

- Nici o problemă, vă rezolv eu.

După care, a luat un ac şi a înțepat primul picior care i-a ieşit în cale.

- Au! a strigat unul dintre nebuni.

- Iată, a spus omul, acest picior este al tău. După care a înțepat un braț.

- Au! a strigat altcineva, identificându-se astfel ca proprietar al mâinii respective.

Şi aşa mai departe, până când fiecare şi-a găsit mâinile şi picioarele proprii. Fericiți, cu toată experiența prin care au trecut, cei şapte nebuni au plecat liniştiți mai departe.

Când inima voastră va răspunde instinctiv la bucuriile şi durerile altor persoane, puteți fi convinşi că v-ați pierdut egoul şi că ați atins experiența "stării de unitate corporală" cu întreaga rasă umană. Aceasta este adevărata iubire.

Adevărul

Adevărul nu poate fi descoperit cu ajutorul unor formule.. .

Un om îşi bea ceaiul la restaurant, împreună cu un prieten. După ce s-a uitat îndelung la ceaşca de ceai, el a spus cu un oftat:

- Vai, prietene, viața este precum o ceaşcă de ceai.

Celălalt s-a gândit multă vreme, şi-a privit la fel de insistent ceaşca, după care a întrebat:

- De ce? De ce crezi că seamănă viaţa cu o ceaşcă de ceai?
- De unde să ştiu eu? Ce, sunt un intelectual?

***

...nici cu ajutorul calculelor...

- Prizonier, a spus judecătorul, Curtea te-a găsit vinovat la 23 de capete de acuzare. De aceea, eşti pedepsit la 175 de ani de închisoare.

Prizonierul era un om bătrân. Auzind sentinţa, el a izbucnit în lacrimi. Expresia severă de pe faţa judecătorului s-a mai înmuiat.

- Ştiu că ţi-am dat o pedeapsă severă. De fapt, nu va trebui să o ispăşeşti pe toată.

Faţa deţinutului s-a mai luminat.

- Da, da, a spus judecătorul. Ispăşeşte numai atât cât vei putea.

***

Un episcop a dat un decret, potrivit căruia menajerele preoţilor nu trebuie să aibă mai puţin de 50 de ani. Odată, în timp ce făcea o vizită într-una din diocezele sale, a rămas uimit să descopere ingeniozitatea unui preot, convins că respectă porunca dacă ţine două menajere, fiecare în vârstă de 25 de ani.

***

.. .nici cu ajutorul numelor...

Când a sosit timpul să-i găsească primului lor născut un nume, soţul şi soţia au început să se certe. Femeia dorea să-l numească după tatăl ei, în timp ce bărbatul dorea să-i dea copilului numele tatălui său.

Neputând să găsească o soluţie de compromis, cei doi au apelat la rabin.

- Cum îl cheamă pe tatăl tău? l-a întrebat acesta pe bărbat.
- Abijah.
- Dar pe tatăl tău? a întrebat-o rabinul pe femeie.
- Abijah.
- Atunci, care-i problema? a întrebat rabinul, năuc.
- Ştii, Rabbi, tata a fost un savant, în timp ce tatăl lui a fost un hoţ de cai. Cum aş putea numi pe fiul meu după un asemenea om?

Rabinul s-a gândit foarte serios la problemă, care era într-adevăr una delicată. Peste toate, nu dorea ca una din părţi să simtă că a învins, iar cealaltă că a pierdut. De aceea, a sfârşit prin a le spune celor doi:

- lată ce vă sugerez să faceţi. Numiţi-l pe băiat Abijah. Apoi aşteptaţi să vedeţi dacă va deveni un savant sau un hoţ de cai, şi atunci veţi şti după cine l-aţi numit.

***

... nici cu ajutorul simbolurilor...

- Am auzit că ţi-ai vândut bicicleta.
- Aşa e.
- Cu cât ai vândut-o?
- Cu 30 de dolari.
- Mi se pare un preţ rezonabil.
- Este. Dar dacă aş fi ştiut că tipul acela nu-mi va da nici un ban, i-aş fi cerut dublu.

***

. .. nici cu ajutorul teoriilor...

Abia întors de la un Seminar de specializare pe tema motivaţiei, un manager l-a chemat pe unul din angajaţii săi în birou şi i-a spus:

- De acum înainte, ai voie să faci planuri şi să îţi controlezi singur sarcinile. Sunt convins că în acest fel, productivitatea ta la locul de muncă va creşte considerabil.
- Voi fi plătit mai bine? a întrebat angajatul.
- Nu. Banii nu sunt un factor de motivaţie, iar dacă îţi voi creşte salariul nu vei simţi nici o satisfacţie.
- Bine, dar dacă producţia! va creşte, îmi veţi mări salariul?

- Ascultă, i-a spus managerul. Este limpede că nu înţelegi teoria motivaţiei. la această carte acasă şi citeşte-o. Vei înţelege de aici ce anume te motivează cu adevărat.

Omul a luat carte a şi a dat să plece. Înainte să iasă pe uşă, a întrebat:

- Dacă voi citi această carte, îmi veţi mări salariul?

***

Un cuplu nu ştia ce să mai facă din cauza geloziei fiului lor în vârstă de trei ani faţă de noul lui frăţior. Părinţii au găsit soluţia într-o carte de Psihologia Copilului.

Odată, când copilul era extrem de iritat, mama l-a spus:

- Puiule, ia acest ursuleţ de pluş şi arată-mi ce simţi pentru bebeluş.

Conform cărţii, copilul ar fi trebuit să arunce cu ursuleţul şi să-l ia la bătaie. Dar puştiul a înţeles altfel problema: el a luat încântat ursuleţul de un picior şi s-a îndreptat glonţ către frăţiorul lui, pe care a început să-l lovească cu el.

***

.. .sau cu ajutorul cuvintelor...

- Aspir să aflu mai multe despre spiritualitate, i-a spus un vecin lui Mulla Nasruddin. Vrei să vii acasă la mine şi să-mi vorbeşti despre chestiunile spirituale?

Mulla nu s-a angajat să facă acest lucru. El şi-a dat seama că omul avea, într-adevăr, o scânteie de inteligenţă deasupra mediei, dar a înţeles că el credea sincer că misticismul poate fi transmis pe cale orală.

Câteva zile mai târziu, vecinul l-a strigat de pe acoperişul casei sale:

- Mulla, am nevoie de ajutorul tău. Casa mea a luat foc. Flăcările au început deja să iasă afară.

- Sigur, ori când doreşti, respiraţia mea îţi stă la dispoziţie. Poţi veni la mine şi te poţi servi oricât doreşti din ea.

***

Un dirijor făcea o repetiţie cu orchestra. El i-a spus trompetistului:

- Cred că această parte ar trebui cântată într-o manieră mai degrabă wagneriană, dacă înţelegi ce vreau să spun, mai afirmativă, ca să spun aşa, mai accentuată, cu mai mult suflet, mai multă profunzime, mai...

Dar trompetistul l-a întrerupt:

- Domnule, doriţi să cânt mai tare?

Tot ce a mai putut răspunde bietul dirijor a fost:

- Da, asta voiam să spun!

***

... nici prin sloganuri...

Un grup religios avea obiceiul să folosească un anumit hotel pentru conferinţele sale, al cărui moto era scris cu litere mari pe pereţii sălii de recepţie: NU EXISTĂ PROBLEME, NUMAI OPORTUNITĂŢI.

Un bărbat s-a apropiat de recepţie şi a spus:

- Scuzaţi-mă, domnule, am o problemă.

Recepţionerul i-a zâmbit:.

- Domnule, noi nu avem probleme, numai oportunităţi.

- Spuneţi-i cum doriţi, i-a spus omul, impacientat. În camera pe care mi-aţi dat-o există o femeie.

***

… nici prin etichete...

Un englez a emigrat în Statele Unite şi a devenit cetăţean american.

Când s-a întors în Anglia pentru o vacanţă, o rudă l-a apostrofat pentru că şi-a schimbat cetăţenia.

- Ce ai câştigat devenind cetăţean american? l-a întrebat ea.

- Măcar de un lucru sunt sigur: am câştigat războiul în timpul Revoluţiei Americane.

***

... nici prin convenţii...

Când frontiera ruso-finlandeză a fost redesenată, un fermier a aflat că noua frontieră trecea drept prin mijlocul pământului său. De aceea, putea să îşi aleagă patria pe care o dorea: Rusia sau Finlanda. El a promis autorităţilor că se va

gândi serios la problemă. După câteva săptămâni, a anunţat că doreşte să trăiască în Finlanda. Un grup numeros de oficiali ruşi au venit imediat acasă la el ca să-i explice avantajele de a trăi în Rusia, nu în Finlanda.

Omul i-a ascultat, după care a spus:

- Sunt perfect de acord cu tot ce mi-aţi spus. De fapt, mi-am dorit întotdeauna să trăiesc în Maica Rusia. Dar la vârsta mea, nu cred că o să mai supravieţuiesc unei noi ierni ruseşti!

***

. .. nici prin distincţii...

Un bărbat îşi dădea doctoratul în filosofie. Soţia sa nu şi-a dat seama cât de în serios îşi ia el studiile până în ziua când l-a întrebat:

- De ce mă iubeşti atât de mult?

Replica bărbatului a venit mai repede decât s-ar fi aşteptat femeia:

- Atunci când spui "atât de mult", te referi la intensitate, profunzime, frecvenţă, calitate sau durată?

Nimeni nu a reuşit să pătrundă în frumuseţea unui trandafir, rupându-i petalele.

***

... nici prin statistici...

Nasruddin a fost arestat şi dus la tribunal sub acuzaţi a că a împănat puii serviţi la restaurantul său cu carne de cal.

Înainte de a da sentinţa, judecătorul a dorit să afle în ce proporţie a amestecat el carnea de cal cu cea de pui. Aflat sub jurământ, Nasruddin a răspuns:

- Jumi-juma, Onorată Curte.

După proces, un prieten l-a întrebat "ce înţelege exact prin „jumi-juma".

- Un cal la un pui.

***

Un grup de o sută de tăietori de lemne au lucrat în pădure timp de şase luni, în timp ce două femei le-au spălat hainele şi le-au gătit de mâncare. La sfârşitul perioadei, doi dintre bărbaţi s-au însurat cu cele două femei. Ziarul local a publicat ştirea în forma următoare: „2% dintre bărbaţi s-au căsătorit cu 100% dintre femei".

***

... nici prin logică...

Un bărbat uriaş se pregătea să plece din cârciumă la ora zece.

- De ce pleci atât de devreme? l-a întrebat cârciumarul.

- Din cauza neveste-mi.

- Deci până şi ţie ţi-e frică de nevastă-ta! Ce eşti tu, bărbat sau şoarece?

- De un lucru sunt absolut sigur: şoarece nu sunt, căci neveste-mi îi e frică de şoareci!

***

Un profesor de filosofie din Paris s-a autodeclarat într-o bună zi cel mai mare om care trăieşte pe pământ şi le-a făcut studenţilor săi următoarea demonstraţie:

- Care este cea mai mare naţiune de pe pământ?

- Franţa, evident, i-au răspuns toţi, în cor.

- Şi care este cel mai mare oraş din Franţa?

- Parisul, desigur.

- Şi nu este oare această universitate locul cel mai sfânt şi mai mare din întreaga Franţă? Şi cine s-ar putea îndoi vreo clipă că cel mai nobil departament din întreaga universitate este departamentul de filosofie? în sfârşit, spuneţi-mi, cine conduce departamentul de filosofie?

- Tu, a răspuns unanim corul.

***

Doctorul:

- Durerea din picior este cauzată de vârsta dumitale înaintată.
Pacientul: .
- Mă iei drept fraier, doctore? Şi celălalt picior este la fel de bătrân ca şi cel care mă doare.

***

. .. nici prin abstracții...
Un discipol i-a spus Maestrului zen Hogen:
- Când am studiat cu fostul meu Maestru am înțeles exact ce înseamnă zenul.
- Şi ce anume ai înțeles? l-a întrebat Hogen, curios.
- Când l-am întrebat pe Maestru cine a fost Buddha (evident, când spuneam Buddha mă refeream la Realitate), el mi-a răspuns: "Ping-ting se referă la foc".
- Bun răspuns, trebuie să recunosc, a spus Hogen, dar mă tem că l-ai înțeles greşit. Spune-mi, cum ai înțeles tu semnificația acestor cuvinte?
- Ei bine, a răspuns discipolul, Ping-ting este zeul focului. Să spui despre zeul focului că se referă la foc este ceva la fel de absurd ca şi cum m-ai întreba pe mine, a cărui natură adevărată este cea a lui Buddha, cine este Buddha. Cum ar putea cineva care este un Buddha, chiar dacă inconştient, să formuleze o întrebare despre cine este Buddha?
- Aha! a spus Hogen. Exact cum mă temeam. Ai luat-o complet pe arătură. Întreabă-mă pe mine.
- Foarte bine, cine este Buddha?
- Ping-ting se referă la foc, a răspuns Hogen.

***

Marele Gensha a invitat odată un oficial de la curte să servească ceaiul cu el. După saluturile protocol are, oficialul i-a spus:
- Nu aş dori să ratez şansa de a vorbi cu un mare Maestru. Spune-mi, la ce se referă afirmați a potrivit căreia deşi avem acest lucru în viața noastră de zi cu zi, noi nu îl vedem?
Gensha i-a oferit o bucată de prăjitură. Apoi, i-a servit ceaiul. După ce au servit masa, crezând că Maestrul nu a auzit întrebarea pusă de el, oficialul i-a repetat-o.
- Da, da, am înțeles. Uite la ce se referă afirmația: ea vrea să spună că deşi avem acest lucru în viața noastră de zi cu zi, noi nu îl vedem.

Cei care ştiu, nu vorbesc.
Cei care vorbesc, nu ştiu.
Altfel spus, cel înțelept tace,
Cel inteligent vorbeşte, iar cel prost îşi susține cu tărie părerea.
Adevărul se schimbă tot timpul şi nu cunoaşte decât propria sa cale.

***

Un pasager s-a rătăcit printre docurile marelui transatlantic. Când a întâlnit în sfârşit un ospătar, el l-a rugat să-l ajute să-şi găsească cabina.
- Care este numărul cabinei dumneavoastră, domnule? l-a întrebat ospătarul.
- Nu-mi amintesc, dar aş recunoaşte-o imediat, căci are o luminiță la intrare.

***

Judecătorul:
- Ce vârstă ai?
Acuzatul:
- 22, domnule.
Judecătorul:
- Asta ne tot spui de 10 ani încoace. Acuzatul:
- E drept, domnule. Eu nu sunt genul care spune azi una şi mâine alta.

***

O actriță bătrână:
- Sincer, nu-mi cunosc vârsta. Mi-o schimb la fiecare cinci minute...

***

Adevărul poate fi relativ.

Un turist american a călătorit în afara ţării sale pentru prima oară în viaţă. Ajuns pe primul aeroport străin, el s-a confruntat cu prima sa opţiune dificilă: trebuia să aleagă între două culoare pentru pasageri. Pe unul scria: CETĂŢENI, iar pe celălalt STRĂINI.

Fără să ezite, el l-a ales pe primul. Când i s-a spus că ar fi trebuit să o ia pe celălalt culoar, el a protestat:

- Bine, dar nu sunt un străin[3]. Eu sunt american!

***

Când dramaturgul englez Oscar Wilde a ajuns noaptea la club, după ce a participat la premiera unei piese de-a sa, al cărei eşec a fost total, cineva l-a întrebat:

- Hei, Oscar, cum a mers piesa?

- O, piesa a mers excelent, a răspuns Wilde. Din păcate, audienţa a fost complet nepotrivită,

***

Adevărul poate fi concret...

Un călugăr i-a spus odată lui Fuketsu:

- Ai afirmat odată ceva care m-a uluit, şi anume, că adevărul poate fi comunicat fără să vorbeşti şi fără să taci. Ce ai vrut să spui prin aceste cuvinte?

- Ah, i-a răspuns Fuketsu, dacă ai şti cum cântau păsările când înfloreau copacii, primăvara, pe vremea când eram copil!...

Cum îi poţi vorbi despre Ocean
Unei broaşte care trăieşte într-o fântână;
Sau despre Realitate
Unui teolog?

Gândesc,
deci sunt inconştient.
Atunci când gândesc,
cu sălăşluiesc în lumea IREALĂ
a abstracţiei:
sau a trecutului,
sau a viitorului

***

. .. dar nemăsurabil

O broască a trăit toată viaţa intr-o fântână. Într-o zi, s-a trezit cu surprindere cu o altă broască.

- De unde ai venit? a întrebat-o ea.

- Din mare. Acolo trăiesc eu.

- Cum este marea? Este la fel de mare ca şi fântâna mea?

Broasca cea nouă a început să râdă:

- Nici nu încape comparaţie.

Broasca-gazdă s-a prefăcut interesată de poveştile noii veni te, dar in sinea sa se gândea: "Dintre toate mincinoasele pe care le-am întâlnit în viaţa mea, aceasta este cu siguranţă cea mai mare şi cea mai neruşinată".

***

Adevărul este sinonim cu acţiunea.

Discipolii lui Baal Shem l-au întrebat odată pe acesta:

- Spune-ne, iubite Maestru, cum trebuie să-i slujim lui Dumnezeu?

- De unde să ştiu eu? le-a răspuns acesta, după care le-a spus următoarea poveste:

Un rege avea doi prieteni, care au fost găsiţi vinovaţi de crimă şi condamnaţi la moarte. Deşi îi iubea sincer, regele nu a îndrăznit să-i graţieze, ca să nu dea un exemplu prost pentru restul poporului. De aceea, a dat următorul verdict: o frânghie urma să fie întinsă pe deasupra unei prăpăstii adânci, iar cei doi trebuiau să treacă peste ea. Dacă

[3] Joc de cuvinte intraductibil: in limba englezii, *alien* înseamnă "străin", dar şi "ostil", necorespunzător".

scăpau cu viață, erau liberi să plece. Dacă ar fi căzut, pedeapsa cu moartea ar fi fost împlinită. Primul dintre cei doi a reuşit să treacă cu bine. Rămas în urmă, celălalt i-a strigat:

- Spune-mi, prietene, cum ai reuşit?

- De unde să ştiu eu? i-a răspuns primul. Tot ce am făcut a fost următorul lucru: când simțeam că mă înclin într-o parte, mă balansam în partea opusă.

Nu poți învăța să mergi pe bicicletă discutând într-o sală de clasă.

***

Un băiețel l-a întrebat pe un electrician:

- Ce este, de fapt, electricitatea?

- Sincer, nu ştiu, fiule. Ştiu în schimb să o folosesc ca tu să ai lumină[4].

***

Un om l-a rugat pe Bayazid să-l accepte ca discipol.

- Dacă ceea ce cauți este Adevărul, i-a spus Bayazid, trebuie să îndeplineşti anumite cerințe şi să respecți anumite îndatoriri.

- Care sunt acestea?

- Va trebui să cari apă, să tai lemne, să faci curat şi să găteşti.

- De fapt, eu caut Adevărul, nu o slujbă, i-a răspuns indignat omul, după care a plecat.

***

La scurt timp după moartea lui Rabbi Mokshe, Rabbi Mendel din Kotyk l-a întrebat pe unul din discipolii acestuia:

- Cărui fapt îi acorda Maestrul tău cea mai mare importanță?

Discipolul a reflectat o clipă, după care a răspuns:

- Celui cu care tocmai se ocupa în clipa respectivă.

***

Adevărul este exprimat cel mai bine prin tăcere...

Bodhidharma este considerat primul Patriarh Zen.

.EI a fost cel care a adus budismul din India în China, în secolul VI. Când s-a decis să se întoarcă acasă, el şi-a adunat discipolii chinezi, urmând să-l propună pe unul dintre ei ca succesor. Pentru a le testa puterea de percepție, le-a pus următoarea întrebare:

- Ce este Adevărul?

Dofuku a spus:

- Adevărul este dincolo de afirmație şi de negație. Bodhidharma i-a spus:

- Tu ai pielea mea.

Călugărul Soji a spus:

- Este precum viziunea lui Ananda despre Ținutul lui Buddha: o străfulgerare care nu durează decât o singură clipă, dar care este eternă.

- Tu ai carnea mea, i-a spus Bodhidharma. Doiku a spus:

- Cele patru elemente: aerul, apa, focul şi pământul, sunt goale. Adevărul este Vid.

- Tu ai oasele mele, i-a spus Bodhidharma.

În sfârşit, Maestrul l-a privit pe Eka, care s-a înclinat în fața lui, a zâmbit şi a tăcut. Bodhidharma l-a spus:

- Tu ai măduva mea (în fiziologia spirituală, se consideră că principalul canal prin care trece energia fundamentală a ființei, în ascensiunea ei către conştiința divină, trece prin măduva spinării, ajunge la creier şi iese prin creştetul capului.).

***

Cel de-al cincilea patriarh zen, Hung-jun, l-a ales drept succesor pe Hui-neng dintre 500 de călugări.

[4] N.Tr. Joc de cuvinte: "ca să te luminez".

Întrebat de ce a făcut această alegere, el a răspuns:

- Ceilalți 499 mi-au demonstrat că înțeleg perfect ce înseamnă budismul. Singur Hui-neng a dat dovadă că nu înțelege nimic din el. Standardele obişnuite nu se aplică acestui om. De aceea, misiunea transmisiei autentice a căzut asupra lui.

***

… şi are nevoie de cea mai mare realizare a spiritului uman: o minte deschisă...

Legenda spune că atunci când provincia New Mexico a devenit parte integrantă din Statele Unite ale Americii şi în noul stat s-a deschis prima sesiune a tribunalului, judecător era un fost cowboy şi fost luptător împotriva indienilor.

El şi-a ocupat locul la tribună şi procesul a început. Primul caz a fost acela al unui bărbat acuzat de furtul unor cai. Acuzarea şi-a susținut din plin cauza, în timp ce apărarea şi martorii acesteia abia dacă au fost ascultați.

În sfârşit, avocatul apărării s-a ridicat şi a luat cuvântul:

- Şi acum, onorată instanță, aş dori să prezint şi punctul de vedere al clientului meu.

- Stai jos, i-a răspuns judecătorul. Acest lucru nu este necesar. Nu ar face decât să inducă juriul în eroare.

Dacă ai un ceas,
Ştii cât este ora.
Dacă ai două ceasuri,
Nu poți fi sigur niciodată...

***

. .. şi de *o inimă curajoasă...*

În inima aspirantului s-a auzit un ciocănit puternic.

- Cine-i acolo? a întrebat el, speriat.

- *Eu* sunt, Adevărul, a venit răspunsul.

- Nu fi ridicol. Adevărul vorbeşte prin tăcere. Într-adevăr, ciocănitul a încetat, spre marea uşurare a aspirantului..

Ce nu şti a el era că ciocănitul era produs chiar de bătăile inimii sale.

Adevărul care ne eliberează este aproape întotdeauna cel pe care nu dorim să-1 auzim.

De regulă, atunci când spunem că ceva nu este adevărat; de cele mai multe ori dorim să spunem: "Nu-mi convine”.

***

Claritatea lui nu trebuie ocultată de politețe...

Iată cum a sunat bilețelul care însoțea manuscrisul respins, trimis înapoi autorului de către o editură chineză:

"Am citit cu cea mai mare atenție manuscrisul dumneavoastră. Din păcate, ne temem că dacă am publica acest manuscris excepțional, ne-ar fi imposibil să mai publicăm vreodată ceva, căci cu greu poți găsi o lucrare care să se ridice la o asemenea valoare. Nu credem să mai apară ceva comparabil în următoarea sută de ani. de aceea, spre marele nostru regret, suntem nevoiți să vă returnăm incredibila dumneavoastră operă.

Vă rugăm de o mie de ori să ne scuzați slăbiciunea şi îngustimea de spirit".

***

... nici de modurile culturale de exprimare.

O americancă ce lua lecții de dans într-o şcoală de modă veche avea tendința incontrolabilă de a-şi conduce partenerul. Acesta a protestat de multe ori:

- Hei, cine conduce aici, tu sau eu?

Într-o zi, partener de dans s-a nimerit a fi un chinez. După câteva minute de dans, acesta i-a şoptit politicos la ureche:

- Nu crezi că ar fi mult mai avantajos dacă atunci când dansează - doamna ar renunța la ideile preconcepute în ceea ce priveşte direcția în care trebuie să se deplaseze cuplul?

***

Uneori, el este ascuns chiar de el însuşi...

Doi vânzători ambulanţi s-au întâlnit pe peronul gării.

- Salut.
- Salut.

Tăcere.

- Unde ai plecat?
- La Calcutta. Tăcere.
- Ascultă! Deşi mi-ai spus că mergi la Calcutta, ştiu eu ce gândeşti: că eu voi fi convins că mergi la Bombay. Întâmplător, eu ştiu exact că mergi la Calcutta, aşa că de ce nu-mi spui adevărul?

***

. .. alteori, este revelat chiar de către minciună. . .

Un beţiv care rătăcea pe străzile oraşului în timpul nopţii a căzut într-o hazna. În timp ce se bălăcea în lichidul greţos, el a început să strige: "Foc! Foc! Foc!"

Mai mulţi trecători l-au auzit şi au alergat să-l salveze. După ce l-au scos de acolo, ei l-au întrebat de ce striga "Foc!", deşi nu ardea nimic.

Răspunsul lui a fost unul clasic:

- Ar mai fi sărit vreunul dintre voi să mă salveze dacă strigam: "Rahat"?

***

Un soldat a fost trimis urgent acasă de pe front, căci tatăl său se afla pe patul de moarte. S-a făcut această excepţie pentru el deoarece el era singura rudă a bătrânului.

Când a intrat în Camera de Reanimare, el şi-a dat seama că cel ascuns sub tuburi şi aparaturi nu era de fapt tatăl său. Se pare că cineva făcuse o greşeală îngrozitoare şi că alt soldat ar fi trebuit să fie. În locul lui.

- Cât mai are de trăit? l-a întrebat el pe doctor.
- Nu mai mult de câteva ore, i-a răspuns acesta.

Ai ajuns la timp.

Soldatul s-a gândit la bietul fiu al bătrânului, care se lupta numai Dumnezeu ştie pe unde, la mii de kilometri distanţă. S-a gândit apoi la bătrân, care se agăţa de viaţă cu ultimele puteri, în speranţa de a-şi mai revedea o dată fiul înainte de a muri. Drept care, s-a hotărât. S-a aplecat peste bătrân, i-a luat mâna în mâna sa şi i-a şoptit:

- Tată, sunt aici. M-am întors.

Bătrânul a strâns mâna ce i se oferea. Ochii săi orbi s-au deschis şi au rătăcit prin cameră, iar pe faţă i-a apărut un zâmbet. Când a murit, o oră mai târziu, el mai zâmbea încă.

***

... dar pe riscul fiecăruia.

Într-un mic orăşel s-a petrecut un accident de maşină. Mulţimea a înconjurat victima, astfel încât un reporter de la ziarul local nu s-a putut apropia ca să-i vadă chipul.

Disperat, prin minte i-a trecut o idee salvatoare:

- Eu sunt tatăl victimei. Faceţi-mi loc! Mulţimea i-a făcut imediat un culoar, ca să treacă. Ajuns la locul accidentului, el a descoperit, stânjenit, că singura victimă fusese un măgar.

Anthony de Mello
Rugăciunea Broaştei
Volumul II

AVERTISMENT

Există un mare mister care face ca - deşi inima umană tânjeşte după Adevăr, singurul în care îşi poate găsi libertatea şi fericirea - fiinţele umane puse în faţa Adevărului să reacţioneze cu ostilitate şi cu teamă. De aceea, Maeştrii Spirituali ai umanităţii, precum Buddha sau Iisus, au creat un instrument pentru a evita opoziţia ascultători/or lor: povestirea (parabola). Ei ştiau foarte bine că cele mai atrăgătoare cuvinte care există în vocabularul uman sunt: "A fost odată ca niciodată... ", căci te poţi opune adevărului, dar este imposibil să te împotriveşti unei povestiri. Jyasa, autorul Mahabharatei, obişnuia să afirme că dacă asculţi cu atenţie o poveste, nu vei mai fi niciodată acelaşi, căci povestea îşi va croi singură drum către inima ta şi va doborî barierele în calea divinului. Chiar dacă nu v-aţi propus să citiţi povestirile din această carte decât pentru amuzament, este posibil ca una dintre ele să treacă dincolo de platoşa dumneavoastră şi să explodeze atunci când vă veţi aştepta mai puţin. De aceea, să nu spuneţi că nu v-am avertizat!

Dacă sunteţi atât de temerar încât să căutaţi iluminarea, iată ce vă sfătuiesc să faceţi:

1. *Purtaţi tot timpul în inimă o povestire din cele de faţă, la care să puteţi medita în momentele dumneavoastră de relaxare. În acest fel, povestirea va putea opera la nivelul subconştientului dumneavoastră, revelându-şi treptat semnificaţia ascunsă. Veţi fi surprins să constataţi că în momentele dificile ea vă poate ajuta, clarificându-vă anumite probleme, aducându-vă vindecare sau luciditate. Abia atunci veţi înţelege că, citind acest ciclu de povestiri, aţi urmat practic un Curs de Iluminare, în care nu aveţi nevoie de alt guru decât de dumneavoastră înşivă.*

2. *De vreme ce toate aceste povestiri reprezintă o revelare a Adevărului şi de vreme ce Adevărul scris cu A mare se referă întotdeauna la dumneavoastră înşivă, urmăriţi ca, de fiecare dată când veţi citi o povestire, să îi căutaţi semnificaţia chiar în fiinţa dumneavoastră. Este ca şi cum aţi citi un Compendiu Medical, întrebându-vă dacă aveţi sau nu simptomele respective; cartea nu seamănă însă cu un Compendiu de Psihologie, care vă face să vă gândiţi mai degrabă la tipologia prietenilor dumneavoastră. Dacă faceţi greş ea la să căutaţi semnificaţia acestor povestiri în fiinţa altora, ele vă vor face mai degrabă rău decât bine.*

Atât de mult iubea Mulla Nasruddin adevărul încât a călătorit în cele mai îndepărtate locuri pentru a căuta cei mai mari specialişti în Coran. De altfel, el nu se simţea deloc ruşinat să îi atragă pe necunoscuţii din bazar în discuţii despre adevăr şi credinţă.

Într-o zi, soţia sa i-a spus cât de frustrată se simte de puţina atenţie pe care i-o acordă, dar a descoperit că Mulla nu este deloc interesat de acest tip de Adevăr!

Evident, acest tip de Adevăr este singurul care contează. Lumea în care trăim ar fi complet diferită dacă savanţii şi ideologii-fie ei religioşi sau seculari ar fi la fel de pasionaţi de cunoaşterea de sine cum sunt de teoriile şi de dogmele lor.

***

- Excelentă slujbă, i-a spus credinciosul predicatorului, strângându-i mâna. Tot ce aţi spus se potriveşte uneia sau alteia dintre cunoştinţele mele.

Înţelegeţi ce vreau să spun?

INSTRUCŢIUNI

Cel mai bine este să citiţi povestirile care urmează în ordinea în care sunt prezentate aici. Nu citiţi mai mult de una sau două odată - cel puţin dacă doriţi să obţineţi ceva mai mult de la ele decât simplul amuzament.

NOTĂ

Povestirile din această carte provin din numeroase ţări, culturi şi religii. Ele aparţin moştenirii spirituale şi umorului popular al întregii umanităţi.

Autorul nu a făcut altceva decât să le culeagă şi să le ordoneze, având un anumit scop în minte. Sarcina lui seamănă cu cea a ţesătorului şi a vopsitorului; lâna şi torsul firelor nu îi aparţin.

Despre educație

Familia s-a aşezat în jurul mesei de la restaurant, pentru a servi cina. Che1nerița a luat mai întâi comanda adulților, după care s-a întors către copilul în vârstă de şapte ani.

- Ce doreşti să serveşti? l-a întrebat ea.

Copilul a privit în jur cu timiditate, după care i-a spus:

- Aş dori un *hot dog.*

Înainte ca femeia să îşi poată nota comanda pe carnețel, mama băiatului s-a grăbit să intervină:

- Nu-i aduce un *hot dog.* Adu-i o friptură cu cartofi prăjiți şi sote de morcovi.

Chelnerița a ignorat-o însă complet şi l-a întrebat pe băiat:

- Doreşti ketchup sau muştar pe *hot dog?*
- Ketchup. .
- Mă întorc imediat, a spus che1nerița şi s-a îndreptat către bucătăria localului.

La masă s-a lăsat o tăcere profundă. Într-un final, băiatul şi-a privit părinții în ochi şi le-a spus:

- Ştiți ceva? Tanti asta chiar crede că exist!

***

- *Ce-ți mai fac copiii?*
- *Amândoi fac foarte bine, mulțumesc.*
- *Ce vârste au?*
- *Medicul are trei ani, iar avocatul cinci.*

***

Micuța Mary stătea pe plajă împreună cu mama ei.

- Mami, pot să mă joc în nisip?
- Nu, dragă, căci îți vei murdări hăinuțele.
- Pot să mă bălăcesc în apă?
- Nu, căci te vei uda şi vei răci.
- Pot să mă joc cu ceilalți copii?
- Nu, căci te vei rătăci şi nu o să te mai găsesc.
- Mami, îmi cumperi o înghețată?
- Nu, căci nu-ți face bine la gât.

Micuța Mary a început să plângă.

Exasperată, mama s-a întors către vecina de cearşaf şi i-a spus:

- Pentru numele lui Dumnezeu! Ai mai văzut vreodată un copil atât de nevrotic?

***

Un om a început să-i administreze dobermanului său doze mari de ulei din ficat de cod, întrucât i se spusese că acesta este foarte bun pentru câini. În fiecare zi, el lua capul câinelui care protesta şi i-l ținea între genunchi, după care îi deschidea cu forța fălcile şi îi turna lichidul pe gât.

Într-o zi, câinele a reuşit să se elibereze şi a luat-o la fugă, răsturnând din greşeală sticluța cu ulei. Spremarea surpriză a omului, el s-a întors însă imediat înapoi şi a început să lingă uleiul de pe podea. Omul şi-a dat astfel seama că animalul nu protesta împotriva uleiului, ci a metodei prin care i-l administra.

***

O legendă străveche susține că atunci când a creat lumea, Dumnezeu a fost interpelat de patru îngeri. Primul l-a întrebat:

- Cum procedezi?

Al doilea i-a spus:

- De ce creezi această lume?
- Te pot ajuta cu ceva? l-a întrebat al treilea.
- La ce foloseşte această lume? l-a întrebat şi al patrulea.

Primul era un om de ştiință. Al doilea era filozof. Al treilea era un altruist, iar al patrulea era agent imobiliar.

Un al cincilea înger a privit cu uimire întreaga scenă şi a aplaudat la scenă deschisă, încântat de spectacolul dat de cei patru. Acesta era misticul.

***

Micuţul Johnny participa la selecţia pentru echipa sportivă a şcolii. Mama sa ştia cât de mult îşi dorea să fie ales în ea, dar se temea că nu avea calităţile atletice necesare. În ziua selecţiei, micuţul Johnny s-a întors de la şcoală şi s-a repezit încântat în braţele mamei sale, spunându-i plin de entuziasm:

- Mami, ce crezi că s-a întâmplat azi la şcoală? M-au ales lider al galeriei echipei sportive!

Un copil a notat pe foaia de evaluare: "Samuel s-a integrat foarte bine în grupul de muzică, participând activ printr-o ascultare foarte binevenită ".

***

Unul din puţinii oameni care au ajuns pe lună povesteşte cum a fost nevoit să îşi reprime instinctele artistice atunci când ajuns pe satelitul pământului.

El îşi aminteşte cum, odată ajuns, a privit fascinat planeta Pământ. Imaginea era atât de sublimă încât s-a gândit: "Doamne, câtă frumuseţe!"

S-a scuturat însă rapid de această stare şi şi-a spus: "Gata! Nu mai pierde timpul! Acum du-te şi culege pietre" .

Există două tipuri de educatori: cei care te învaţă cum să-ţi câştigi traiul şi cei care te învaţă cum să trăieşti.

***

Andrew Carnegie, unul din cei mai bogaţi oameni de pe planetă, a fost întrebat odată:

- V-aţi fi putut opri oricând, nu-i aşa? Doar aveaţi mult mai mult decât v-ar fi trebuit vreodată.

- Aşa este, a răspuns el. Din păcate, am uitat ce trebuie să fac ca să mă opresc.

Mulţi oameni se tem că dacă s-ar opri din activitate pentru a reflecta şi pentru a contempla realitatea din faţa lor nu ar mai şti să se reapuce de treabă.

***

Bătrânul şi-a trăit aproape întreaga viaţă pe o insulă considerată una dintre cele mai frumoase din lume. Când s-a întors în marele oraş pentru a-şi petrece aici anii de pensie, cineva i-a spus:

- Trebuie să fi fost fabulos să trăieşti atât de mulţi ani în acel paradis terestru, considerat unanim drept unul dintre cele mai frumoase locuri din lume …

Bătrânul s-a gândit o vreme, după care a răspuns:

- Sincer să fiu, nu prea m-am uitat în jur. .. Dacă aş fi ştiut că insula este atât de faimoasă, cred că aş fi căscat mai tare ochii!

Oamenii nu trebuie învăţaţi de alţii cum să privească. Ei nu trebuie decât să fie salvaţi de intelectualii care îi orbesc cu conceptele lor.

***

La începutul anilor 1850, pictorul american James McNeill Whistler a petrecut o scurtă perioadă.la West Point, Academia Militară a Statelor Unite. Rezultatele sale la învăţătură au fost foarte slabe. Se spune că atunci când i s-a cerut să deseneze un pod, el a creat imaginea unui pod foarte romantic, din piatră. Malurile râului erau acoperite de iarbă. Pe pod se aflau doi copilaşi care pescuiau.

- Şterge-i pe copii de pe pod, i-a spus instructorul, indignat. Acesta nu este un desen artistic, ci unul tehnic.

Whistler i-a şters pe copii de pe pod, dar i-a redesenat pe malul râului, pescuind în continuare, după care i-a înmânat desenul instructorului. Furios, acesta a ţipat la el:

- Ţi-am spus să îi ştergi pe copii. Şterge-i complet din peisaj!

Impulsul creator era însă prea puternic în Whistler.

În următoarea sa variantă, copiii dispăruseră într-adevăr din peisaj. Ei erau însă înmormântaţi sub două pietre funerare, pe malul râului.

***

Observând că tatăl său îmbătrâneşte, fiul unui spărgător l-a spus:

- Tată, învață-mă meseria ta, ca să pot continua tradiția familiei după ce vei ieşi la pensie.

Tatăl nu i-a răspuns, dar în noaptea respectivă l-a luat pe băiat cu el şi a spart o casă. Când au ajuns înăuntru, el a deschis o debara şi i-a cerut băiatului să vadă ce este înăuntru. De-abia a intrat însă acesta înăuntru, că tatăl a trântit uşa în urma lui, făcând un zgomot atât de mare încât a trezit întreaga casă. După care s-a strecurat discret afară.

Băiatul a rămas îngrozit în interiorul debaralei, furios pe tatăl său şi neştiind cum o să scape. I-a venit atunci o idee. A început să miaune la fel ca o pisică. Un servitor a aprins o lumânare şi a deschis uşa debaralei, în ideea să-i dea drumul animalului. Atunci, băiatul a țâşnit afară şi toată lumea a pornit în urmărirea lui. Ajuns pe malul unui lac, el a aruncat cu zgomot o piatră mare în acesta, după care s-a ascuns printre copaci. Urmăritorii au rămas pe mal, sperând că spărgătorul s-a înecat. Băiatul s-a furişat apoi încet pe lângă ei şi s-a îndreptat către casă.

Ajuns în fața tatălui său, el a uitat cu totul de furie, arzând de nerăbdare să îi povestească tatălui său aventura prin care trecuse.

- Ce rost are să îmi spui poveşti? i-a tăiat vorba acesta. Ai ajuns acasă şi asta e de ajuns pentru mine. Înseamnă că ai învățat meseria.

***

Procesul de educație nu ar trebui să însemne doar o pregătire pentru viață, ci viața însăşi. .

Mai mulți studenți l-au rugat pe romancierul Sinclair Lewis să le predea un curs, spunându-i că intenționează să devină şi ei scriitori.

Lewis şi-a început cursul astfel:

- Câți dintre voi doresc să devină scriitori?

Toate mâinile celor din sală s-au ridicat.

- În acest caz, le-a spus scriitorul, nu are sens să vă mai plictisesc cu cuvintele mde. Am un singur sfat pentru voi: duceți-vă acasă şi scrieți, scrieți, scrieți...

După care şi-a băgat notițele în buzunar şi a părăsit sala.

***

O femeie a cumpărat un aparat de bucătărie complicat şi a încercat să îl asambleze cu ajutorul *Manualului de instrucțiuni.* I-a fost însă imposibil, aşa că a renunțat şi a lăsat piesele împrăştiate pe masa din bucătărie.

Imaginați-vă surpriza ei când s-a întors câteva ore mai târziu şi a găsit aparatul funcționând perfect, după ce fusese asamblat de servitoare.

- Cum, Doamne iartă-mă, ai reuşit să faci aşa ceva? a întrebat-o ea pe femeie.

- Păi, doamnă, i-a răspuns aceasta senină, atunci când nu ştii să citeşti, eşti nevoită să îți foloseşti creierul. . .

***

Un bărbat, recent pensionat după 47 de ani în care a lucrat ca reporter şi editor la un mare ziar, a sunat la şcoală şi a cerut pe cineva din Comitetul pentru Educație, căruia i-a spus că ar dori să se implice în programa de literatură predată în şcoală.

După o lungă pauză, vocea de la capătul firului l-a întrebat:

- Foarte bine, dar, de fapt, ce doriți: să predați sau să învățați?

***

Trei băieți acuzați că au furat pepeni s-au prezentat speriați în fața judecătorului, cunoscut ca fiind un om foarte sever. Se aşteptau la tot ce poate fi mai rău.

Judecătorul era însă şi un educator înțelept. El a dat o lovitură de ciocan şi le-a spus celor din sală:

- Toți cei care nu au furat pepeni pe vremea când erau copii să ridice mâna.

A aşteptat multă vreme, dar nimeni din persoanele aflate în sală - membrii juriului, spectatorii şi polițistul care îi adusese pe băieți - nu şi-a ridicat mâna.

Perfect satisfăcut de exemplul dat băieților, judecătorul a spus:

- Toate acuzațiile sunt respinse.

***

O femeie habotnică a deplâns în fața bunicii sale comportamentul tinerilor din ziua de azi:

- Şi totul se petrece numai din cauza maşinilor! Uite până unde pot merge pentru o petrecere sau pentru o întâlnire. Pe vremea ta era altfel, nu-i aşa, bunico?

Bătrâna în vârstă de 87 de ani i-a răspuns:
- Păi, te asigur că mergeam şi noi până la capăt. . .

***

Mama:
- Ştiai că Dumnezeu era de faţă atunci când ai furat prăjitura din bucătărie?
-Da.
- Şi că te priveşte tot timpul?
-Da.
- Şi ce crezi că ţi-a spus el?
- Mi-a spus: "Nu suntem decât noi doi aici, aşa că ia două, nu una!"

***

Când tânărul rabin i-a luat locul tatălui său, toată lumea s-a înghesuit să-i spună cât de diferit de acesta era.

- Dimpotrivă, le răspundea tânărul oamenilor. Sunt exact ca tatăl meu. El nu a imitat pe nimeni. La fel ca şi el, nici eu nu imit pe nimeni.

Fii tu însuţi!

Fereşte-te să imiţi comportamentul celor mari dacă nu ai dispoziţia interioară care i-a determinat pe ei să acţioneze aşa cum au făcut-o.

***

La prima reprezentaţie din Londra a oratoriului muzical *Messiah* a participat inclusiv regele Angliei. Acesta s-a simţit atât de transfigurat atunci când a auzit corul *Aleluia* încât s-a ridicat în picioare, încălcând astfel toate regulile etichetei regale.

Toţi nobilii prezenţi au fost siliţi să se ridice în picioare, fiind urmaţi imediat şi de restul spectatorilor.

De atunci, s-a încetăţenit tradiţia ca toată lumea să se ridice în picioare atunci când se cântă corul *Aleluia,* indiferent dacă simte aceeaşi fervoare religioasă pe care a simţit-o la vremea lui regele Angliei şi indiferent de calitatea interpretării muzicale.

***

Un marinar bătrân s-a lăsat de fumat văzând că papagalul său nu se mai opreşte din tuşit. El se temea.ca fumul de ţigară care umplea tot timpul camera sa nu-l fi afectat papagalului starea de sănătate.

Când şi-a dus pasărea la veterinar, acesta i-a făcut toate analizele şi a constatat' că aceasta nu. suferă de nicio boală. Pur şi simplu imitase tusea stăpânului său.. .

***

Când unchiul Joe a venit în vizită, micuţul Jimmy a sărit în sus de bucurie la gândul că eroul său preferat avea să împartă cu el camera şi patul său.

Imediat după culcare, Jimmy şi-a adus aminte de ceva:

- Ups! Aproape că am uitat!

După care a îngenuncheat la marginea patului.

Nedorind să-i dea un exemplu prost micuţului care îl adora, unchiul Joe i-a urmat exemplul, îngenunchind lângă partea opusă a patului.

- Uau! a exclamat băiatul, impresionat. Când o să afle mama ce-ai făcut, mă tem c-o s-o încasezi! Oala de noapte este pe partea asta a patului. ..

***

- Mi-ar plăcea să te îmbraci mai elegant, în acord cu poziţia pe care o ai. Nu ştiu de ce ai devenit atât de neglijent.

- Bine, dar nu sunt neglijent.

- Ba da. Adu-ţi aminte de bunicul tău. Ştii că el nu purta decât haine scumpe, făcute direct la croitor.

- Ha aici am vrut să te-aduc! Hainele pe care le port sunt ale bunicului meu!

***

Un filozof care nu avea decât o singură pereche de pantofi l-a rugat pe cizmar să i le repare, în timp ce el aştepta alături.

- Este ora închiderii, i-a spus cizmarul, aşa că nu le pot repara chiar acum. De ce nu treceți mâine să le luați?
- Nu am decât o singură pereche de pantofi şi nu pot merge pe stradă cu picioarele goale.
- Nicio problemă. Vă pot împrumuta o pereche de pantofi uzați până mâine.
- Ce!? Să pot pantofii altcuiva? Drept cine mă iei?
- Nu înțeleg de ce vă deranjează să purtați în picioare pantofii altcuiva, atât timp cât nu vă deranjează să purtați în minte ideile altor persoane?

***

- Ce ați făcut astăzi la şcoală? şi-a întrebat tatăl fiul adolescent.
- O, am avut un curs despre sex.
- Un curs despre sex? Şi ce vi s-a spus?
- Păi, mai întâi a venit un preot care ne-a spus că nu trebuie să facem sex, apoi a venit un doctor care ne-a spus cum nu trebuie să facem sex, iar în final a venit directorul care ne-a spus unde nu trebuie să facem sex.

***

Directoarea de la Şcoala de Fete a inaugurat orele de clasă şi s-a gândit că ar fi potrivit să discute cu noile eleve despre moralitate a sexului.

- Dacă sunteți tentate, puneți-vă următoarea întrebare: merită să petreci o viață întreagă în ruşine pentru o oră de plăcere?

La sfârşitul clasei, ea le-a întrebat pe fete dacă au nelămuriri. O fată a ridicat cu timiditate mâna şi a întrebat:

- Ne-ați putea spune ce putem face pentru ca plăcerea să dureze o oră?

***

Preşedintele SUA William Howard Taft se afla odată la un dineu, când fiul său mai mic a făcut o remarcă lipsită de respect la adresa tatălui său.

Toată lumea a rămas şocată de îndrăzneala tânărului, iar în cameră s-a aşternut tăcerea.

- Ei bine, a spus doamna Taft, nu ai de gând să-l pedepseşti?
- Dacă observația mi-a fost adresată ca părinte, cu siguranță am să-l pedepsesc, a răspuns William Howard Taft. Dar dacă ea a fost adresată preşedintelui Statelor Unite, atunci este privilegiul lui constituțional.

De ce ar trebui un tată să fie scutit de o critică suficient de pertinentă pentru un preşedinte?

***

Un guru le ținea o predică unui grup de tineri discipoli. Aceştia l-au rugat să le dezvăluie *mantra* sacră cu ajutorul căreia morții pot fi readuşi la viață.

- Ce vreți să faceți cu o tehnică atât de periculoasă ca aceasta? i-a întrebat *guru-l.*
- Nimic, i-au răspuns discipolii, dar ne-ar ajuta să ne întărim credința.
- *Cunoaşterea prematură este foarte periculoasă,* copiii mei, le-a spus bătrânul.
- Când poate fi considerată o cunoaştere prematură? l-au întrebat ei.
- Atunci când conferă putere unui om care nu are înțelepciunea necesară pentru a o folosi corect.

Discipolii au insistat însă. În cele din urm.fi, sfântul a cedat şi le-a şoptit la ureche, *mantra,* implorându-i însă să o folosească cu înțelepciune..

La scurt timp, tinerii au văzut într-un loc pustiu un morman de oase albite de vreme. În spiritul frivolității ce îi caracterizează adeseori pe tineri, mai ales dacă se plimbă în grup, ei şi-au propus să testeze *mantra* pe acele oase, deşi ea nu ar fi trebuit să fie folosită decât după o meditație îndelungată.

Nici nu au pronunțat bine cuvintele sacre că oasele au prins carne şi s-au transformat într-o haită de lupi feroce, care i-au urmărit, i-au prins şi i-au sfâşiat în bucăți.

***

La vârsta de 61 de ani, maestrul Soyen Shaku a trecut pe lumea cealaltă, dar nu înainte de a-şi fi îndeplinit menirea: el a lăsat pe pământ o învățătură zen mai variată şi mai sublimă decât orice alt înaintaş al său.

. Se spune că discipolii săi obişnuiau uneori să adoarmă după prânz, moleşiți de căldura verii. Deşi el însuşi nu pierdea niciodată niciun minut în mod inutil, Soyen nu şi-a apostrofat niciodată discipolii pentru această delăsare.

La vârsta de 12 ani, el studia deja învățăturile filozofice ale şcolii Tendai. Într-o zi caniculară de vară, în care căldura era sufocantă, micuțul Soyen, observând că maestrul său lipsea, s-a întins la sol şi a căzut într-un somn adânc, care a durat nu mai puțin de trei ore.

Nu s-a trezit decât când l-a auzit pe maestrul său intrând. Era întins pe jos chiar în pragul uşii, aşa că nu a mai avut timp să se ridice ca să-i facă loc.

- Te rog să mă scuzi, te rog să mă scuzi, i-a şoptit maestrul, păşind cu respect peste el, ca şi cum ar fi fost un distins oaspete al mânăstirii.

După acest incident, Soyen nu a mai adormit niciodată în timpul zilei.

***

Un băiețel care alerga a dat colțul în viteză maximă şi s-a izbit de un trecător.

- Doamne, măi băiete! i-a spus străinul, unde te grăbeşti atât de tare?

- Acasă, i-a răspuns copilul. Şi mă grăbesc foarte tare deoarece mama urmează să îmi tragă o bătaie bună.

- Şi eşti atât de grăbit să încasezi această bătaie? l-a întrebat străinul, uimit.

- Nu, dar dacă tata ajunge acasă înaintea mea, voi încasa bătaia de la el.

Copiii sunt ca nişte oglinzi.

Dacă se află în prezența iubirii, ei reflectă iubirea.

Dacă iubirea este absentă din viața lor, ei nu au nimic de dăruit celor din jur.

***

Mulla Nasruddin i-a dat fiului său un vas de lut şi i-a spus să aducă apă de la fântână. Înainte ca puştiul să apuce să plece, el l-a tras de ureche şi i-a strigat:

- Ai grijă să nu spargi vasul!

Un trecător i-a spus lui Nasruddin:

- Cum poți să-l pedepseşti pe bietul copil, deşi nu a apucat să facă nimic rău?

- Doar nu vrei să-l pedepsesc DUPĂ ce a spart vasul şi a vărsat apa!... Dacă îl urechez înainte, ştiu sigur că îşi va aminti, aşa că va aduce acasă şi vasul, şi apa.

***

Un cuplu disperat a trimis în grabă după psihologul de copii. Părinții nu mai ştiau ce să facă cu puştiul lor răzgâiat, care s-a cocoțat pe călutul de lemn al unui copil din vecini şi refuza să se dea jos. Deşi avea el însuşi trei asemenea căluți, susținea sus şi tare că singurul pe care dorea să călărească era ACESTA. Orice încercare de a-l da jos de pe căluț îl făcea să urle atât de tare încât părinții îl puneau repede la loc, pe spatele calului din lemn.

După ce a avut grijă să regleze chestiunea onorariului, psihologul s-a îndreptat către copil, l-a mângâiat cu afecțiune pe păr şi i-a şoptit ceva la ureche. Instantaneu, copilul s-a dat jos de pe căluț şi şi-a urmat ascultător părinții în casă.

- Ce cuvinte magice i-ai spus copilului? l-au întrebat părinții pe psiholog, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

Psihologul şi-a încasat onorariul, după care le-a răspuns:

- O, a fost foarte simplu: i-am spus că dacă nu se dă imediat jos de pe căluț am să-i trag o mamă de bătaie soră cu moartea, de n-o să mai poată sta cu fundul pe scaun o săptămână. I-am spus că sunt plătit pentru asta, aşa că vorbesc serios.

Înainte de a pedepsi un copil, întreabă-te dacă nu cumva tu însuți eşti cauza comportamentului său greşit.

***

Părinții:

- Cum se face că, deşi Johnny este mai mic ca tine, notele lui de la şcoală sunt întotdeauna mai bune ca ale tale?

Copilul, în vârstă de şapte ani:

- Simplu: părinții lui Johnny sunt mai deştepți.

***

Copilul modern:
Dorind să trezească iubirea faţă de muzică în copiii săi, un om a adus acasă un pian.
Când a intrat pe uşă cu el, copiii l-au privit uimiţi:
- Cum îl bagi în priză?

***

Ajuns în vizită într-un sat, pentru prima dată în viaţa lui, un băieţel dintr-un mare oraş a privit cu uimire o căruţă trasă de un cal. Căruţaşul s-a dat jos şi a intrat într-un magazin, în timp ce copilul continua să privească uimit animalul pe care nu îl mai văzuse niciodată în viaţă. Când ţăranul a ieşit din magazin şi s-a pregătit de plecare, copilul i-a spus:
- Hei, domnule, mă simt dator să te avertizez: animalul dumitale tocmai şi-a pierdut garda călare!

***

O fetiţă s-a prezentat la un magazin de fructe cu o coajă de banană în mână.
- Ce doreşti, draga mea, a întrebat-o vânzătoarea.
- Să mi-o umpleţi din nou[5] , i-a răspuns fetiţa, inocentă.

***

Maestrul şcolii de arcaşi era recunoscut inclusiv ca un Maestru al Vieţii, nu doar al artei tragerii cu arcul.
Într-o zi, unul din cei mai buni elevi ai săi a reuşit să ţintească de trei ori la rând ochiul de taur la un concurs local. Toată lumea aplauda în delir, felicitându-l atât pe elev cât şi pe maestru.
Maestrul nu părea însă foarte impresionat. Dimpotrivă, părea mai degrabă critic. Mai târziu, elevul l-a întrebat de ce a adoptat acea atitudine. El i-a răspuns:
- Mai ai încă de învăţat că ţinta nu reprezintă adevărata ţintă!
- Bine, dar care este *adevărata* ţintă? l-a întrebat elevul, curios.
Dar maestrul nu a vrut să-i răspundă. Ştia că răspunsul nu poate fi dat în cuvinte şi că băiatul va trebui să înveţe cândva acest adevăr pe pielea lui (prin experienţă directă).
Mai târziu, tânărul a descoperit că adevărata ţintă nu era o realizare concretă, ci se referea la atitudine. Nu ochiul de taur era ţin ta, ci dispariţia egoului.

***

Un profesor a învăţat să devină un educator înţelept şi plin de compasiune după ce a făcut nenumărate greşeli.
Iată una dintre ele:
Pe vremea când era director de şcoală, un elev a venit să-i spună că doreşte să se mute la o altă şcoală.
- De ce, fiule? Ce s-a întâmplat? De ce nu eşti încântat de şcoala noastră? Ştiu că ai note foarte bune.
- Nu s-a întâmplat nimic, domnule. Pur şi simplu, doresc să mă mut.
- Din cauza profesorilor, cumva? Există vreun profesor care nu-ţi place?
- Nu, domnule, nu vreau să plec din cauza profesorilor.
- Atunci din cauza celorlalţi elevi? Te-ai certat cu cineva?
- Nici vorbă.
- Din cauza taxelor? Ţi se par prea mari?
- Nu, domnule. Nu din cauza asta vreau să plec. Directorul a făcut atunci o pauză lungă, în speranţa că tânărul se va simţi astfel încurajat să vorbească. Într-adevăr, băiatului i-au apărut lacrimi în ochi.
. Directorul şi-a dat seama că a câştigat bătălia, aşa că i-a spus pe tonul cel mai blând cu putinţă:
- Plângi pentru că te deranjează ceva, nu-i aşa? Băiatul a dat afirmativ din cap.
- Păi, spune-mi ce anume te deranjează.
Băiatul s-a uitat la director şi i-a răspuns:
- Plâng pentru că îmi puneţi toate aceste întrebări.

***

---

[5] ***Refill*** în original: - o umplere din nou (a unui cartuş de cerneală pentru imprimantă, sau a rezervorului de la maşină). Expresii uzitate frecvent În limbajul modern. (n. tr.)

Când s-a pus problema înfiinţării unei şcoli disciplinare pentru băieţi, promotorii proiectului au chemat pentru consultanţă un binecunoscut expert în probleme educaţionale. Acesta le-a ţinut o prelegere pasională, insistând asupra aplicării unor metode educaţionale cât mai umanitare la noua şcoală şi pledând pentru aducerea celor mai competenţi şi mai buni la suflet educatori.

El şi-a încheiat discursul spunând:

- Dacă un singur băiat va fi salvat de la depravarea morală, el va justifica toate costurile şi toată munca investită în această instituţie.

Mai târziu, un membru al comisiei de evaluare l-a întrebat:

- Nu crezi că te-ai lăsat puţin dus de val? Chiar crezi că salvarea unui singur băiat ar justifica toate costurile şi toată munca investită în această şcoală?

- Dacă ar fi vorba de propriul meu băiat, da, aş crede! a venit răspunsul.

Despre autoritate

O *poveste relatată de marele mistic din Calcutta, Ramakrishna:*

A fost odată ca niciodată un mare rege. În fiecare zi, acesta îi poruncea preotului să îi citească *din Bhagavad-Gita.*

După ce îi explica textul citit, preotul îl întreba:

- O, rege, ai înţeles tot ce ţi-am spus?

Regele nu răspundea niciodată prin da sau nu, ci îi spunea întotdeauna preotului:

- Ar trebui să înţelegi mai întâi de toate tu însuţi.

Bietul preot se întrista de fiecare dată, căci petrecea ore întregi pentru a-şi pregăti lecţia zilnică şi ştia că explicaţiile sale sunt pe cât de dare, pe atât de lucide.

Preotul nostru era un căutător sincer al adevărului. Odată, pe când medita, a realizat natura iluzorie a realităţii relative, a căminului, familiei, bogăţiei, prietenilor, faimei, reputaţiei şi a celorlalte lucruri lumeşti. Realizarea sa a fost atât de profundă încât orice dorinţă pentru astfel de lucruri a dispărut instantaneu din inima sa. De aceea, s-a decis să îşi părăsească viaţa socială şi să devină un călugăr rătăcitor.

Înainte de a pleca în lume, el i-a trimis regelui următorul mesaj:

- O, rege! În sfârşit am înţeles.

***

Femeia era foarte răcită şi niciun remediu prescris de medic nu a putut-o vindeca.

- Chiar nu poţi face nimic pentru a mă vindeca, doctore? l-a întrebat ea, frustrată, pe medic.

- Am o sugestie, i-a răspuns acesta. Du-te acasă, fă un duş fierbinte şi, fără să te usuci, stai o vreme goală în curent.

- Şi acest lucru mă va vindeca? l-a întrebat ea, incredulă.

- Nu, dar cel puţin o să faci o pneumonie, iar pe aceasta o pot vindeca cu siguranţă.

. Ţi-a trecut vreodată prin minte c!ă guru-l tău ţi-ar putea oferi un remediu pentru o boală pe care a provocat-o el însuşi?

***

- Slavă cerului că am avut ideea să luăm cu noi un catâr la picnic. Unul din băieţi a fost rănit şi l-am putut aduce acasă pe spatele catârului.

- Şi cum s-a rănit băiatul?

- L-a lovit catârul cu copita!

***

- Îmi poţi recomanda un medic bun?

- Ţi-l recomand pe doctorul Chung. Mie mi-a salvat viaţa.

- Cum s-a întâmplat?

- Păi, m-am îmbolnăvit de o boală gravă şi m-am dus la doctorul Ching. Am luat remediul prescris de el, dar m-am simţit mult mai rău. M-am dus după aceea la doctorul Chang. Am luat şi remediul prescris de acesta, dar m-am simţit atât de rău încât eram pe punctul de a muri. În sfârşit, am ajuns la doctorul Chung, dar acesta nu era acasă.

***

Credința în autoritate pune în pericol percepția:
Doctorul s-a înclinat asupra corpului inert al bolnavului din pat. Apoi s-a redresat şi i-a spus femeii:
- Îmi pare rău să-ți spun că soțul tău nu mai trăieşte, draga mea.
S-a auzit atunci un geamăt stins de protest venit dinspre figura palidă întinsă pe pat:
- Nu am murit încă.
- Ține-ți gura, l-a repezit femeia. Doctorul ştie mai bine.

***

Un vecin a venit să-i ceară cu împrumut măgarul lui Mulla Nasruddin.
- L-am împrumutat deja altcuiva, i-a răspuns Nasruddin.
Chiar în acea clipă, măgarul a început să zbiere în grajd.
- Bine, dar îl aud zbierând, i-a spus vecinul.
- Şi tu îl crezi pe el, sau pe mine?

***

Prințul moştenitor era cam nătâng, aşa că regele i-a angajat un profesor special. Lecțiile au început cu o explicație foarte simplă a primei teoreme a lui Euclid.
- Ai înțeles, Alteță? l-a întrebat profesorul pe prinț.
. - Nu, i-a răspuns acesta.
Plin de răbdare, profesorul şi-a reluat explicațiile.
- Acum ai înțeles?
- Nu, i-a răspuns din nou prințul.
Profesorul nu s-a lăsat dezarmat, aşa că i-a explicat prințului. pentru a treia oară în ce constă teorema. Nici de această dată nu a avut însă niciun succes. După a zecea tentativă ratată de explicare a teoremei, el i-a spus prințului cu ochii în lacrimi:
- Alteță, crede-mă: această teoremă este întru totul adevărată şi acesta este raționamentul prin care poate fi demonstrată ea.
Auzind aceste cuvinte, prințul s-a ridicat şi s-a înclinat solemn în fața profesorului:
- O, dragă domnule, de ce n-ai spus aşa de la început? Am o credință totală în tine şi dacă mă asiguri că teorema este corectă, accept acest lucru din toată inima. Singurul meu regret este că nu ai făcut această precizare de la bun început, astfel încât să nu mai pierdem timpul şi să trecem la teorema următoare.
În acest fel poți obține toate răspunsurile corecte fără a mai cunoaşte vreun pic de geometrie. La fel procedează oamenii cu dogmele despre Dumnezeu, care din punctul lor de vedere sunt adevărate, aşa că nu mai trebuie demonstrate. A-i spune unei autorități: "Sunt prost. Te rog, gândeşte în locul meu", este ca şi cum i-ai spune: " Mi-e sete. Te rog, bea apă în locul meu".

***

Buddha spune: "Niciun călugăr nu ar trebui să accepte cuvintele mele numai din respect pentru mine. Dimpotrivă, ar trebui să le analizeze la fel cum procedează aurarul cu un obiect din aur, pe care îl zgârie, îl taie, îl topeşte sau îl freacă, numai pentru a descoperi cât aur curat conține ".
Un bărbat foarte înalt aflat în sala de cinematograf se întoarce către băiețelul scund din spatele lui şi îi spune:
- Vezi ecranul, puştiule?
- Nu.
- Nu-ți face probleme. Uită-te la mine şi râzi ori de câte ori mă vezi pe mine râzând.

***

Mareşalul Ferdinand Foch a fost Comandantul Forțelor Aliate în timpul Primului Război Mondial. Şoferul său, Pierre, era tot timpul asaltat de reporteri în speranța de a afla ce gândeşte mareşalul. Ei îl întrebau în special când se va termina războiul, dar Pierre nu le răspundea niciodată.
Într-o zi, reporterii l-au prins pe Pierre tocmai când părăsea Cartierul General al Forțelor Armate. Şoferul le-a spus:

- Astăzi, mareşalul a vorbit.
- Şi ce a spus? l-au întrebat ei cu sufletul la gură.
- Mi-a spus: "Pierre, tu ce crezi? Când se va sfârşi războiul?"

***

Fiica unui preot şi-a întrebat tatăl de unde îi vin ideile pentru predici.
- De la Dumnezeu, i-a răspuns acesta.
- Atunci, de ce le răstălmăceşti? l-a întrebat fata.

***

Genialul inventator al aparatului de radio, Marconi, a rămas odată toată noaptea în laboratorul său împreună cu un prieten pentru a discuta despre aspectele complicate ale comunicării fără fir.

Când, în sfârşit, au părăsit laboratorul, Marconi i-a spus în treacăt prietenului său:

- Toată viața mea m-am ocupat de aceste probleme, dar există un aspect legat de undele radio pe care pur şi simplu nu-l înțeleg.
- Cum, există ceva legat de undele radio pe care *tu* nu-l înțelegi? Ce anume?
- Păi, felul în care funcționează! i-a răspuns Marcom.

***

Cu mulți ani în urmă, un episcop de pe coasta de est a Statelor Unite a făcut o vizită la un colegiu religios situat pe coasta de vest. A fost cazat acasă la preşedintele colegiului, un profesor tânăr şi progresist de fizică şi chimie.

Într-una din zile, preşedintele i-a invitat pe ceilalți profesori să cineze acasă la el, pentru a putea beneficia astfel de înțelepciunea şi de experiența episcopului. După cină, conversația a atins subiectul sfârşitului lumii, iar episcopul a spus că acesta nu poate fi departe. Unul din principalele motive pentru care credea acest lucru era că tot ce putea fi descoperit în natură fusese deja descoperit şi că toate invențiile posibile fuseseră deja făcute.

Preşedintele l-a contrazis politicos, spunându-i că, după opinia lui, umanitatea se afla în pragul unor noi descoperiri, absolut uluitoare. Episcopul l-a provocat pe preşedinte să dea un exemplu. Acesta i-a răspuns că se aşteaptă ca în următorii 50 de ani oamenii să învețe să zboare.

O.. Prostii, dragul meu, i-a spus episcopul, râzând ironic. Dacă Dumnezeu ar fi avut intenția să le permită oamenilor să zboare, i-ar fi înzestrat cu aripi. Până una alta, numai păsările şi îngerii au aripi.

Numele episcopului era Wright. El avea doi fii: Orville şi Wilbur, cei care aveau să inventeze primul avion din lume.

***

Un rege indian din vremurile de demult a condamnat un om la moarte. Omul l-a implorat să îl grațieze, spunându-i:

- Dacă regele va fi atât de milostiv şi îmi va cruța viața, îi voi învăța calul să zboare în cel mult un an.
- De acord, i-a spus regele. Dar dacă la sfârşitul acestei perioade de timp calul nu va zbura, vei fi executat.

Mai târziu, membrii familiei celui grațiat l-au întrebat îngrijorați pe acesta cum intenționează să se descurce. El le-a răspuns:

- În decursul unui an se pot întâmpla multe: regele poate să moară. .. Calul poate să moară. .. Sau, cine ştie, calul ar putea chiar să învețe să zboare.. .

***

Un tânăr savant a lăudat odată realizările ştiinței modeme în prezența unui *guru.*
- Am ajuns să putem zbura, la fel ca şi păsările.
Practic, putem face tot ce fac ele.
- Da, dar nu puteți sta pe un gard de sârmă ghimpată.

***

Medicul l-a examinat cu atenție pe pacient, după care l-a spus:
- Ai suferit un atac de pneumonie. Eşti muzician, nu-i aşa?

- Da, i-a răspuns omul, surprins.
- Şi cânţi la un instrument care produce sunete pe bază de aer, nu-i aşa?
- Aşa e. Dar de unde ştiţi toate aceste lucruri?
- Sunt cunoştinţe elementare, dragul meu! Plămânii dumitale scot un şuierat distinct, iar laringele este inflamat, probabil din cauza unei presiuni severe. Spune-mi, la ce instrument cânţi?
- La acordeon.

***

Hazardul infailibilităţii!

Era ziua preotului paroh, iar copiii enoriaşilor s-au adunat ca să-l felicite şi să-i aducă daruri.
Părintele s-a uitat la cadoul frumos ambalat pe care i l-a dat micuţa Mary şi a spus:
- Aha! Văd că mi-ai adus o carte frumoasă.
(Tatăl lui Mary era director la o librărie din centru).
- Aşa este! Dar de unde ştiaţi?
- Părintele ştie întotdeauna!
- Şi tu, Tommy, mi-ai adus un pulover, a spus părintele luând cadoul băiatului.
(Tatăl acestuia lucra la un magazin care vindea produse din lână).
- Aşa este! Dar de unde ştiaţi?
- Părintele ştie întotdeauna!
Scena a continuat să se deruleze după acelaşi tipic până când părintele a ajuns la cadoul lui Bobby. Tatăl lui Bobby vindea băuturi alcoolice, aşa că părintele a spus:
- Văd că mi-ai adus o sticlă de whisky, ba ai şi vărsat o parte din el.
- Greşit, i-a spus Bobby. Nu este whisky.
- Atunci, o sticlă de rom.
- Şi de această dată este un răspuns greşit. Palmele părintelui au început să asude.
- Ce este atunci, gin?
- Nu, v-am adus un căţeluş!

***

Ironia sorţii a făcut ca un ou de vultur să ajungă într-un hambar în care o găină îşi clocea ouăle. În scurt timp, micuţul vultur şi-a spart coaja şi a venit pe lume, împreună cu ceilalţi pui de găină.
După câteva săptămâni, puiul de vultur a început să experimenteze dorinţa de a zbura. De aceea, şi-a întrebat mama (cloşca):
- Când voi învăţa să zbor?
Biata găină ştia foarte bine că nu putea să zboare, aşa că habar nu avea ce fac celelalte păsări ca să-şi înveţe puii această artă. Nedorind să îşi mărturisească însă ignoranţa, ea i-a spus puiului cu o aparentă siguranţă de sine:
- Nu încă, micuţul meu, nu încă! Te voi învăţa la momentul potrivit.
Au trecut luni de zile, iar puiul de vultur a început să bănuiască faptul că mama sa nu ştia să zboare. Nu a mai reuşit însă să se desprindă vreodată de la sol, căci instinctul său de a zbura a intrat în conflict cu recunoştinţa pe care i-o purta găinii care l-a crescut...

***

În urma rapoartelor primite, califul l-a numit pe Mulla Nasruddin consilier-şef la curte.
- Dat fiind că autoritatea lui nu deriva din competenţa pe care o avea, ci din faptul că era susţinut de calif, Nasruddin a devenit un pericol pentru toţi cei care veneau să-i ceară sfatul. Iată unul din cazurile care au dovedit acest lucru:
- Nasruddin, ştiu că eşti un om cu experienţă, i-a spus odată unul din curteni. Ştii vreun leac pentru durerile de ochi? Am mari probleme cu aceştia.
- Îngăduie-mi să îţi împărtăşesc din experienţa mea, i-a răspuns Nasruddin. Odată, am avut o durere de dinte care nu s-a potolit până când nu l-am scos.

***

Doctorul s-a gândit că a sosit timpul să îi spună pacientului adevărul despre boala sa:

- Cred că a sosit momentul să-ți spun că ești foarte bolnav și că nu vei mai trăi mai mult de o zi, două. În acest fel, ai timp să-ți pui afacerile în ordine. Dorești să . vezi pe cineva?
- Da, i-a răspuns bolnavul cu o voce slabă.
- Pe cine? l-a întrebat medicul.
- Doresc să văd un alt medic.

***

Un tânăr scriitor i-a spus odată lui Mark Twain că și-a pierdut încrederea în talentul său.
- Ai trăit vreodată acest sentiment? l-a întrebat el.
- Da, i-a răspuns Twain. Odată, după ce scrisesem timp de cincisprezece ani, mi-a trecut prin minte că nu dispun deloc de talent.
- Şi ce ai făcut atunci? Ai renunțat la scris?
- Nu. Cum aş fi putut să renunț? La vremea aceea, eram deja celebru...

***

Un om bogat s-a decis să îşi împlinească un vechi vis al său, acela de a dirija o orchestră. De aceea, a angajat un toboşar, trei saxofonişti şi douăzecişipatru de violonişti. Prima repetiție a fost un dezastru atât de mare încât toboşarul le-a propus celorlalți muzicieni să plece împreună cu el.

- De ce să plecăm? i-a răspuns unul din saxofonişti. La urma urmelor, ne plăteşte bine, şi dincolo de toate, bănuiesc că trebuie să cunoască ceva despre muzică.

La următoarea repetiție dirijorul nu a reuşit să țină deloc cadența. Exasperat, toboşarul a început să bată cu furie la tobe, ca să-i dea o lecție. Dirijorul şi-a privit orchestra cu severitate, a bătut cu bagheta în pupitru şi a întrebat:

- Cine a ieşit din ritm?

***

Un prieten i-a spus odată managerului unei orchestre că doreşte să facă parte din orchestra sa.

- Nu bănuiam că ştii să cânți la un instrument, i-a răspuns acesta.

- Nu ştiu, dar am văzut că ai un om care nu face altceva decât să stea în față şi să dea dintr-un bețigaş. Cred că m-aş descurca de minune în această poziție.

***

Pentru a-i da satisfacție unui funcționar de rang înalt Abraham Lincoln a semnat un ordin de transfer al mai multor regimente. Secretarul de Stat pentru Probleme de Război, Stanton, convins că preşedintele a făcut o mare greşeală, a refuzat să execute ordinul. Se spune chiar că ar fi declarat:

- Lincoln este un prost!

Când i s-a adus la cunoştință declarația lui Stanton, Lincoln a răspuns:

- Dacă Stanton afirmă că sunt un prost, probabil că sunt, căci de când îl cunosc, nu a greşit niciodată. Cel mai bine este să îl întreb personal.

Aşa a şi făcut. Stanton l-a convins că ordinul reprezintă o greşeală, aşa că Lincoln l-a anulat imediat. Toată lumea a fost de acord că o parte din măreția lui Lincoln se datora inclusiv felului în care ştia să facă față criticilor.

***

Un recrut a primit misiunea de a păzi intrarea într-o bază militară. I s-au dat instrucțiuni clare să nu lase să treacă nicio maşină dacă şoferul ei nu îi prezintă un permis special de trecere.

La un moment dat, un general a încercat să treacă de punctul de pază, dându-i ordin şoferului său să nu țină cont de gardă şi să meargă mai departe. Soldatul nu s-a lăsat însă. S-a postat în fața maşinii cu puşca în poziție de tragere şi a spus calm:

- Scuzați-mă, domnule, sunt mai nou pe aici. Pe cine trebuie să împuşc: pe dumneavoastră sau pe şofer?

Nu devii cu adevărat măreț decât atunci când uiți de puterea celor care îți sunt superiori în funcție şi îi faci pe cei care îți sunt inferiori să uite de puterea ta; atunci când nu îi priveşti de sus pe cei mai umili decât tine şi nu te umileşti în fața ce/ar mai puternici decât tine.

***

A fost odată un rabin considerat de întreaga comunitate un om al lui Dumnezeu. Nu trecea o zi fără ca o mare mulțime de oameni să se adune la ușa sa, aşteptând de la acesta fie un sfat, fie o binecuvântare sau o vindecare. De fiecare dată când rabinul vorbea, oamenii îi sorbeau literalmente cuvintele.

Din păcate, în auditoriu se găsea întotdeauna un om dezagreabil care nu pierdea nicio ocazie să îl contrazică pe maestru. El îi observa slăbiciunile şi nu ezita să îşi bată joc de ele, spre imensa iritare a discipolilor acestuia, care au început să creadă că este diavolul în carne şi oase.

Într-o zi, "diavolul" s-a îmbolnăvit şi a murit. Întreaga comunitate a respirat uşurată. Oamenii şi-au pus o mască solemnă, potrivită cu ocazia, dar în sinea lor toți erau fericiți că discursurile inspirate ale maestrului nu vor mai fi întrerupte, iar comportamentul acestuia nu va mai fi criticat de acest eretic lipsit de orice respect.

De aceea, toată lumea a rămas surprinsă să îl vadă pe maestru luând parte la înmormântare răvăşit de durere. Mai târziu, un discipol l-a întrebat dacă a deplâns soarta eternă a celui decedat.

- Nici vorbă, i-a răspuns maestrul. De ce l-aş fi deplâns pe acel suflet, aflat acum în ceruri? Mi-am deplâns propria soartă, căci acel om a fost singurul meu prieten. Toți ceilalți nu fac decât să mă adore. El era singurul care mă provoca, scoțându-mi în evidență defectele şi ajutându-mă astfel să mă transform. Acum nu se mai află printre noi, iar eu mă tem că îmi voi înceta creşterea spirituală.

După care a izbucnit din nou în lacrimi.

***

A femeie a venit odată la rabinul Israel şi i-a mărturisit cel mai mare motiv de supărare pe care îl avea: era măritată de douăzeci de ani şi nu dăduse încă naştere unui fiu.

- Ce coincidență! i-a spus rabinul. Exact aşa s-au întâmplat lucrurile şi cu mama mea.

După care i-a relatat următoarea poveste:

Timp de douăzeci de ani, mama sa nu a avut niciun copil. Într-o zi, ea a auzit că sfântul Baal Shem Tov se afla în oraşul lor, aşa că s-a grăbit să îi facă o vizită şi l-a implorat să se roage pentru ca ea să dea naştere unui fiu.

- Şi ce ai de gând să donezi pentru ca dorința să îți fie îndeplinită? a întrebat-o sfântul.

- Soțul meu este un bibliotecar sărac, i-a răspuns femeia, dar eu am acasă un obiect de valoare pe care doresc să-donez rabinului.

Apoi s-a grăbit către casă şi a scos din scrinul său personal o *katinka* prețioasă, după care s-a grăbit înapoi la rabin, ca să i-o ofere. O *katinka* este o mantie de mare valoare purtată de mireasă în ziua nunții, după care se transmite din generație în generație. Până să se întoarcă femeia, rabinul plecase însă într-un alt oraş. De aceea, femeia a plecat după el. Neavând însă cu ce să-şi plătească drumul, a plecat pe jos, aşa că până când a ajuns, rabinul plecase deja mai departe. Ea a continuat însă să îl urmărească, şi după şase săptămâni l-a ajuns din urmă şi i-a dăruit *katinka.* Rabinul a luat obiectul şi l-a dăruit sinagogii locale.

Rabinul Israel a încheiat:

- Mama s-a întors pe jos acasă. Un an mai târziu mă năşteam eu.

- Ce coincidență, într-adevăr! a strigat femeia. Şi eu am o *katinka* acasă. Am să ți-o aduc imediat, şi dacă o vei oferi sinagogii locale, înseamnă că Dumnezeu îmi va dărui un fiu.

- Nu, nu, draga mea! i-a spus rabinul cu tristețe. Mă tem că de data aceasta nu va funcționa. Diferența între tine şi mama mea este că tu ai auzit deja povestea. Ea nu ştia ce urmează să se întâmple.

După ce un sfânt urcă treptele unei scări, el o aruncă şi nimeni nu o mai poate folosi a doua oară.

***

Un camion uriaş s-a înțepenit la intrarea într-un tunel. Toate eforturile experților de a-l scoate de acolo s-au dovedit inutile, iar traficul a rămas blocat pe kilometri întregi.

Un băiețel a încercat din răsputeri să atragă atenția echipei de intervenție, dar în nebunia generală nimeni nu l-a băgat în seamă. În cele din urmă, unul dintre specialişti, exasperat, i-a spus:

- Presupun că vrei să ne explici cum putem să scoatem camionul din tunel!

- Da, i-a răspuns băiatul. Vă sugerez să dezumflați cauciucurile.

În mintea nespecialistului există întotdeauna o infinitate de posibilități.

În mintea expertului nu există decât câteva.

***

Prin anii 30, un mare concern industrial a trimis în Japonia o maşinărie produsă în SUA.

O lună mai târziu, compania a primit o telegramă din Japonia: "UTILAJUL NU FUNCȚIONEAZĂ.

TRIMITEȚI UN OM CARE SĂ ÎL REPARE".

Compania a trimis pe cineva în Japonia. Japonezii l-au întâmpinat pe expert, dar văzându-1 atât de tânăr, s-au grăbit să trimită o nouă telegramă în SUA: "OMUL ESTE PREA TÂNĂR. TRIMITEȚI ALTUL, MAI BĂTRÂN".

Răspunsul companiei producătoare a fost instantaneu: "VĂ SUGERĂM SĂ-LFOLOSIȚI PE CEL TRIMIS DEJA. EL A FOST CEL CARE A INVENTAT UTILAJUL".

***

Un miriapod a consultat o bufniță în legătură cu durerea de picioare pe care o simțea.

- Ai mult prea multe picioare! i-a spus bufnița. Dacă te-ai transforma într-un şoarece, ai rămâne doar cu patru picioare, şi astfel 95% din dureri ar dispărea.

- Bună idee! Acum spune-mi cum să mă transform într-un şoarece.

- Nu mă mai bate la cap! Eu nu mă ocup cu detaliile legate de implementare, ci doar cu politicile generale.

***

Un mare pictor şi-a rugat un prieten medic să vină şi să îi spună părerea sa despre ultima sa lucrare, pe care o considera cea mai bună între toate câte pictase până atunci. Medicul a examinat îndelung pictura, analizând-o până în cele mai mici detalii. Au trecut astfel zece minute, iar pictorul a devenit nerăbdător:

- Ei bine, ce zici? l-a întrebat el.

- Hm, se pare că este un caz de dublă pneumonie, i-a răspuns medicul.

***

Pericolul încrederii prea mari acordate unui expert:

Un om a primit un bilet de la un prieten, scris aproape ininteligibil. După ce s-a chinuit îndelung să înțeleagă ce scrie, i-a venit ideea să apeleze la farmacistul local.

Acesta a studiat atent biletul timp de un minut, după care a scos o sticluță din raft şi a spus:

- Doi dolari, vă rog!

***

Un grup de studenți a intrat într-o berărie. Berea care li s-a servit era însă foarte proastă, aşa că unuia dintre ei i-a venit ideea strălucită să trimită o mostră la laboratorul spitalului ca să descopere ce se afla în ea.

A doua zi, studentul a primit o notă de la spital pe care scria: "Calul dumneavoastră suferă de icter".

***

Un discipol l-a întrebat odată pe Confucius:

- Care sunt principalele elemente ale unei bune guvernări?

- Asigurarea populației cu alimente, înarmare a şi încrederea populației, a venit răspunsul.

- Şi dacă ar trebui să renunți la unul din cele trei elemente, la care ai renunța?

- La arme.

- Bun! Dar dacă ar trebui să renunți la încă unul din elementele rămase, la care ai renunța?

- La alimente.

- Bine, dar fără alimente populația ar muri de foame!

- Moartea a fost din timpuri imemoriale destinul oricărei ființe umane, dar un popor care nu mai are încredere în conducătorii săi este cu adevărat pierdut.

***

În urma unui accident, primarul unei localități micuțe a rămas paralizat, aşa că a fost nevoit să învețe să meargă cu cârjele. Treptat, el s-a obişnuit atât de tare cu acestea încât a început să se deplaseze din ce în ce mai rapid cu ele, să danseze şi chiar să facă mici piruete, spre încântarea celor din jur.

Mulțumit de succesul avut, primarului i-a venit ideea să îşi învețe şi copiii să meargă cu cârjele. Acestea au devenit un adevărat simbol al succesului şi în scurt timp toți oamenii din sat au început să meargă în cârje.

La cea de-a patra generație care a urmat, nimeni nu mai ştia să meargă fără cârje. Şcoala locală a inclus în programa sa şi o materie numită: "Mersul cu cârjele teorie şi practică", iar tâmplarul satului a devenit faimos pentru

calitatea cârjelor pe care le confecționa. Se vorbea chiar de introducerea unor cârje electronice, mult mai confortabile, acționate cu baterii!

Într-o zi, un tânăr s-a prezentat în fața consiliului înțelepților şi i-a întrebat pe aceştia de ce mergea toată lumea cu cârjele atât timp cât Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni cu două picioare. Membrii consiliului s-au amuzat pe seama lui, spunându-i că este mult prea tânăr ca să le dea lor lecții.

- De ce nu ne arăți cum ar trebui să facem? l-au provocat ei.

- De acord, le-a răspuns tânărul. Demonstrația a fost fixată pentru duminica următoare la orele 10:00, în piața centrală a satului. Toată lumea era adunată în piață când a apărut tânărul. Acesta s-a deplasat în cârje până în centrul pieței, a aşteptat până când orologiul bisericii a început să bată ora 10:00, după care şi-a aruncat cârjele. O mare tăcere s-a aşternut peste întreaga mulțime. Tânărul a încercat să facă un pas îndrăzneț înainte, dar a căzut cu fața la pământ.

Sătenii au plecat acasă, convinşi mai mult ca oricând că este absolut imposibil să mergi fără cârje.

***

Prințul Huan din Chi citea o carte. În cealaltă parte a camerei, rotarul său meşterea la o roată.

Lăsându-şi sculele deoparte, rotarul l-a întrebat pe prinț ce carte citeşte.

- Citesc o carte în care sunt păstrate cuvintele înțelepților, i-a răspuns prințul.

- Mai trăiesc aceşti înțelepți? l-a întrebat rotarul.

- Nu. Au murit.

- Înseamnă că ceea ce citeşti nu sunt decât prostii rămase de pe vremea unor oameni care au ajuns de mult oale şi ulcele, i-a spus rotarul.

- Cum îndrăzneşti să critici cartea pe care o citesc? Nu eşti decât un biet rotar. Justifică-ți afirmația, sau unde iți stă capul îți vor sta şi picioarele.

- Ei bine, i-a răspuns cu îndrăzneală rotarul, iată cum privesc eu lucrurile: atunci când şlefuiesc o bucată de lemn pentru a face o spiță, dacă lovesc cu dalta prea lent, aceasta pătrunde adânc, dar nu este fermă; dacă lovesc cu dalta prea rapid, aceasta este mult mai fermă, dar nu pătrunde prea adânc în lemn. Ritmul corect, nici prea lent, nici prea rapid, nu este imprimat de mână, ci vine din inimă. Este imposibil să explici acest lucru în cuvinte; de aceea, nu-i pot transmite arta rotăriei nici măcar propriului meu fiu. Aşa se explică de ce continui să lucrez inclusiv la această vârstă avansată, de şaptezecişicinci de ani. După părerea mea, la fel stau lucrurile şi cu cei care au murit înaintea noastră. Ei au luat cu ei tot ce era cu adevărat valoros, iar restul cunoştințelor lor le-au pus în cărți. De aceea am afirmat că citeşti prostii rămase de pe vremea unor oameni care au murit de mult.

***

În trecut, japonezii foloseau în mod curent lămpile învelite în hârtie. Acestea aveau la mijloc o lumânare şi la exterior o învelitoare din hârtie fixată pe bețe din bambus.

Un orb se afla odată în vizită la un prieten. La plecare, gazda i-a oferit o lampă, sub pretext că se făcuse târziu. Orbul a început să râdă:

- Ziua şi noaptea sunt acelaşi lucru pentru mine. Ce aş putea să fac eu cu o lampă?

- Nu ai nevoie de lampă ca să-ți găseşti drumul către casă, i-a răspuns prietenul, dar aceasta ar putea împiedica un alt trecător să intre din greşeală în tine...

Zis şi făcut. Orbul a luat lampa şi a plecat către casă.

- Nu a mers însă prea mult, când altcineva s-a izbit de el, dezechilibrându-l complet.

- Hei, de ce eşti neatent? i-a strigat orbul. Nu mi-ai văzut lampa?

- Domnule, i-a răspuns străinul, lumânarea ta s-a stins de mult.

Omul păşeşte mult mai sigur în propriul său întuneric decât în lumina altcuiva.

Despre spiritualitate

Dată fiind natura căutării spirituale...

Un om a ajuns la un turn înalt. A intrat în el, dar a descoperit că aici domnea întunericul. Bâjbâind, a dat peste o scară circulară. Curios să vadă unde duce aceasta, a început să urce treptele, dar pe măsură ce urca şi-a dat seama că se simte din ce în ce mai tulburat. S-a uitat în spate şi, spre groaza sa, a constatat că de fiecare dată când urcă o treaptă, treapta de dinainte dispare. În fața lui se întindea un lung şir de trepte, despre care nu ştia unde duc, iar în spate domnea un hău întunecat şi abisal.

***

... adevărații căutători sunt rari...

Când regele a vizitat mănăstirea patronată de marele maestru zen Lin Chi, a rămas uimit să constate că alături de maestru trăiesc mai bine de zece mii de călugări.

Dorind să afle numărul exact de călugări, regele l-a întrebat pe maestru:

- Câți discipoli ai?

- Cel mult patru sau cinci, i-a răspuns Lin Chi.

***

. . . impostorii sunt foarte numeroşi...

Un cuplu aflat în luna de miere se pregătea să intre în patul conjugal când în camera lor de hotel a pătruns un spărgător cu o cagulă pe față. Acesta a desenat pe podea un cerc cu o cretă şi l-a amenințat pe bărbat:

- Intră în cerc şi să nu te mişti din el, orice-aş face. Dacă voi vedea că ai ieşit din cerc, am să te împuşc în cap.

În timp ce soțul, ascultător, stătea nemişcat în interiorul cercului, hoțul a îndesat într-un sac tot ce a găsit de valoare, după care s-a îndreptat către uşă. Când să iasă, a observat-o pe frumoasa mireasă, cat;.e stătea pe pat, neavând pe .ea decât un cearşaf. Dornic de puțină distracție, hoțul a dat drumul la radio, a luat-o pe mireasă şi a dansat cu ea, a pipăit-o, a sărutat-o şi probabil că ar fi şi violat-o dacă aceasta nu s-ar fi împotrivit cu curaj.

Când spărgătorul a părăsit în sfârşit camera de hotel, femeia s-a întors către bărbatul ei şi i-a strigat furioasă:

- Ce fel de bărbat eşti tu, să stai acolo, în mijlocul acelui cerc, şi să nu faci nimic, în timp ce eu eram aproape violată în fața ta?

- Nu-i adevărat că nu am făcut nimic, i-a ripostat bărbatul.

- Da? Şi ce ai făcut, mă rog?

- L-am sfidat! De fiecare dată când era cu spatele la mine, îmi scoteam piciorul afară din cerc!

Noi suntem pregătiți numai pentru acele pericole pe care le putem înfrunta de la mare distanță.

***

După treizeci de ani în care serile nu au făcut altceva decât să privească la televizor, soțul i-a spus soției sale:

- Haide să facem ceva cu adevărat incitant în seara aceasta.

Imaginându-şi instantaneu o cină romantică în oraş, soția i-a răspuns încântată:

- Haide! Ce propui?

- Ei bine, haide să schimbăm locurile între noi!

***

Într-un mic orăşel de frontieră se afla un bătrân care locuia în aceeaşi casă de cincizeci de ani.

Într-o bună zi, el a surprins pe toată lumea mutându-se în casa alăturată. Chiar şi reporterii de la ziarul local s-au grăbit să vină ca să-l întrebe ce l-a determinat să se mute.

- Cred că a fost sângele meu de țigan nomad, le-a răspuns el cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

Cred că ați auzit cu toții de acel om care l-a însoțit pe Cristofor Columb în expediția sa în urma căreia a descoperit Lumea Nouă, dar care s-a plâns tot timpul că nu va ajunge la timp înapoi pentru a prelua funcția bătrânului croitor din sat, temându-se să nu i-o ia altul înainte...

Cine doreşte să reuşească în marea aventură a spiritualității trebuie să își dorească să obțină tot ce este mai bun de la viață. Majoritatea oamenilor nu aspiră prea departe. Ei nu îşi doresc decât lucruri mărunte, precum bogăția, faima, confortul şi compania semenilor lor.

A existat un om care îşi dorea atât de mult să devină faimos încât a fost dispus să se spânzure numai pentru a-i apărea numele într-un ziar. Credeți că există vreo diferență între el şi marea majoritate fa oamenilor de afaceri sau a politicienilor? (Ca să nu mai vorbim de restul oamenilor, care pun un preț la fel de mare pe opinia celor din jur).

***

... căci le lipseşte un element esențial.

O fabulă indiană străveche spune că un şoarece se temea atât de tare de pisici încât trăia într-o teroare continuă. Unui magician i s-a făcut milă de el şi l-a transformat într-o pisică. Dar animalul a continuat să trăiască terorizat, căci. se temea acum de câini. De aceea, magicianul l-a transformat într-un câine. Câinele se temea însă de pantere, aşa că magicianul l-a transformat într-o panteră. Pantera se temea însă de vânători. Exasperat, magicianul a renunțat şi a transformat pantera din nou într-un şoarece:

- Nimic nu te poate ajuta, i-a spus el, căci în orice animal te-aş transforma, tu ai aceeaşi inimă de şoarece.

***

Un preot a intrat într-o crâşmă şi a descoperit indignat că aceasta este plină cu enoriaşi de-ai săi. El i-a mustrat şi i-a condus în grup către biserică.

Aici, el s-a aşezat la amvon şi le-a spus:

- Toți cei care doresc să ajungă în rai să se aşeze în coloană pe partea stângă.

Toată lumea s-a aşezat în coloană pe partea stângă, cu excepția unui bărbat care s-a încăpățânat să rămână pe loc. Preotul l-a privit cu asprime şi l-a întrebat:

- Tu nu doreşti să ajungi în rai?

- Nu, i-a răspuns omul.

- Vrei să spui că preferi să rămâi acolo şi să nu ajungi în rai atunci când vei muri?

- Sigur că vreau să ajung în rai atunci când voi muri. Credeam că întrebarea ta se referă la momentul prezent. . .

Noi suntem gata să mergem până la capăt, dar numai atunci când frânele noastre nu mai funcționează!

***

Călugărița budistă Ryonen s-a născut în anul 1779. Bunicul ei era faimosul luptător japonez Shingen. Ryonen a fost considerată una din cele mai frumoase femei din întreaga Japonie şi o poetă de mare talent. De aceea, la vârsta de şaptesprezece ani a fost adusă la curtea imperială, unde a căpătat o mare afecțiune pentru împărătească. Din păcate, aceasta a murit subit, iar Ryonen a trecut printr-o experiență spirituală extrem de profundă, în urma căreia a devenit plenar conştientă de natura efemeră a realității. În acest moment, ea s-a hotărât să înceapă să studieze zenul.

Familia ei nici nu a vrut să audă însă. Părinții au forțat-o să se mărite, dar nu înainte ca ea să le smulgă promisiunea (inclusiv viitorului ei soț) că după ce va da naştere la trei copii i se va permite să se călugărească. La vârsta de douăzecişicinci de ani, condiția era îndeplinită. Nimic nu a mai putut-o convinge atunci pe Ryonen să renunțe la. dorința sa de a pomi în marea aventură a cunoaşterii.

Ea s-a îndreptat către marele oraş Edo. Ajunsă aici, l-a rugat pe marele maestru Tetsugyu să o accepte ca discipol. Maestrul i-a aruncat o singură privire, după care a respins-o, întrucât era prea frumoasă. S-a dus atunci la un alt maestru, Hakuo, dar şi acesta a respins-o din acelaşi motiv, afirmând că frumusețea ei ieşită din comun nu le va face decât necazuri. Atunci, Ryonen şi-a ars fața cu un fier înroşit, distrugându-şi astfel pentru totdeauna frumusețea. Când s-a întors la Hakuo, acesta a acceptat-o ca discipol.

Pentru a celebra acest moment de cumpănă pentru ea, Ryonen a scris un poem pe partea din spate a unei .oglinjoare:

Pe vreme a când eram la curtea Împărătesei,
Am ars tămâie
Pentru a-mi parfuma hainele.
Acum, când nu sunt decât o cerşetoare fără casă,
Îmi ard fața
Pentru a intra în lumea zenului.

Cu puțin timp înainte de a părăsi această lume, ea a scris un alt poem:

Până acum, aceşti ochi s-au bucurat de frumusețea toamnei
De şaizecişişase de ori...
Nu le cere mai mult.
Mai bine ascultă zgomotul produs de pini
Atunci când vântul nu bate deloc.

***

Într-un lagăr de concentrare trăia odată un prizonier. Deşi era condamnat, acesta se simțea liber şi nu cunoştea teama. Într-o zi, el a început să cânte la chitară în mijlocul curții interioare a închisorii. Toți prizonierii s-au adunat să îi asculte muzica. Vrăjiți de aceasta, ei au devenit la fel de lipsiți de teamă ca şi el. Când paznicii au văzut ce se întâmplă, ei i-au interzis deținutului să mai cânte.

A doua zi el s-a prezentat însă din nou în curtea închisorii şi a început să cânte la chitară, în mijlocul oamenilor. Furioşi, paznicii l-au pedepsit şi i-au tăiat degetele.

Dar a doua zi el s-a prezentat din nou în curtea închisorii, cântând aşa cum putea cu cioturile care îi mai rămăseseră şi care sângerau încă. Ceilalți deținuți erau în delir. De aceea, paznicii l-au trimis cu forța în celula sa şi i-au făcut chitara bucăți.

În ziua următoare el a început să cânte din gură.

Muzica lui. era atât de pură şi de înălţătoare încât cei din jur au simţit cum inimile lor devin la fel de curate, iar spiritul lor la fel de invincibil ca al lui. Paznicii închisorii erau atât de furioşi încât i-au tăiat limba.

Atunci, asupra închisorii s-a lăsat o mare tăcere, care părea să aibă ceva comun cu eternitatea.

Spre marea uimire a tuturor, a doua zi deţinutul nostru s-a prezentat din nou în curtea interioară şi - deşi era însângerat şi mutilat - a început să danseze pe o muzică tăcută, pe care nimeni altcineva nu o putea auzi. În scurt timp, toţi ceilalţi prizonieri s-au prins de mâini şi au început să danseze alături de el, spre imensa uimire a paznicilor, care au rămas înmărmuriţi, nevenindu-le să . îşi creadă ochilor.

Din cauza unui accident, dansatoarei indiene clasice contemporane Sudha Chandran a trebuit să i se amputeze piciorul drept. După ce a reuşit să-şi procure un picior artificial, ea s-a întors pe scena de dans, şi oricât de incredibil ar putea părea, a reuşit să ajungă din nou pe culmile celebrităţii. Întrebată cum a reuşit acest miracol, ea a răspuns simplu: "Nu ai nevoie de picioare pentru a dansa ".

***

Un avar şi-a ascuns aurul la rădăcina unui copac din grădina sa. În fiecare săptămână săpa o groapă, îşi scotea aurul şi îl contempla ore întregi - până într-o zi, când un hoţ a descoperit aurul şi i l-a furat. A doua zi, când avarul a venit să îşi contemple comoara, el nu a mai găsit în locul acesteia decât o gaură goală în pământ.

Bietul om a început să plângă şi să se vaiete în gura mare, aşa că vecinii au alergat să vadă ce se întâmplase.

Când au aflat despre ce este vorba, unul dintre ei l-a întrebat:

- Ai cheltuit vreodată din aurul tău?

- Nu, i-a răspuns avarul. Nu făceam altceva decât să îl dezgrop în fiecare săptămână şi să mă uit la el.

- Hm, în cazul acesta pierderea nu este prea mare. Poţi la fel de bine să vii în fiecare săptămână şi să te uiţi la această gaură!

Nu banii, ci capacitatea noastră de a ne bucura de ei ne face să fim bogaţi sau săraci.

Acumularea de bogăţii fără a te bucura vreodată de ele este ca şi cum ai face colecţie de piepten dacă eşti chel.

***

Un reporter s-a prezentat la un azil de bătrâni în încercarea de a obţine un reportaj interesant. El l-a intervievat pe unul din locatarii azilului.

- Bunicule, i-a spus tânărul, cum te-ai simţi dacă ai primi o scrisoare prin care ai afla că o rudă îndepărtată ţi-a lăsat moştenire zece milioane de dolari?

- Fiule, i-a răspuns bătrânul fără să dea vreun semn de interes, m-aş simţi tot ca la nouăzecişicinci de ani, nu crezi?

***

Doi negustori de bijuterii au ajuns în acelaşi timp la un caravanserai din deşert. Fiecare dintre ei ştia de prezenţa celuilalt. Pe când îşi descărcau marfa, unul dintre ei nu a rezistat tentaţiei de a se lauda, aşa că s-a prefăcut că scapă din greşeală o perlă mare pe jos. Aceasta s-a rostogolit până la picioarele celuilalt, care a cules-o cu graţie şi i-a înmânat-o proprietarului, spunându-i:

- Ai o perlă foarte frumoasă, domnule. Este una dintre cele mai mari şi mai strălucitoare pe care le-am văzut vreodată.

- Eşti foarte amabil, domnule, i-a răspuns primul negustor. De fapt, este una din cele mai mici perle pe care le am în colecţia mea.

Un beduin care stătea lângă un foc de tabără şi care a asistat la întreaga scenă i-a invitat pe cei doi la masă. În timp ce se serveau din bucate, el le-a povestit următoarea istorie:

- Prieteni, cândva am fost şi eu un negustor de bijuterii, la fel ca şi voi. Într-o zi, m-a prins o furtună mare de nisip, care m-a despărţit de restul caravanei cu care călătoream, făcându-mă să mă rătăcesc. Au trecut astfel mai multe zile, când am intrat în panică, întrucât mi-am dat seama că mă învârt într-un cerc şi că de fapt nu am nicio idee încotro să o apuc. Aproape mort de foame, am descărcat a suta oară bagajele de pe cămila mea, căutând disperat ceva de mâncare. Imaginaţi-vă bucuria mea când am descoperit un pacheţel pe care nu îl observasem în celelalte ocazii. L-am desfăcut cu degetele tremurânde, în speranţa că voi găsi ceva de mâncare în el. Imaginaţi-vă acum deziluzia mea când nu am găsit altceva decât perle!

***

Un sufit cu o înfățișare foarte severă şi-a făcut apariția la porțile palatului. Nimeni nu a îndrăznit să-l oprească în timp ce îşi croia drum către tronul pe care stătea sfântul rege Ibrahim hen Adam.

- Ce doreşti? l-a întrebat regele.
- Un loc pentru a dormi în acest caravanserai.
- Acesta nu este un caravanserai. Este palatul meu.
- Pot să te întreb cine a fost proprietarul acestui loc înaintea ta?
- Tatăl meu, dar acesta a murit.
- Şi cine a fost proprietarul său înaintea tatălui tău?
- Bunicul meu, dar şi el a murit.
- Şi vrei să îmi spui că un loc în care oamenii stau atât de puțin, după care pleacă mai departe, nu este un caravanserai?

Toată lumea este pe picior de plecare!

***

Un avar a strâns 500.000 de dinari, din care ar fi putut trăi fără probleme timp de un an întreg. Chiar în timp ce se gândea cum să îşi investească mai bine banii, în fața i-a apărut Îngerul Morții.

Omul l-a implorat în fel şi chip să îi permită să mai trăiască puțin, dar Îngerul s-a dovedit necruțător.

- Mai dă-mi trei zile de viață şi îți voi dărui jumătate din averea mea, i-a spus el.

Îngerul nici nu a vrut să audă.

- Te implor, mai dă-mi o singură zi de viață şi îți voi dărui tot ce am acumulat cu atâta sudoare.

Dar Îngerul a rămas la fel de inflexibil. În cele din urmă, a acceptat să-i acorde doar câteva momente, pentru a scrie un bilet de adio. Iată ce scria pe acest bilet:

„O, tu, cel care vei descoperi acest bilet, dacă ai din ce să trăieşti, nu-ți pierde vremea acumulând averi. Trăieşte-ți viața! Cei 500.000 de dinari ai mei nu mi-au permis să îmi cumpăr nici măcar o singură oră de viață în plus!"

Atunci când milionarii mor, toți oamenii se *întreabă:* " *Cât au lăsat* în *urma lor?" Răspunsul corect este unul singur:* "Ei *au lăsat* în *urma lor totul* ",

În cel mai bun caz, se *poate răspunde: "Nu au lăsat nimic* în *urma lor; li s-a luat* cu *forța tot* ce *aveau* ",

***

Misticul indian Ramakrishna obişnuia să le spună adepților săi:

Dumnezeu râde întotdeauna atunci când un medic îi spune mamei: "Nu te teme, căci îți voi vindeca băiatul". El îşi spune în sinea lui: "Eu am intenția să îi iau viața acestui băiat, iar medicul crede că i-o poate salva!"

Dumnezeu râde şi atunci când vede cum doi frați îşi împart pământul moştenit, spunând: "Această parte îmi aparține mie, iar aceea îți aparține ție". Dumnezeu îşi spune în sinea lui: "Întregul univers îmi aparține mie, iar ei pretind că au dreptul la o anumită porțiune din el!"

Când oamenii au venit şi i-au spus că inundația i-a luat casa, el a râs şi le-a răspuns: "Imposibil! Cheile de la casă sunt la mine!"

***

Buddha le-a spus discipolilor săi:

"Acest pământ îmi aparține, aceşti fii sunt ai mei" - acestea sunt cuvintele prostului care nu înțelege că nici măcar el însuşi nu-şi aparține sieşi.

Omul nu poate poseda nimic. În cel mai bun caz, el poate păstra pentru o vreme diferite lucruri. Cine nu ştie să dăruiască este prizonierul averii sale.

Omul ține în căuşul palmei sale tot ceea ce prețuieşte,

la fel cum ține apa. Dacă încearcă să strângă pumnul, el pierde tot ce are, căci apa i se prelinge şi se scurge la pământ.

Dacă îşi apropriază averea, considerându-se unicul ei stăpân, nu face decât să o pângărească, iar mai devreme sau mai târziu o va pierde. Dacă îi dă drumul, ea îi va aparține de-a pururi.

***

Pentru a le demonstra discipolilor săi cât rău poate face chiar şi cel mai mic ataşament, un maestru obişnuia să le relateze următoarea istorie:

Un sătean trecea odată cu catârul său pe lângă o stâncă. El s-a nimerit să treacă pe lângă aceasta exact într-unul din rarele momente în care în peretele stâncii se deschidea o peşteră magică, ce le permitea tuturor celor care intrau în ea să se îmbogăţească. Omul a intrat înăuntru şi a găsit aici munţi întregi de aur şi nestemate, pe care s-a grăbit să le îndese în desagi, cunoscând legenda care spunea că peştera nu rămâne deschisă decât o perioadă foarte scurtă de timp, iar comorile sale trebuie luate cât mai rapid.

Când desagii s-au umplut, omul a plecat mai departe, fericit de norocul care a dat peste el, când dintr-o dată şi-a adus aminte că şi-a uitat bastonul în. peşteră. De aceea, s-a întors după acesta. Din păcate, timpul magic în care peştera rămânea deschisă a expirat, aşa că aceasta a dispărut. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut vreodată pe omul nostru. După ce au aşteptat. vreme de doi ani, ceilalţi săteni au vândut comoara pe care au găsit-o în desagii aduşi de catâr şi au devenit astfel beneficiarii norocului care a dat peste bietul ghinionist.

Atunci când îşi face cuib, rândunica nu ocupă decât o singură ramură a *copacului. Atunci când îşi potoleşte setea, căprioara nu bea mai multă apă decât are nevoie.*

Omul este singurul care acumulează obiecte, în cercând să umple golul din inima sa.

***

A existat odată un bătrân maestru zen pe nume Nonoko, ce trăia singur într-o colibă de la poalele muntelui. Într-o noapte, pe când Nonoko stătea în meditaţie, un străin a intrat cu forţa în colibă şi i-a cerut lui Nonoko bani, ameninţându-l cu sabia. Nonoko nu a catadicsit să îşi întrerupă meditaţia, dar i-a răspuns totuşi omului:

- Toţi banii mei se află într-un vas situat pe raftul de colo. Ia din ei cât îţi trebuie, dar lasă-mi, te rog, cinci yeni, căci săptămâna viitoare trebuie să îmi plătesc impozitele.

Străinul a golit vasul cu bani, dar a numărat cinci yeni şi i-a aruncat înapoi în vas. Nu s-a putut abţine însă să nu ia şi o vază preţioasă, aflată pe acelaşi raft cu vasul cu bani.

- Te rog, ai grijă cu vaza aceea, i-a spus Nonoko, întrucât este foarte fragilă.

Străinul a mai privit o dată în interiorul camerei sărăcăcioase, după care s-a pregătit de plecare.

- Hei, nu mi-ai spus mulţumesc, i-a atras atenţia Nonoko.

Omul i-a mulţumit, după care a plecat.

A doua zi, întregul sat era în fierbere. Mulţi oameni afirmau că au fost jefuiţi. Cineva a remarcat dispariţia vazei preţioase de pe raftul lui Nonoko şi l-a întrebat pe maestru dacă şi el a fost victima spărgătorului.

- O, nu, nici vorbă! i-a răspuns Nonoko. I-am dăruit vaza şi ceva bani unui străin, iar acesta mi-a mulţumit la plecare. Era un individ destul de simpatic; atâta doar că se juca puţin cam neglijent cu sabia sa.

***

Un musulman bogat a ieşit de la o petrecere şi s-a dus direct la moschee. La intrare, a fost nevoit să îşi lase preţioşii pantofi la poartă, aşa cum cere tradiţia. Când a ieşit după rugăciune, pantofii dispăruseră.

- Of, cât de neglijent am putut să fiu! şi-a spus el cu amărăciune. Lăsând acei pantofi scumpi la poartă, am creat practic ocazia perfectă pentru ca cineva să fie tentat de ei şi să-i fure. Dacă mi i-ar fi cerut, i-aş fi dăruit cu cea mai mare plăcere. Aşa însă, sunt responsabil pentru un act de hoţie...

***

Fiind un filozof autentic, Socrate era convins că un om înţelept trebuie să trăiască cu foarte puţin. De aceea, nu purta nici măcar pantofi în picioare. Pe de altă parte, se simţea atras de fascinaţia mărfurilor expuse la piaţă, pe care le admira deseori.

Când unul din prietenii săi l-a întrebat de ce procedează astfel, Socrate i-a răspuns:

- Îmi place să mă duc la piaţă şi să descopăr de câte lucruri mă pot lipsi, fără a-mi pierde liniştea interioară.

Spiritualitatea nu înseamnă a şti ceea ce îţi doreşti, ci *a înţelege de ce anume nu ai nevoie.*

***

Există oameni care reuşesc să îşi îmbogăţească viaţa lor şi pe a celor din jur, deşi nu dispun decât de foarte puţine posesiuni.

Mai mulţi domni bătrâni din Japonia obişnuiau să se întâlnească din când în când pentru a bea ceai şi a mai schimba o vorbă. Una din plăcerile lor cele mai mari consta în a descoperi noi şi noi varietăţi de ceai, extrem de costisitoare, pentru a crea din ele amestecuri cât mai savuroase.

Când a sosit rândul celui mai bătrân dintre ei să îşi primească în vizită prietenii, el le-a servit acestora ceaiul cu

tot ceremonialul, folosindu-se în acest scop de un serviciu aurit. Toată lumea a avut numai cuvinte de laudă pentru ceaiul băut şi toţi au dorit să ştie prin ce combinaţie de plante a reuşit să obţină un amestec atât de rafinat.

Bătrânul a zâmbit şi le-a răspuns prietenilor săi:

- Domnilor, ceaiul care vi s-a părut atât de extraordinar este cel pe care îl beau ţăranii de pe domeniul meu. Realitatea este că lucrurile cele mai rafinate pe care le oferă viaţa nu sunt nici scumpe, nici greu de găsit.

***

Guru-l stătea aşezat în meditaţie pe malul unui râu. Un discipol a venit la el, s-a înclinat adânc şi a depus la picioarele sale două perle extrem de preţioase, în semn de respect şi de adoraţie.

Guru-l a luat neglijent una dintre ele, dar a scăpat-o şi aceasta s-a rostogolit drept în râu.

Înnebunit, discipolul s-a aruncat în apă şi a căutat-o, dar fără niciun succes. Seara târziu, după foarte multe încercări, el s-a întors la maestru, ud şi epuizat, l-a trezit din nou din meditaţie şi l-a întrebat:

- Tu ai văzut unde a căzut. Arată-mi locul precis, astfel încât să ţi-o pot aduce din nou.

Guru-l a ridicat şi cealaltă perlă, a aruncat-o în apă şi i-a răspuns:

. - Acolo a căzut!

Nu mai încerca să posezi obiecte, căci obiectele nu pot fi posedate. Ai grijă să nu fii posedat de ele şi vei ajunge astfel stăpânul întregii creaţii.

***

Când Buddha a intrat în capitala regelui Pransanjit, el a fost întâmpinat în persoană de acesta. Regele era prieten cu tatăl lui Buddha şi auzise totul despre faptul că băiatul a renunţat la privilegiile sale şi la viaţa socială. De aceea, a încercat să îl convingă pe Buddha să renunţe la viaţa sa de călugăr rătăcitor şi să se întoarcă la palat, convins că îi face astfel un serviciu vechiului său prieten.

Buddha l-a privit în ochi pe Pransanjit şi i-a spus:

- Spune-mi sincer: dincolo de luxul orbitor în care . trăieşti, calitatea ta de rege ţi-a adus măcar o singură zi de fericire?

Pransanjit şi-a coborât privirea şi a rămas tăcut.

Nu există bucurie mai mare decât să nu ai niciun motiv de tristeţe; nu există bogăţie mai mare decât să te bucuri de ceea ce ai.

***

O maimuţă şi o hienă se plimbau odată prin pădure.

Hiena i-a spus tovarăşei sale:

- Ori de câte ori trec prin tufişurile de colo, un leu sare pe mine şi mă atacă. Nu ştiu de ce.

- Bine, de data aceasta voi merge alături de tine, i-a răspuns maimuţa, şi ne vom apăra împreună de leu.

Cele două animale s-au îndreptat aşadar către tufişuri. Ca de obicei, leul a sărit pe hienă şi a sfâşiat-o, lăsând-o aproape fără suflare, în timp ce maimuţa privea scena de la înălţimea copacului în care sărise de îndată ce a văzut leul apropiindu-se.

- De ce nu ai făcut nimic ca să mă ajuţi? s-a plâns hiena cu ultimele puteri.

Maimuţa i-a răspuns:

- Păi, râdeai atât de tare încât am crezut că erai pe cale să câştigi lupta.

***

Marele sfânt budist Nagarjuna obişnuia să rătăcească de colo-colo aproape gol, doar cu o pânză înfăşurată în jurul bazinului, dar ţinând în mână un vas de cerşit din aur, primit în dar de la rege, care era discipolul lui.

Într-o noapte, el se pregătea de culcare printre ruinele unei mânăstiri, când a văzut un hoţ furişându-se printre coloanele acesteia.

- Hei, ia acest obiect, i-a spus Nagarjuna, întinzându-i vasul din aur. În acest fel, nu mă vei mai deranja după ce voi fi adormit.

Hoţul s-a grăbit să înşface cu lăcomie vasul de aur şi să-şi ia tălpăşiţa, dar a doua zi dimineaţă s-a întors din nou la Nagarjuna, căruia i-a spus:

- Atunci când am văzut cu câtă seninătate mi-ai dăruit aseară vasul din aur, m-am simţit dintr-o dată foarte sărac. învaţă-mă cum pot să dobândesc şi eu această bogăţie a seninătăţii plină de detaşare.

Nimeni nu-ţi poate răpi ceea ce nu ţi-ai apropriat (obiectele pe care nu le-ai luat în posesiune şi de care nu te simţi ataşat).

***

Un adept al lui Junaid a venit la maestru cu un sac plin cu galbeni.
- Mai ai şi alte monede din aur? l-a întrebat Junaid.
- Da, foarte multe.
- Şi eşti ataşat de ele?
- Da, sunt.
- Atunci păstrează-le şi pe acestea, căci tu ai mult mai multă nevoie de ele decât mine. Vezi tu, eu nu am nevoie de absolut nimic. De aceea nici nu posed nimic, dar mă simt infinit mai bogat decât tine.

Inima celui iluminat este precum o oglindă: ea nu se ataşează de nimic, dar nici nu respinge ceva; primeşte, dar nu păstrează.

***

În Vestul sălbatic, un fermier a pus un anunţ pe bucata de teren încă neocupată de lângă ferma sa: "ACEST PĂMÂNT ÎI VA FI DAT CELUI CARE SE SIMTE CU ADEVĂRAT SATISFĂCUT".

Un om bogat care trecea pe acolo a văzut anunţul şi şi-a spus în barbă: "Hm, de vreme ce acest om este dispus să cedeze pământul cu atâta uşurinţă, nu ar strica să îl solicit eu, înainte să o facă altcineva. Sunt un om bogat şi am tot ce îmi este necesar, aşa că mă calific cu siguranţă pentru primirea lui".

Drept urmare, s-a prezentat la poarta fermierului şi i-a spus pentru ce venise.
- Şi eşti într-adevăr pe deplin satisfăcut? l-a întrebat acesta.
- Da, sunt, căci am tot ceea ce îmi este necesar.
- Prietene, l-a întrebat fermierul, dacă eşti într-adevăr pe deplin satisfăcut, de ce îţi mai trebuie acest teren?

În timp ce majoritatea oamenilor fac tot ce le stă în puteri ca să se îmbogăţească, cel iluminat se mulţumeşte cu ceea ce are şi nu îşi mai doreşte nimic în plus.

Întrucât se mulţumeşte cu puţin, el se simte la fel de bogat ca şi un rege. Prin comparaţie, un rege căruia nu-i ajunge un întreg regat este un om sărman.

***

Cineas a venit odată la prietenul său, regele Pirus din Epirus, şi i-a spus:
- După ce vei cuceri Roma, ce vei face în continuare, măria ta?
Pirus i-a răspuns:
- Păi, Sicilia este foarte aproape şi va fi foarte uşor de cucerit.
- Şi după ce vei cuceri Sicilia?
- De acolo voi trece în Africa şi voi cuceri Cartagina.
- Şi după Cartagina?
- Va veni rândul Greciei.
- Şi, dacă-mi permiţi să îţi pun această întrebare: ce se va întâmpla după ce vei face toate aceste cuceriri?
- Atunci ne vom putea relaxa în sfârşit, bucurându-ne unul de prezenţa celuilalt.
- Dar de ce nu putem face acest lucru chiar acum?

Cei săraci sunt convinşi că nu vor putea fi fericiţi decât după ce se vor îmbogăţi.

Cei bogaţi sunt convinşi că nu vor putea fi fericiţi decât după ce vor scăpa de ulcerul care îi macină din cauza griji/or.

***

Un bărbat şi soţia sa s-au dus în vizită la nişte prieteni dintr-o altă parte a ţării. Pentru a-i distra, gazdele i-au dus pe cei doi la o cursă de cai. Fascinaţi de ineditul spectacol, cei doi au pariat pe cai tot ce aveau, până când în buzunar nu le-au mai rămas decât doi dolari.

A doua zi, bărbatul şi-a rugat soţia să îl lase să se ducă singur la cursele de cai. Încă de la prima cursă, a pariat puţinii bani care îi mai rămăseseră pe un cal care avea o cotă de 1:50 şi a câştigat. A pus toţi banii pe un alt cal cu şanse foarte mici de câştig de la cursa următoare şi a câştigat din nou. A continuat astfel toată seara, câştigând în cele din urmă nu mai puţin de 57.000 de dolari.

Pe drumul de întoarcere, bărbatul a trecut pe lângă un cazinou şi a auzit din nou vocea interioară care l-a ghidat de-a lungul întregii zile spunându-i: "Opreşte-te şi intră". De aceea, a intrat în cazinou şi s-a trezit în faţa unei rulete.

Vocea i-a spus: ""Pune toți banii pe numărul 13": A făcut cum i s-a spus, dar când roata s-a oprit, crupierul a anunțat: "NumăruI14".

Şi astfel, omul nostru s-a întors acasă fără nici un ban în buzunar. Când soția l-a întrebat:

- Ei, cum a mers?

El a răspuns cu seninătate, ridicând din umeri:

- Am pierdut cei doi dolari.

Dacă stai să te gândeşti, niciodată nu poți pierde mai mult decât ai... oricât de mult ai pierde.

***

Odată, Buddha a fost insultat în fel şi chip de un vizitator, dar nu părea să fie deloc afectat. Mai târziu, discipolii săi l-au întrebat care era secretul seninătății sale. El le-a răspuns:

- Imaginați-vă că cineva vă dăruieşte o ofrandă, dar voi nu o ridicați de jos, sau că cineva vă trimite o scrisoare, dar voi nu o deschideți. Este evident că acestea "nu vă pot afecta în niciun fel. Procedați în acest fel atunci când sunteți insultați şi nu vă veți pierde seninătatea.

Singura demnitate autentică este cea care nu se simte înjosită de lipsa de respect a celor din jur. Nimeni nu poate diminua măreția cascadei Niagara scuipând în ea.

***

Doi colegi dintr-un azil pentru surdo-muți s-au luat la ceartă. Când unul din asistenții sociali a venit să-i despartă, el l-a găsit pe unul dintre ei stând cu spatele la celălalt şi scuturându-se de râs.

- Ce este atât de amuzant? l-a întrebat el cu ajutorul limbajului semnelor. Şi de ce este atât de furios colegul tău?

- Este furios, i-a răspuns surdo-mutul tot prin limbajul semnelor, deoarece ar vrea să mă înjure, dar eu refuz să mă uit la el!

***

Într-o zi, Hasan din Basra a văzut-o pe Rabi'a al Adawiya pe malul unui râu. El şi-a întins covoraşul de rugăciune direct pe apa râului, a păşit pe el şi i-a spus lui Rabi' a:

- O, Rabi'a, vino să te rogi împreună cu mine. Rabi'a i-a răspuns:

- O, Hasan, de ce ți-ai întins covoraşul de rugăciune la fel ca un vânzător din bazarul acestei lumi? Acest lucru denotă cât de mare este încă slăbiciunea ta.

După care şi-a întins covoraşul direct în aer, a plutit către el şi i-a spus:

- Haide, vino aici, Hasan, pentru ca lumea să ne poată vedea cum ne rugăm.

Hasan nu putea pluti însă prin aer, aşa că a preferat să păstreze tăcerea. Dorind să-i câştige inima, Rabi'a i-a spus:

- O, Hasan, chiar şi un peşte ar putea face ce ai tăcut tu. Cât despre ce am făcut eu, chiar şi o muscă ar putea face aşa ceva. Adevărata rugăciune transcende asemenea artificii. Cu aşa ceva ar trebui să ne ocupăm noi.

***

Buddha a fost amenințat odată cu moartea de un bandit pe nume Angulimal.

- Perfect, i-a spus Buddha. În acest caz, te rog să-mi îndeplineşti o ultimă dorință înainte de moarte. Taie ramura acelui copac.

Cu o singură lovitură de sabie, banditul a tăiat ramura.

- Şi acum, ce mai doreşti să fac? l-a întrebat el pe Buddha.

- Acum, lipeşte-o te rog înapoi.

- Ha, ha, a râs banditul. Trebuie să fii nebun să îmi ceri aşa ceva. Nimeni nu poate lipi la loc creanga ruptă a unui copac.

- Eu sunt de părere că tu eşti cel nebun, de vreme ce te crezi puternic pentru simplul motiv că poți răni şi ucide pe altcineva. Şi un copil ar putea face aşa ceva. Un om cu adevărat puternic ştie cum să creeze şi cum să vindece.

Un berbec dezlănțuit poate dărâma un zid, dar nu poate repara la loc gaura făcută în acesta.

***

Un vizitator al unui azil de nebuni a văzut un bolnav legănându-se într-un balansoar şi fredonând încetişor: "Lulu, Lulu. . .".

- Ce problemă are acest om? l-a întrebat el pe medic.
- Lulu. Acesta este numele femeii care l-a părăsit,
i-a răspuns acesta.

Mergând mai departe, vizitatorul a văzut un bărbat izbindu-se cu capul de un zid, tânguindu-se: "Lulu, Lulu...".

- Problema acestui om este tot Lulu? l-a întrebat el pe medic.
- Da, i-a răspuns acesta. El este cel cu care s-a măritat Lulu după ce l-a părăsit pe primul.

În viaţă nu există decât două afecţiuni: neobţinerea lucrurilor de care eşti ataşat şi obţinerea lucrurilor de care eşti ataşat.

***

Un director executiv tânăr i-a telefonat şefului unei sucursale din străinătate şi i-a spus pe un ton sec:

- Te sun pentru a-ţi da instrucţiuni. Această convorbire telefonică va dura exact trei minute. De aceea, nu doresc să fiu întrerupt nicio secundă. Poţi să-mi trimiţi eventualele comentarii şi solicitări mai târziu, printr-o telegramă.

După care a vorbit atât de repede încât a terminat ce avea de spus cu douăzeci de secunde înainte de expirarea termenului.

- Mai avem douăzeci de secunde, i-a spus el subalternului său. Ai ceva să-mi comunici?
- Da, i-a răspuns acesta. Aţi vorbit atât de repede încât nu am înţeles nimic.

Cea mai bună modalitate de a parcurge o distanţă mai mică într-un timp mai îndelungat este aceea de a te grăbi.

***

Un tânăr a venit la maestru şi l-a întrebat:

- Cât timp îmi va lua ca să obţin iluminarea?
- Zece ani, i-a răspuns maestrul.

Tânărul a rămas şocat.

- Atât de mult? l-a întrebat el, fără să-şi creadă auzului.
- Stai aşa, am greşit, i-a spus maestrul. Îţi va lua douăzeci de ani.
- Hm, de ce ai dublat perioada? l-a întrebat neîncrezător tânărul.
- Dacă stau să mă gândesc, i-a răspuns maestrul, în cazul tău cred că va dura treizeci de ani.

Unii oameni nu învaţă niciodată nimic, întrucât înţeleg totul prea devreme. La urma urmelor, înţelepciunea nu este un punct de destinaţie, ci o manieră de a călători. Dacă te deplasezi prea repede, nu mai vezi nimic în jurul tău.

Uneori, cea mai bună modalitate de a te rătăci constă în a şti exact încotro te îndrepţi. Nu toţi cei care trândăvesc sunt rătăciţi.

***

Un predicator american din Beijing l-a întrebat pe un ospătar dintr-un restaurant ce înţeleg chinezii prin conceptul de religie. Ospătarul l-a rugat să iasă puţin pe terasă şi l-a întrebat:

- Ce vedeţi acolo, domnule?
- Văd strada mărginită de case şi oamenii care se plimbă pe jos, cu autobuzele sau cu taxiurile.
- Şi ce altceva mai vedeţi?
- Copacii.
- Şi altceva?
- Văd vântul care suflă prin crengi.

Atunci, chinezul şi-a ridicat în sus braţele şi a exclamat:

-"Asta înţelegem noi prin religie, domnule!

Voi căutaţi religia la fel cum ar căuta cineva vederea cu ochii larg deschişi! Nu este greu de înţeles că vă va fi imposibil să o găsiţi.

***

Discipolul: - Ce este Tao?
Maestrul: - Tao este totul.
Discipolul: - Cum pot să îl realizez?
Maestrul: - Dacă vei încerca să îl realizezi, îl vei rata.
Niciun om care încearcă să fie natural nu va reuşi vreodată să fie natural.

***

O bătrână chinezoaică a susținut financiar un călugăr timp de douăzeci de ani. Ea i-a construit o colibă şi l-a hrănit, în timp ce el îşi petrecea tot timpul în meditație.

La sfârşitul perioadei, femeia s-a întrebat ce progrese a făcut călugărul. De aceea, s-a decis să îl pună la încercare. Ea a chemat o tânără fată aprinsă de dorință şi l-a spus:

- Du-te în colibă şi îmbrățişează-l. Apoi întreabă-l: "Ce vom face în continuare?"

Zis şi făcut. Fata s-a dus noaptea în coliba călugărului, l-a îmbrățişat, după care l-a întrebat: "Ce vom face în continuare?" Indignat, călugărul a alungat-o pe ispititoare cu o mătură.

Când fata s-a întors şi i-a povestit bătrânei ce s-a întâmplat, aceasta a exclamat furioasă:

- Şi când te gândeşti că l-am hrănit timp de douăzeci de ani! Nu ți-a arătat niciun fel de înțelegere față de nevoile tale, nicio dorință de a te ghida pentru a-ți corecta greşeala. Chiar dacă nu trebuia să cedeze în fața pasiunii, m-aş fi aşteptat ca după atâția ani de rugăciune să îşi dezvolte cât de cât compasiunea.

***

Aspirantul a îngenuncheat la picioarele maestrului, aşteptând să fie inițiat ca discipol. *Guru-l* i-a şoptit la ureche *mantra* sacră, avertizându-l însă să nu o reveleze nimănui.

- Şi ce se va întâmpla dacă o voi dezvălui altcuiva? l-a întrebat noul discipol, curios.

- Cei cărora le vei revela *mantra* vor fi eliberați din mrejele ignoranței şi ale suferinței, i-a răspuns *guru-l,* dar tu vei fi exclus din rândul discipolilor şi vei trăi damnat.

Nici nu a auzit bine aceste cuvinte că tânărul s-a şi repezit în piața centrală a oraşului, a adunat o mulțime mare în jurul său şi le-a spus tuturor *mantra* sacră.

Indignați, ceilalți discipoli i-au relatat maestrului ce s-a întâmplat şi i-au cerut acestuia să îl excludă pe tânărul neascultător din mănăstire. .

Guru-l a zâmbit însă şi le-a răspuns:

- Degeaba îl mai exclud acum, căci el nu mai are nevoie de niciuna din instrucțiunile mele. Felul în care a acționat a demonstrat că este el însuşi un *guru* cu drepturi depline.

***

La începutul căutării sale spirituale, Buddha a practicat numeroase austerități.

Într-o zi, doi muzicieni au trecut din întâmplare pe sub copacul sub care medita Buddha. Unul dintre ei tocmai îi spunea celuilalt:

- Nu-ți strânge foarte tare corzile sitarului, căci vor plesni. Nu le lăsa însă nici prea slabe, căci nu vor mai scoate niciun fel de sunet. Urmează întotdeauna calea de mijloc.

Aceste cuvinte l-au impresionat atât de tare pe Buddha încât i-au revoluționat întreaga abordare a spiritualității. Până la sfârşit, el a rămas convins că în realitate - cuvintele i-au fost adresate lui. Începând din acea clipă, el a renunțat la austerități şi a început să urmeze o cale infinit mai blândă: calea moderației. De aceea, viziune a budistă asupra iluminării a rămas cunoscută sub numele de Calea de Mijloc.

***

A existat cândva un om foarte auster, care nu mânca şi nu bea niciodată atât timp cât soarele era sus pe cer. Parcă în semn de apreciere celestă față de eforturile lui, deasupra unui munte din apropiere a început subit să strălucească o stea, vizibilă chiar şi în miezul zilei. Nimeni nu ştia de ce a coborât steaua pe vârful acelui munte.

Într-o zi, omul nostru s-a decis să urce pe munte. O fetiță din sat a insistat să urce alături de el. Ziua era foarte călduroasă, aşa că fetiței i s-a făcut sete. El a invitat-o să bea apă, dar fetița a refuzat, spunându-i că nu va bea decât după el. Bietul om se afla într-o mare dilemă: nu ar fi dorit să îşi întrerupă postul, dar nu putea să suporte să vadă cum sărmanul copil se chinuia din cauza setei. De aceea, el a sfârşit prin a bea din apă. Fetița a băut imediat şi ea.

Mult timp, bietul om nu a îndrăznit să privească cerul, temându-se că steaua a dispărut. Imaginați-vă surpriza lui când, privind în sus, a văzut două stele strălucind cu putere deasupra muntelui, nu una.

Despre natura umană

Oamenii nu reacționează în fața realității, ci a ideilor din mințile lor.

Un grup de turişti cazat undeva la ţară a primit o mâncare stătută. Temându-se că alimentele nu mai sunt bune, oamenii le-au testat înainte de a le mânca, aruncând câteva bucăţi unui câine. Acesta le-a înfulecat însă cu lăcomie, fără să dea vreun semn de nemulţumire.

. A doua zi turiştii au aflat că animalul murise. Întregul grup a fost cuprins de panică. Mulţi dintre ei au început să vomite şi s-au plâns chiar de febră şi de dizenterie. Un medic a fost chemat de urgenţă să trateze victimele bolnave de intoxicaţie alimentară.

Înainte de a face orice alte analize, medicul a întrebat ce s-a întâmplat cu câinele. Un sătean i-a răspuns că acesta a fost aruncat la o groapă de gunoi, întrucât fusese călcat de o maşină. . .

***

Ciuma se îndrepta în grabă către Damasc. În goana ei, ea a trecut rapid pe lângă conducătorul unei caravane.

- Unde te grăbeşti aşa? a întrebat-o acesta.

- Către Damasc, unde intenţionez să iau o mie de vieţi.

La întoarcerea din Damasc, Ciuma a trecut din nou pe lângă conducătorul caravanei. Acesta i-a spus cu indignare:

.. Ai luat cincizeci de mii de vieţi, nu doar o mie.

- Nici vorbă, i-a răspuns Ciuma. Eu nu am luat decât o mie. Restul le-a luat Frica...

***

Oamenii nu văd ceea ce au în faţă, ci ceea ce au fost antrenaţi să vadă.

Tommy tocmai s-a întors de la plajă.

- Au mai fost şi alţi copii? l-a întrebat mama.

- Da, i-a răspuns Tommy.

- Băieţi sau fete?

- De unde să ştiu eu? Nu aveau deloc haine pe ei...

***

Cultura şi condiţionarea oamenilor îi face să trăiască extrem de limitat, aproape fără nicio libertate de manevră, ca şi cum s-ar afla într-un lift.

O cucoană bătrână şi impunătoare a apăsat pe butonul liftului şi a aşteptat nerăbdătoare ca acesta să vină. Părându-i-se că liftul întârzie nepermis de mult, cucoana scotea deja fum pe nări când acesta a apărut. Ea a ţipat la liftier:

- Pe unde umbli, băiete?

- Cucoană, unde te poţi duce atunci când te afli în lift?

***

Zidurile închisorii în care zac oamenii sunt pur mentale, nu sunt reale.

Un urs s-a obişnuit să se plimbe încolo şi încoace pe distanţa celor câţiva metri pe care îi avea la dispoziţie în cuşcă.

Când, în sfârşit, după cinci ani, cuşca a fost dărâmată, el a continuat să se plimbe încolo şi încoace pe aceeaşi distanţă, ca şi cum gratiile ar fi continuat să existe. De fapt, pentru el chiar existau!

***

Doi bărbaţi clătinându-se alarmant pe picioare aşteptau cu nerăbdare autobuzul. Era o oră târzie din noapte, iar autobuzele nu mai aveau demult program.

Din cauza beţiei, cei doi nu şi-au dat seama decât după vreo două ore că nu mai urmează să vină niciun autobuz. Văzând însă câteva maşini parcate în depou, ei s-au decis să împrumute una şi să conducă singuri până acasă.

Spre marea lor dezamăgire, ei nu au găsit însă niciun autobuz cu numărul pe care îl aşteptau şi care i-ar fi condus pe traseul binecunoscut.

- Îţi vine să crezi? a spus unul dintre ei. Sunt o sută de autobuze aici, dar niciunul cu numărul 36.

- Ce mai contează! i-a răspuns celălalt. Eu zic să luăm un 22 până la capăt şi pe urmă să mergem pe jos cei trei kilometri care rămân până acasă la noi.

***

Oamenii nu *simpatizează şi* nu *detestă esenta lucrurilor sau a celorlalte persoane, ci doar aparenta lor exterioară.*

Un băiat a făcut o fobie cu totul neobişnuită, pe care nu o putem numi altfel decât "fobia de senvişuri". Ori de câte ori vedea un senviş, începea să urle şi să tremure de frică. Ca să rezolve problema, mama sa l-a dus la un psihoterapeut. Acesta i-a spus:

- Fobia poate fi eliminată foarte simplu: du-l pe băiat acasă şi arată-i cum prepari un senviş de la început şi până la sfârşit. În acest fel, impresiile mentale greşite pe care şi le-a făcut se vor risipi şi băiatul nu va mai tremura de frică atunci când se va afla în prezenţa unui senviş,

Zis şi făcut. Ajunsă acasă, mama a luat două felii goale de pâine şi şi-a întrebat fiul:

- Ţi-e frică de aceste felii de pâine?

- Nu, i-a răspuns acesta.

I-a arătat apoi untul, întrebându-l dacă îi este frică de el. Băiatul a negat. Mama a uns atunci feliile de pâine cu unt. A urmat apoi salata. L-a întrebat pe băiat dacă îi este frică de ea. Nu-i era frică, a răspuns băiatul. Mama a plasat atunci o foaie de salată peste una din cele două felii de pâine. Au urmat roşiile. După ce a aflat că nici de acestea nu-i era frică, mama a aşezat câteva felii de roşii pe cea de-a doua felie. În sfârşit, i-a arătat băiatului feliile de şuncă. După ce băiatul i-a confirmat că nici de acestea nu-i era frică, mama a aşezat o felie de şuncă pe una din cele două felii de pâine.

După toate aceste operaţiuni, mama a luat în mâini cele două felii de pâine pregătite pentru senviş. Ea i le-a arătat băiatului, care i-a confirmat că nu îi este frică de ele. În clipa în care ea le-a unit însă, băiatul a strigat îngrozit: „Un sendviş! După care a început să tremure şi să plângă.

*Un tânăr orb din naştere s-a îndrăgostit de o fată. Povestea de iubire a avansat şi totul a mers perfect până când u*n *prieten i-a spus* că *iubita* sa nu *arată prea bine. Începând din acel moment, el şi-a pierdut orice interes pentru fată. Este o poveste tristă! În realitate, el o "văzuse" foarte bine pe fată. Prietenul său era adevăratul orb!*

***

Dacă vom examina cu *atenţie ceea* ce *oamenii numesc" comportamentul lor liber şi responsabil* ", nu *vom descoperi în marea majoritate a cazurilor o acţiune conştientă, ci una mecanică...*

Se spune că atunci când a ars Marea Bibliotecă din Alexandria, o singură carte a supravieţuit. Era o carte foarte obişnuită. Nu trata un subiect foarte interesant, nu avea valoare de anticariat, aşa că a fost vândută pentru câţiva gologani unui om sărac, care aproape că nu ştia să citească.

În realitate, aşa lipsită de interes cum părea la prima vedere, cartea era de o valoare inestimabilă, întru cât cineva scrijelise pe una din coperţile sale interioare câteva fraze care dezvăluiau secretul Pietrei Filozofale, cu ajutorul căreia orice metal putea fi transformat în aur.

Înscrisul afirma că această pietricică era ascunsă undeva pe malul Mării Negre, printre mii de alte pietricele ce arătau exact ca ea, singura diferenţă fiind că în timp ce testul pietricelelor erau reci, această piatră era caldă, ca şi cum ar fi fost vie. Când a citit secretul, omul care a cumpărat cartea s-a bucurat de norocul care a dat peste el. El a vândut tot ce avea, a împrumutat o sumă mare de bani, care să-i ajungă pentru un an de zile, şi s-a îndreptat către Marea Neagră, unde şi-a instalat un cort şi a început dificila muncă de căutare a Pietrei Filozofale.

Ca să nu se încurce, el şi-a creat chiar o strategie: ori de câte ori ridica o pietricică de jos, iar aceasta se dovedea o piatră obişnuită, fiind rece la atingere, el nu o arunca înapoi, căci în acest fel ar fi putut-o culege de zeci de ori, fără să-şi dea seama că este aceeaşi. De aceea, o arunca în mare. Plin de răbdare, el a continuat astfel zi după zi să caute nepreţuita piatră: ridica fiecare pietricică, îşi dădea seama că este rece la atingere, după care o arunca în mare. Şi aşa mai departe. . .

S-a scurs astfel o săptămână, o lună, zece luni, iar apoi întregul an. Omul a împrumutat atunci alţi bani şi a mai rămas pe malul mării încă doi ani, continuându-şi corvoada: ridica piatră după piatră, îşi dădea seama că este rece, după care o arunca în mare - oră după oră, zi după zi, săptămână după săptămână... Din păcate, Piatra Filozofală nu se lăsa găsită cu uşurinţă.

Într-o zi, el a ridicat o pietricică de jos, iar aceasta s-a dovedit a fi caldă la atingere. Omul nostru făcea însă de mult prea multă vreme acelaşi lucru; de aceea, din obişnuinţă, el a aruncat-o în mare, până să-şi dea seama ce face...

***

... şi răspunsuri programate.

Un om de ştiinţă a petrecut zece ani studiind posibilitatea de a transforma apa în petrol. Era absolut convins că trebuie să existe o substanţă care să facă această transformare, dar oricât de mult ar fi încercat, nu reuşea să descopere formula dorită.

..,.

Într-o zi, el a aflat că în munţii înalţi ai Tibetului trăia un lama atotcunoscător, care i-ar fi putut revela formula la care visa.

I-a scris lui lama, care i-a confirmat că deținea formula dorită, dar că nu i-o va revela decât dacă va respecta trei condiții: trebui a să călătorească până la el de unul singur (iar călătoria era foarte periculoasă); trebuia să meargă pe jos (iar traseul era extrem de dificil); iar dacă reuşea să ajungă în fața lui lama, nu avea dreptul să îi pună decât o singură întrebare.

Mânat de dorința sa arzătoare de a descoperi secretul, omul nostru a pornit la drum. După multe luni de zile, În care a înfruntat cele mai mari pericole şi s-a zbătut în cele mai mari dificultăți, el a reuşit să ajungă în prezența lui lama. Imaginați-vă şocul lui atunci când, în lotul bătrânului pe care se aştepta să îl vadă, el s-a trezit în fața unei tinere atrăgătoare, mai frumoasă decât toate femeile pe care le văzuse vreodată până atunci.

Femeia i-a zâmbit cu dulce ață şi i-a spus cu o voce de înger:

- Felicitări, călătorule! Ai reuşit să treci de toate obstacolele ridicate de aceşti munți extrem de dificil de trecut. Spune-mi, aşadar, care este Întrebarea ta.

- Spuneți-mi doamnă, s-a trezit omul spunând, aproape fără să-şi dea seama: sunteți măritată?

***

În loc să perceapă realitatea aşa cum este, oamenii reacționează de regulă prin stereotipuri...

La un dineu oferit în cadrul unei conferințe internaționale, delegatul american s-a întors către cel chinez, care stătea lângă el, şi l-a întrebat cu condescendență, arătând către supa pe care acesta o avea în față:

- Plăcut supica?

Delegatul chinez a dat din cap cu amabilitate.

Ceva mai târziu, americanul s-a întors din nou către el şi l-a întrebat: "Plăcut peştişorul?", apoi "Plăcut cărnița?", "Plăcut deserțelul?" De fiecare dată, răspunsul era o aprobare din cap plină de bonomie...

La sfârşitul dineului, preşedintele conferinței l-a prezentat pe cel care avea să țină discursul serii, nimeni altul decât delegatul chinez. Acesta a ținut un discurs sclipitor, într-o engleză impecabilă. Singur delegatul american a rămas uluit.

La sfârşitul discursului, vorbitorul s-a întors la masa sa şi i-a făcut cu ochiul vecinului său:

- Plăcut discursulețul[6]?

***

... sau prin afişarea unor principii rigide...

Doi braconieri s-au dat reciproc în judecată. Unul dintre ei şi-a întrebat avocatul dacă nu ar fi o idee bună să îi trimită judecătorului câteva potârnichi. Avocatul s-a îngrozit:

- Acest judecător este vestit pentru incoruptibilitatea lui, i-a spus el. Un astfel de gest ar avea exact efectul opus celui scontat de tine.

După ce cazul a fost judecat,. fiind câştigat de braconierul nostru, acesta şi-a invitat avocatul la masă şi i-a mulțumit pentru sfatul dat în legătură cu potârnichile:

- Ştii, i-am trimis totuşi potârnichile, dar în numele celui cu care m-am judecat. . .

Indignarea morală poate orbi la fel de tare ca şi corupția propriu-zisă.

***

... ori se iau după aparențe...

O fetiță căreia i se spusese că Lincoln nu este un bărbat foarte frumos a fost dusă de tatăl ei în vizită la Casa Albă, ca să îl vadă pe Preşedinte.

Lincoln a luat-o pe genunchi şi a sporovăit o vreme cu ea, în maniera sa amabilă şi plină de umor. Subit, fetița a strigat în gura mare:

Tati, nu mi se pare deloc urât! Dimpotrivă, mi se pare foarte frumos...

***

Un băiețel de culoare a venit la târg şi privea cu jind un vânzător de baloane. Acesta ştia să îşi vândă marfa: el a dat intenționat drumul unui balon de culoare roşie, care s-a ridicat în aer, deasupra întregului târg, atrăgând o sumedenie de potențiali cumpărători tineri.

---

[6] În limba engleză, expresiile sunt mult mai amuzante, dar sunt intraductibile: "Likee soupee? Likee fishee? Likee meatee? Likee fruitee? Likee speachee?" (n.tr.)

El a dat apoi drumul unui balon de culoare albastră, apoi unuia galben, şi în sfârşit unuia alb. Toate baloanele au continuat să se înalţe spre cer, până când au dispărut. Micuţul băieţel de culoare a privit multă vreme un balon de culoare neagră, după care nu s-a mai putut abţine şi l-a întrebat pe vânzător:

- Domnule, dacă i-aţi da drumul şi balonului negru, acesta s-ar ridica la fel de sus ca şi celelalte?

Vânzătorul l-a privit zâmbind cu înţelepciune. El i-a dat drumul balonului negru, care s-a ridicat spre cer, după care i-a spus băiatului:

- Nu culoarea îl face să se înalţe, fiule, ci ceea ce se află în interiorul lui. . .

***

...sau după etichete...

În timp ce se plimba prin New York, Isaac Goldstein s-a întâlnit întâmplător cu un văr.

- Ce mai faci? l-a întrebat el.

- O, foarte bine! Nu ai auzit? Am devenit partener la firma de avocatură Goldstein & Murphy.

- Goldstein & Murphy? Asta-mi place la America - ţara tuturor posibilităţilor! Aici, oameni de diferite naţionalităţi pot face afaceri împreună. Chiar şi aşa, trebuie să-ţi spun că a fost o surpriză!

- Asta numeşti tu surpriză? Ei bine, află că am o surpriză încă şi mai mare pentru tine: eu sunt Murphy!

***

O delegaţie de muncitori ruşi se afla odată în vizită la o fabrică din Detroit. Conducătorul delegaţiei l-a întrebat pe maistru câte ore lucrează pe săptămână un muncitor american.

- Patruzeci, i-a răspuns maistrul.

Rusul a scuturat din cap cu neîncredere:

- În ţara mea, un muncitor lucrează în medie şaizeci de ore pe săptămână.

- Şaizeci de ore!? a exclamat maistrul. Nici dacă aş vrea nu i-aş putea sili pe muncitorii mei să lucreze şaizeci de ore pe săptămână. Toţi sunt nişte comunişti mizerabili.. .

***

... Cel puţin din când în când...

Un bărbat i-a spus preotului paroh:

- Părinte, câinele meu a murit ieri. Ai putea ţine o slujbă pentru odihna sufletului lui?

Preotul a fost revoltat.

- Aici nu ţinem slujbe pentru animale, i-a spus el pe un ton sever. Poţi încerca însă la secta de peste drum. Bănuiesc că cei de acolo se vor ruga pentru câinele tău.

- Of, părinte! Mi-am iubit foarte mult prietenul canin, şi tare mi-aş dori să îi pot oferi un cadou decent de rămas bun. Nici nu ştiu cât se obişnuieşte să se dea în astfel de ocazii. Ce zici? 500.000 de dolari ar ajunge?

- Hei, aşteaptă puţin, i-a spus preotul în mare grabă. Nu mi-ai spus până acum că animalul tău era un câine catolic…

Oamenii se mândresc cu capacitatea lor de înţelegere, pe care şi-o demonstrează apoi în cele mai uimitoare feluri.

***

.....

Guvernatorul se afla odată în vizită la un penitenciar de stat. El a intrat în vorbă cu un vagabond care l-a rugat să îl graţieze.

- Ce nu-ţi convine la acest loc? l-a întrebat el, uimit. Cred că niciodată nu ai stat în condiţii atât de bune ca aici: ai un acoperiş deasupra capului, mâncare caldă. . .

- Aşa e, domnule, i-a răspuns vagabondul, dar tot vreau să ies afară.

- Nu eşti mulţumit de mâncare?

- O, ba da, domnu1e. Nu asta-i problema.. .

- Dar care e problema?

- Ei bine, domnule, un singur lucru nu-mi convine la acest loc: are o reputaţie foarte proastă în întregul stat!

***

Un reporter a întrebat mai mulți oameni dintr-un orășel de provincie ce părere au despre primarul lor.
- E nu mincinos şi un tâlhar, i-a răspuns băiatul de la pompa de benzină.
- E un ticălos plin de fumuri, i-a răspuns unul din profesorii şcolii.
- Nu l-am votat în viața mea, şi nici nu aş face-o, i-a spus farmacistul.
- E cel mai corupt politician pe care l-am cunoscut vreodată, a exclamat bărbierul.
Când, în sfârşit, reporterul a ajuns şi la primar, el l-a întrebat ce salariu primeşte.
- Vai, domnule, dar nu mi se oferă nici un fel de salariu, i-a răspuns primarul.
- Atunci ce v-a determinat să acceptați această slujbă?
- Prestanța pe care mi-o conferă ea.

***

Un bărbat aşezat într-un bar s-a întors către vecinul său, pe care nu îl cunoştea, şi i-a spus:
- Pur şi simplu nu înțeleg. Este suficient un mic păhărel cu alcool ca să mă îmbăt şi să cad sub masă.
- Chiar aşa? s-a minunat străinul, incredul. Unul singur?
- Da. De regulă, este cel de-al optzecilea.

***

Un om din Las Vegas s-a apropiat de un străin care părea foarte bogat şi i-a spus:
- Domnule, îmi puteți împrumuta douăzecişicinci de dolari? Nu am mâncat de două zile şi nu am unde dormi.
- De unde ştiu eu că nu vei lua banii ca să îi joci la cazinou? l-a întrebat străinul.
- Stați liniştit, domnule, l-a asigurat omul. Am deja bani pentru jocurile de noroc...

***

Cățeaua unui cuplu a făcut cinci pui. Puii erau adorabili iar cățeaua era de rasă. Neavând ce face însă cu ei, cei doi au încercat să îi ofere altcuiva, dar nimeni nu a vrut să-i primească.

.....

Ei au dat chiar un anunț la radio, spunând că oferă cinci pui de rasă, dar nimeni nu s-a arătat interesat.

În cele din urmă, un vecin i-a sfătuit să dea un anunț publicitar. Ei s-au întors la postul de radio şi au dat un anunț în care specificau că vând pui de rasă cu 25 de dolari bucata. Până la sfârşitul zilei au reuşit să vândă toți puii!

***

Doi clienți potențiali au intrat într-un parching în care se vindeau maşini la mâna a doua şi au început să se uite în jur. Vânzătorul tocmai începuse să descrie cât mai atrăgător maşinile pe care le avea spre vânzare, când unul din cei doi a scos un cartonaş pe care scria: "Ne pare: rău, dar suntem surdomuți"..

Fără să se lase dezarmat, vânzătorul a scos şi el un caiețel şi a început să scrie în el toate avantajele maşinilor de care cei doi se arătau interesați. În cele din urmă, cei doi s-au hotărât pentru un Volkswagen mititel.

Ei s-au urcat în maşină ca să facă un tur de probă şi păreau atât de încântați încât vânzătorul considera maşina ca şi vândută. Când s-au întors însă în parching, cei doi au scuturat din cap cu putere, indicând clar că nu sunt de acord să cumpere maşina.

"De ce?" a scris pe caiet vânzătorul. "Ce nu vă convine la ea?"

Unul din cei doi surdomuți i-a luat creionul din mână şi i-a răspuns în scris: "Nu are radio".

***

Când un bărbat s-a întors din marele oraş în satul în care a copilărit, unul dintre vecini i-a spus:
- Bănuiesc că ai aflat că bătrânul Smith şi-a pierdut ferma.
- Nu. Cum s-a întâmplat?
- Păi, într-o zi i-a venit ideea că vecinul său şi-a amplasat gardul dincolo de hotarul corect, intrând cu un metru pe terenul său. În cele din urmă, au ajuns la judecată. Smith şi-a luat un avocat, căruia i-a spus că după părerea lui, era vorba de o încălcare de teritoriu. Din păcate, şi avocatul său gândea la fel ca el.

Voltaire a spus odată: "Nu am dat faliment decât de două ori în viața mea: odată când am pierdut un proces şi altădată când am câştigat un proces ".

***

Este uluitor ce pot face oamenii cu imaginația lor...

- Dacă te vei recăsători sau îți vei lua vreodată o amantă după moartea mea, să știi că mă voi întoarce și te voi bântui, i-a spus soția aflată pe patul de moarte șotului ei.

Câteva luni după moartea ei, bărbatul s-a îndrăgostit de o altă femeie. Spre oroarea, dar nu și spre surpriza lui, el a văzut spectrul soției sale apărându-i în noaptea respectivă și acuzându-l cu amărăciune de infidelitate.

Coşmarul a continuat noapte de noapte, până când omul nu a mai putut rezista şi s-a dus la un maestru zen ca să-l întrebe ce trebuie să facă. Maestrul l-a întrebat:

- Ce te face să crezi că este vorba de o stafie?

- Faptul că ştie absolut tot ce am făcut, ce am simțit şi ce am gândit vreodată.

Atunci, maestrul i-a dat omului un săculeț cu boabe de soi a şi i-a spus:

- Ai grijă să nu îl deschizi. La noapte, când stafia va apărea din nou, întreab-o câte boabe sunt în săculeț.

Zis şi făcut. Când a apărut aşa-zisa stafie, bărbatul a întrebat-o câte boabe se află în săculeț. Spre uimirea lui, la auzul acestei întrebări stafia a luat-o la goană şi nu s-a mai întors niciodată.

- Cum a fost posibil? l-a întrebat el mai târziu pe maestru.

Acesta i-a zâmbit:

- Cel mai tare m-a uimit faptul că "stafia" ta ştia numai ceea ce ştiai şi tu...

***

Un bărbat din Rusia şi-a luat soția în pădure, sub pretextul unei vânători de lupi. Când animalele au apărut, el a luat-o însă la fugă, lăsându-şi nevasta în ghearele lor. A doua zi dimineața şi-a pus la uşă un voal negru şi a început să se jeluiască, dar nu pentru mult timp, căci avea deja o amantă, cu care s-a şi căsătorit şase luni mai târziu.

În noaptea nunții, prima soție i-a apărut plângând: "Ajutor! Ajutor! Ajutor!" Spre marea lui uimire, noua lui soție nu a văzut şi nu a auzit nimic. Prima soție a continuat să-i apară noapte de noapte, strigând după ajutor, până când omul nu a mai putut suporta, aşa că şi-a luat puşca şi a ieşit afară după ea, cu intenția să o omoare a doua oară. Speriată, femeia a alergat în pădure. Bărbatul a urmărit-o uimit, uitând de puşcă. Chiar în acel moment au apărut lupii, care l-au încercuit şi l-au sfâşiat, punând capăt zilelor sale.

***

... şi cu emoțiile lor...

Un călător aflat în tren i-a dat chelnerului din vagonul-restaurant comanda sa.

- Şi ca desert, a încheiat el, aş dori o tartă şi o înghețată.

Ospătarul i-a spus că nu au tarte. Furibund, omul a explodat:

- Cum, nu aveți tarte? Este absurd. Eu sunt unul din principalii clienți ai acestei agenții de cale ferată. Organizez în fiecare an excursii pentru mii de turişti şi transport cu trenul mii de tone de marfă. Şi când în sfârşit călătoresc şi eu o dată cu trenul, nu pot obține o amărâtă de tartă! Am să mă plâng preşedintelui companiei.

Şeful de sală l-a chemat la el\pe ospătar şi i-a spus în şoaptă:

- Putem să-i luăm tarta la prima oprire a trenului, din gara următoare.

Într-adevăr, la prima stație ospătarul s-a întors cu câteva tarte şi i-a spus călătorului nemulțumit:

- Domnule, sunt fericit să vă informez că bucătarul nostru a pregătit aceste tarte special pentru dumneavoastră şi că vi le oferă gratuit, alături de acest coniac vechi de şaptezecişicinci de ani, împreună cu complimentele companiei.

Pasagerul a bătut însă cu pumnul în masă, strigând:

- La naiba cu tartele! Prefer să fiu mânios!

. ... (ce goală ar fi viața noastră dac:ă nu am avea niciun motiv de supărare)...

***

Bărbatul era un client obişnuit al casei, aşa că şeful restaurantului făcea întotdeauna tot ce îi stătea în puteri pentru a-l satisface. De aceea, când acesta s-a plâns într-o zi că la masă nu i s-a dat decât o singură bucată de pâine, ospătarul i-a adus imediat încă patru felii.

- E bine, a zis el, dar încă nu suficient. Vreau şi mai multă pâine, cât mai multă.

De aceea, în seara următoare ospătarul i-a adus douăsprezece felii de pâine.

- Foarte bine, a spus el, dar încă mi se pare o cină cam frugală.

Nici chiar coşul plin cu pâine care i s-a pus în față "în seara următoare nu a părut să-l mulțumească.

De aceea, şeful de restaurant s-a decis să rezolve odată pentru totdeauna această problemă. El a dispus coacerea

unei pâini uriaşe, special pentru el. Pâinea avea o lungime de doi metri şi o lăţime de un metru. Ea a fost adusă la masă de şeful de sală însuşi, ajutat de doi ospătari, care au aşezat-o pe o masă alăturată, după care au aşteptat cu toţii reacţia clientului.

Omul s-a uitat la pâinea uriaşă, apoi la şeful de sală, şi a spus:

- Deci, ne-am întors de unde am plecat: la o singură bucată de pâine.. .

... (este plăcut să aprinzi o lumânare, dar este mult mai amuzant să blestemi întunericul)...

***

Un fost deţinut într-un lagăr de concentrare nazist şi-a vizitat un prieten, fost coleg de lagăr cu el.

- Tu i-ai uitat pe nazişti? l-a întrebat el pe amicul său.

- Da.

- Ei bine, eu nu i-am uitai Sunt încă plin de ură faţă de ei.

- În acest caz, i-a spus prietenul său cu blândeţe, înseamnă că te afli încă în închisoarea lor.

... (adevăraţii noştri duşmani nu sunt cei care ne urăsc, ci cei pe care îi urâm noi)...

***

... cât de mândri se simt oamenii, de regulă pentru cele mai nepotrivite motive...

Prietenii compozitorului George Gershwin au încercat odată să îl convingă pe tatăl acestuia că "Rapsodia albastră" este o operă de geniu.

- Sigur că este, le-a răspuns bătrânul, doar îţi ia cincisprezece minute ca să o interpretezi, nu-i aşa?

***

... de realizările lor!

Un misionar aflat undeva pe la tropice s-a decis odată să îi impresioneze pe membrii parohiei sale luând câţiva dintre ei într-un zbor cu avionul. Aparatul de zbor a plutit lin pe deasupra satelor lor, a dealurilor, pădurilor şi râurilor. Din când în când, băştinaşii priveau pe geam, dar una peste alta nu păreau deloc impresionaţi de ceea ce vedeau.

Când avionul a aterizat, ei s-au dat jos din el fără niciun fel de comentariu. Nerăbdător să obţină o reacţie misionarul a exclamat:",

- Nu-i aşa că a fost minunat? Gândiţi-vă la câte lucruri minunate au realizat oamenii! Acum câteva clipe ne aflam sus pe cer, deasupra caselor, a copacilor şi a munţilor, şi priveam de sus către pământ!

Grupul l-a ascultat cu indiferentă. Într-un târziu liderul său a spus:

- Şi insectele pot face acelaşi lucru!

"Mai mult decât atât, se simt fericiţi atunci când se laudă cu ele! "

După mii de ani de progres, umanitatea a avansat atât de mult încât am ajuns să dormim cu toţii cu uşile şi ferestrele ferecate, în timp ce nativii mai puţin" avansaţi" dorm în colibe deschise.

***

Psihologul i-a spus clientului său:

- Îmi pare rău! Te pot ajuta să îţi schimbi comportamentul, dar natura are nevoie de timp şi nu ţine cont decât de propriul ei ritm...

De-abia aşteptând să îşi testeze motoarele la capacitatea lor maximă, căpitanul unui submarin a dat ordin să se meargă cu toată viteza, iar apoi să fie oprite de urgenţă toate motoarele. Ordinele sale au fost ascultate orbeşte de către echipaj.

În final, el s-a adresat echipajului la microfon:

- Vă vorbeşte căpitanul. Foarte bine, cei de la camera motoarelor. Aţi oprit submarinul în exact 55,05 secunde. În boxe s-a auzit apoi o altă voce:

- Acum vă vorbeşte bucătarul-şef: chiar dacă submarinul s-a oprit, fripturile şi cartofii prăjiţi au continuat să meargă înainte. De aceea, în seara asta toată lumea va mânca din conserve reci...

***

... de aceea, practic nu-ţi pot rezolva problema...

Directorul executiv al unei mari companii era foarte admirat pentru energia şi pentru fermitatea sa, dar avea o mică slăbiciune: ori de câte ori se prezenta în biroul preşedintelui companiei, îşi uda pantalonii!

Amabil, preşedintele l-a sfătuit să consulte un medic internist. A doua zi, directorul s-a prezentat din nou în faţa preşedintelui cu pantalonii uzi.

- Nu te-ai dus la medicul internist? l-a întrebat preşedintele.

- Am fost, dar era în pauză, i-a răspuns directorul. De aceea, m-am programat la un psiholog, care m-a vindecat pe loc: acum nu mă mai simt deloc stânjenit!

***

... tot ce pot face este să o schimb cu o altă problemă...

La scurt timp după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, şoferul unui autobuz a observat un pasa ger care ţinea în poală un pachet foarte greu.

- Ce ai acolo? l-a întrebat el.

- O bombă rămasă neexplodată care a căzut lângă casa mea. Intenţionez să o duc la secţia de poliţie.

- Doamne sfinte! Aşa ceva nu trebuie ţinut în poală, omule! Mai bine aşeaz-o sub scaun!

(Soluţia unei probleme nu face decât să schimbe problema cu o alta)..

***

... sau să îţi intensific actuala problemă.

Doctorul s-a adresat pacientului:

- Te tratez de zece ani pentru vinovăţie şi încă te mai simţi vinovat pentru un fleac ca acesta? Ar trebui să-ţi fie ruşine!

***

Un bărbat s-a dus la psihiatru, iar acesta i-a pus diagnosticul: era dependent de muncă. De aceea, bărbatul a fost nevoit să îşi ia o a doua slujbă pentru a-şi plăti tratamentul.

***

- Doi băieţei s-au întâlnit într-un parc.
- Câţi ani ai?
- Cinci. Tu câţi ani ai?
- Nu ştiu.
- Nu ştii câţi ani ai!?
- Nu.
- Când te uiţi la o femeie, simţi ceva?
- Nu.
- Înseamnă că ai patru ani.

***

Un reporter a fost trimis să facă un sondaj în rândul bărbaţilor de pe stradă despre femeia modernă. Întâmplarea a făcut ca prima persoană pe care a intervievat-o să fie un bărbat în vârstă de l03 ani.

- Îmi pare rău, fiule, dar nu cred să-ţi fiu de prea mare ajutor, i-a spus cu regret bătrânul. Am renunţat să mă mai gândesc la femei încă de acum doi ani!

Despre relaţii

Dialogul este cel care dă viaţă unei relaţii. Din păcate, obstacolele care se opun dialogului sunt foarte numeroase, şi puţini sunt cei care reuşesc să le depăşească.

Un prim pas pe care l-am putea face cu toţii ar fi să vorbim mai puţin şi să ascultăm mai mult.

Preşedintele Theodore Roosevelt avea o pasiune pentru vânătoarea de animale mari. Odată, el a auzit că un faimos vânător britanic se afla în vizită în Statele Unite şi l-a invitat la Casa Albă, sperând să primească nişte sfaturi bune de la el.

După două ore de discuţii în care nu au fost deranjaţi de nimeni, englezul a ieşit părând oarecum bulversat.

- Ce i-aţi spus Preşedintelui? l-au întrebat reporterii.

- I-am spus cum mă cheamă, a răspuns el, epuizat.

***

Când Calvin Coolidge era preşedinte al Statelor Unite, el primea în audienţă zeci de oameni în fiecare zi. Marea majoritate veneau cu diferite plângeri.

Într-o zi, guvernatorul unui stat aflat în vizită la Casa Albă i-a spus preşedintelui că nu înţelege cum se poate întâlni cu atâţia oameni în decurs de numai câteva ore.

- Am observat că aţi terminat cu toţi până la ora cinei, i-a spus guvernatorul, în timp ce eu sunt nevoit adeseori să rămân în biroul meu până după miezul nopţii.

- Asta pentru că nu te poţi stăpâni să nu vorbeşti, i-a răspuns Coolidge.

***

... Un al doilea pas ar fi să nu mai decidem anticipat despre ce doreşte să ne vorbească celălalt...

Un băiat de paisprezece ani şi-a anunţat în timpul cinei familia că a fost ales pentru a preda o lecţie în fata clasei a doua zi. Tatăl său, care era un expert în metodele de instruire a militarilor, s-a gândit că ocazia este excelentă pentru a-şi ajuta fiul să profite de pe urma experienţei sale.

- Iată cum procedăm noi în armată, fiule, i-a spus el. Noi începem întotdeauna prin a ne alege obiectivele, pe care le definim printr-o acţiune, o situaţie şi un nivel de performanţă pe care dorim să-l atingem. De aceea, gândeşte-te de pe acum la o ACŢIUNE pe care doreşti să o îndeplinească ceilalţi elevi, apoi la o SITUAŢIE pe care doreşti să o creezi, şi în sfârşit la ce NIVEL DE PERFORMANŢĂ doreşti să ajungă ei. Reţine: orice metodă educativă trebuie să fie orientată către performanţă, performanţă şi iar performanţă.

Băiatul nu s-a lăsat deloc impresionat, limitându-se să îi spună tatălui său:

- Nu cred că va merge, tată.

- Sigur că va merge, a insistat tatăl. Metoda funcţionează în toate situaţiile. De ce crezi că nu va funcţiona?

- Pentru că trebuie să le ţin colegilor mei o lecţie despre sex, i-a răspuns puştiul.

***

... sau ce îşi doreşte el...

Două camioane erau aşezate spate la spate, iar unul din camionagii se lupta din răsputeri să scoată un balot uriaş pentru a-l muta în cel de-al doilea camion.

Văzând situaţia disperată în care se afla, un trecător s-a oferit să îl ajute. Cei doi au apucat de balot, gâfâind, au tras de el încolo şi încoace timp de o jumătate de oră, dar fără niciun rezultat.

- Mă tem că eforturile noastre sunt inutile, i-a spus într-un final trecătorul camionagiului. Nu vom reuşi niciodată să scoatem acest balot din camion.

- Doamne Dumnezeule! i-a strigat camionagiul. Dar eu nu vroiam să-l scot. Vroiam să-l împing mai bine!

***

... şi să nu mai reacţionăm în funcţie de ceea ce presupunem că a spus celălalt...

Beţivul satului s-a îndreptat clătinându-se către preot, ţinând în mână un ziar, şi l-a salutat politicos. Enervat, preotul nu i-a răspuns la salut, căci omul era deja uşor ameţit.

- Scuză-mă, părinte, i-a spus omul, care nu venise degeaba la preot. Ai putea să-mi spui ce anume cauzează artrita?

Dar preotul a refuzat să-i răspundă la întrebare. Văzând că omul insistă, preotul s-a întors către el şi i-a strigat:

- Băutura cauzează artrita, să ştii! Jocurile de noroc cauzează artrita! Desfrâul cauzează artrita.. .

Abia apoi, într-un târziu, şi-a adus aminte să spună:

- Dar de ce-mi pui această întrebare?

- Păi, am citit în ziar că papa e bolnav de artrită!

***

... să nu mai presupunem anticipat că ştim ce vrea să spună el..

Un patron de magazin l-a auzit pe unul din vânzătorii săi spunându-i unei cliente:.

- Nu, doamnă, nu am mai avut aşa ceva de câteva săptămâni şi nu cred că vom mai avea curând parte...

Oripilat de ce auzea, el s-a grăbit către clienta care se îndrepta deja către ieşire şi i-a strigat:

- Nu-i adevărat, doamnă. Cu siguranţă că vom primi curând. De fapt, chiar am făcut o comandă acum două

săptămâni.

După care l-a tras pe vânzător deoparte şi i-a spus scrâşnind din dinţi:

- Niciodată! Niciodată să nu mai spui că nu avem un produs. Chiar dacă nu-l avem, spune că l-am comandat şi că este pe drum. Acum spune-mi: ce vroia de fapt doamna?

- M-a întrebat dacă am avut parte de ploaie în ultima vreme...

***

... şi *să nu* îi *mai interpretăm cuvintele aşa cum ne vine ...*

Un reporter i-a luat odată un interviu unei doamne care tocmai îşi aniversa cea de-a o suta zi de naştere. Femeia era extrem de plină de viaţă şi părea dornică să vorbească continuu despre trecutul ei. Se născuse în epoca trăsurilor trase de cai şi apucase să vadă supersonicele zburând pe cer. Şi peste toate, era dornică să descrie tot ce a văzut de-a lungul celor o sută de ani de viaţă.

Când interviul s-a terminat, femeia încă părea dornică să continue conversaţia. Fermecat, reporterul a căutat un subiect pe care nu-l atinseseră până atunci. În cele din urmă, a întrebat-o:

- Aţi fost vreodată ţintuită la pat?

- O, da, dragă, i-a răspuns bătrâna roşind uşor. De zeci de ori. Iar de două ori mi s-a întâmplat într-o căpiţă cu fân.

... de multe ori, noi nici măcar nu auzim ce spune celălalt...

***

Cei doi bătrâni îşi sărbătoreau aniversarea nunţii de aur şi au fost ocupaţi toată ziua cu petrecerea şi cu toţi prietenii şi toate rudele care au trecut pe la ei ca să-i felicite. De aceea, s-au simţit fericiţi când a venit seara şi s-au putut aşeza liniştiţi pe veranda casei lor,

relaxându-se după acea zi obositoare.

Bătrânul şi-a privit cu drag soţia şi i-a spus:

- Agatha, sunt mândru de tine!

- Ce ai spus? l-a întrebat bătrâna. Ştii că sunt cam tare de-o ureche. Vorbeşte mai tare.

- Spuneam că sunt mândru de tine.

. - Nicio problemă, i-a răspuns ea cu un gest dispreţuitor.

Şi tu mă oboseşti la fel de tare[7]!

***

Ascultarea perfectă înseamnă să-i asculţi mai puţin pe alţii şi să te asculţi mai mult pe tine însuţi; vederea perfectă înseamnă să-i priveşti mai puţin pe alţii şi să te vezi în primul rând pe tine aşa cum eşti.

Căci nu poţi înţelege ce *spune altcineva dacă nu ai ascultat mai întâi* ce *ai tu însuţi de spus; şi nu poţi deveni*

conştient de realitatea unei alte persoane dacă nu te-ai văzut mai întâi pe tine aşa cum eşti. Un ascultător perfect ştie să te asculte chiar şi atunci când nu spui nimic.

Femeia i s-a adresat soţului ei, profund absorbit în lectura unui ziar:

- Nu-ţi mai pierde timpul spunând: "Aha! Hm", căci am încetat să mai vorbesc de zece minute!

***

... de altfel, noi rareori vorbim despre aceleaşi lucruri...

- Dragă, i-a spus soţia, mi-e ruşine de felul în care trăim. Tata ne plăteşte chiria, fraţii mei ne trimit alimente şi bani de îmbrăcăminte, unchiul ne plăteşte facturile de apă şi de electricitate, iar prietenii ne iau din când în când bilete la teatru. Nu că m-aş plânge, dar cred că ne-am putea descurca mai bine, dacă ne-am propune cu adevărat acest lucru.

- Sigur că ne-am putea descurca mai bine, i-a răspuns soţul. M-am gândit şi eu la acest lucru. Ştii bine că mai ai un frate şi doi unchi care nu ne-au trimis niciodată un cent…

Nu-i aşa?

***

Soţia lui Mulla Nasruddin îşi dorea din suflet un animal de casă. De aceea, ea a adus odată o maimuţă.

---

[7] Textual: "şi eu sunt la fel de obosită de tine". (n.tr.)

Nasruddin nu s-a arătat deloc mulțumit.
- Şi ce-i vom da să mănânce? a întrebat-o el.
- Exact ce vom mânca şi noi, i-a răspuns soția.
- Şi unde va dormi?
- În pat cu noi.
- Cu noi!? Şi cum rămâne cu mirosul?
- Dacă eu am reuşit să rezist până acum, bănuiesc că se va descurca şi maimuța!

***

Cea mai sigură cale de a ucide o relație constă în a insista că numai tu ai dreptate

Johnny era un puşti robust. El s-a împrietenit cu capra unui vecin. În fiecare dimineață îi ducea iarbă şi salată, cu care capra se delecta literalmente. Prietenia dintre cei doi era atât de profundă încât Johnny petrecea ore întregi în compania prietenei sale.

Într-o zi, lui Johnny i-a trecut prin minte că o schimbare de dietă nu ar avea cum să-i strice caprei. De aceea, în loc să-i mai ducă iarbă şi salată, i-a dus o legătură de rubarbă. Capra a gustat puțin din ea, după care a respins-o, în semn că nu-i plăcea. Johnny nu s-a lăsat însă impresionat şi a apucat-o de coarne, încercând să-i dea rubarba cu forța. După ce s-a opus o vreme cu blândețe, capra a sfârşit prin a-l împinge pe Johnny cu coarnele, răsturnându-l a pământ.

Ofensat şi plin de vânătăi, Johnny a plecat, după ce i-a promis caprei că nu îl va mai vedea niciodată. Câteva zile mai târziu, tatăl său l-a întrebat de ce nu se mai vede cu prietena sa de alături.

- Pentru că m-a respins! i-a răspuns Johnny.

***

De multe ori, noi nu îi vedem pe oameni aşa cum sunt ei, ci aşa cum suntem noi.

O femeie tânără şi extrem de activă s-a prezentat la doctor, dând semne de mare stres. Medicul i-a prescris câteva calmante şi a rugat-o să se prezinte din nou la el peste două săptămâni.

Când femeia a revenit, el a întrebat-o dacă a simțit vreo diferență.

- Sinceră să fiu, în ceea ce mă priveşte nu am simțit nicio diferență. În schimb, am remarcat că ceilalți oameni din jur se simt mult mai relaxați.

***

O femeie i s-a plâns prietenei ei, aflată în vizită, de vecina sa, care nu era deloc gospodină.

- Ar trebui să vezi cât de murdari îi sunt copiii! Ca să nu mai vorbim de casa ei... Este o ruşine să fiu nevoită să trăiesc în vecinătatea ei. Priveşte numai rufele pe care le-a întins pe sârmă. Uită-te ce dungi negre există pe cămăşi şi pe prosoape!

Prietena ei s-a uitat pe fereastră, după care i-a spus:

- Rufele mi se par perfect curate, draga mea. Dungile negre care se văd sunt de la geamul tău nespălat.

***

O femeie făcea acasă lecții de canto. Avea o voce atât de ascuțită încât şi-a adus vecinul la disperare. Când acesta a simțit că nu mai poate suporta, şi-a adunat tot curajul şi i-a bătut femeii la uşă:

- Doamnă, dacă nu veți înceta să mai cântați, cred că voi înnebuni!
- Ce vrei să spui? l-a întrebat femeia, intrigată. Am încetat să mai cânt încă de acum două ore!

Scuze! Înseamnă că nu tu eşti problema mea, ci imaginea despre tine din mintea mea!

***

Samuel a ajuns un om al străzii, şi cine l-ar fi putut învinovăți? Fusese dat afară de proprietar din apartamentul pe care îi ocupa cu chirie şi nu avea unde altundeva să se ducă. Tot gândindu-se, i-a venit gândul cel bun: ar fi putut să-l roage pe bunul său prieten Moshe să îl lase să doarmă la el. Gândul l-a înseninat pe Samuel, până când a devenit obsedat de un alt gând: "Ce te face să crezi că Moshe te va primi la el?" "De ce să nu mă primească?" s-a adresat Samuel gândului, pe un ton aprins. "La urma urmelor, eu i-am găsit apartamentul în care trăieşte la ora actuală, şi tot eu i-am dat banii cu care şi-a plătit chiria pe primele şase luni. În aceste condiții, nu mi se pare că i-aş cere prea mult dacă l-aş ruga să mă primească pentru o săptămână sau două, până când îmi voi găsi un alt loc unde să stau".

Chestiunea părea lămurită odată pentru totdeauna, dar spre seară pe Samuel l-a asaltat un alt gând: "Şi ce te faci dacă te va refuza?" "Să mă refuze? i-a strigat Samuel gândului. Pentru numele lui Dumnezeu! De ce m-ar refuza? Acel om îmi datorează tot ceea ce are!

Eu sunt cel care i-a făcut rost de slujbă. Eu sunt cel care i-a prezentat-o pe încântătoarea lui soție cea care i-a născut mai târziu trei fii minunați, cu care se mândreşte atât de mult. Cum să nu-mi permită să locuiesc timp de o săptămână într-o cameră din casa lui? Imposibil!"

Chestiunea părea din nou lămurită, dar când să se culce, Samuel şi-a dat seama că nu poate să adoarmă, din cauza aceluiaşi gând: "Şi totuşi, să presupunem că va refuza să te primească la el! Ce te vei face atunci?" Pentru Samuel era prea mult: "Cum naiba să mă refuze? i-a strigat el gândului, pe un ton nervos. Dacă Moshe se află astăzi în viață, acest lucru mi se datorează mie, căci l-am salvat de la înec pe vremea când eram copii. Cât de nerecunoscător ar putea fi un om să nu țină cont de toate aceste argumente, lăsându-mă să dorm pe stradă în mijlocul iernii!?"

Dar gândul nu s-a lăsat mai prejos, devenind de-a dreptul obsesiv: "Şi totuşi, să presupunem...". Bietul Samuel s-a luptat cu el cât a putut, dar pe la 2:00 dimineața nu a mai rezistat, aşa că s-a sculat şi s-a îndreptat către locuința lui Moshe. A apăsat pe butonul soneriei şi a continuat să țină degetul apăsat pe el până când în prag a apărut Moshe, încă amețit de somn. Uimit la culme, Moshe l-a întrebat;

- Samuel, ce s-a întâmplat? Ce cauți aici în miezul nopții?

Samuel se simțea însă atât de jignit din cauza gândurilor în care se complăcuse atâta vreme încât nu s-a mai putut opri din țipat:

- Îți spun eu ce mă aduce aici la această oră târzie din noapte! În cazul în care crezi că aş mai accepta să stau la tine în casă măcar o singură zi, te înşeli. Nu mai vreau să am vreodată ceva de-a face cu tine, cu casa ta, cu soția sau cu copiii tăi! La naiba cu voi toți!

După care s-a întors pe călcâie şi şi-a văzut demn de drum.

***

De cele mai multe ori, noi îi privim pe oameni prin filtrul propriilor noastre idei preconcepute.

Şeful:
- Arăți epuizată. Ce s-a întâmplat?
Secretara:
- Ei bine, eu... Nu, nu o să mă credeți dacă vă spun.
Şeful:
- Sigur că o să te cred.
Secretara:
- Nu, nu, nu o să mă credeți.
Şeful:
- Îți promit că o să te cred.
Secretara:
- Ei bine, am lucrat prea mult astăzi.
Şeful:
- Nu te cred.

***

Un prieten i-a cerut lui Mulla Nasruddin cu împrumut o anumită sumă de bani. Nasruddin era convins că banii nu-i vor mai fi returnați niciodată, dar nedorind să îşi ofenseze prietenul şi ținând cont de faptul că suma cerută nu era foarte mare, i-a dat banii. Spre marea lui surpriză, după numai o săptămână omul i-a dat banii înapoi.

O lună mai târziu el s-a întors şi i-a cerut o sumă ceva mai mare. Nasruddin a refuzat însă categoric să-i mai împrumute bani. Întrebat de ce, a răspuns:

- Data trecută m-am aşteptat să nu-mi mai primesc banii înapoi de la tine, dar m-ai dezamăgit. De data aceasta sunt convins că am să-i primesc înapoi, dar nu mai sunt dispus să fiu dezamăgit de tine.

***

Majoritatea defecte/or pe care le vedem la alții ne aparțin de fapt nouă.

- Scuzați-mă domnule, a spus un student timid, dar nu-mi dau seama ce ați scris pe marginea lucrării mele.
- Am scris că nu îți înțeleg scrisul, i-a răspuns profesorul.

***

- Dragă, i-a spus femeia soțului ei la o petrecere, fă bine şi las-o mai moale cu băutura. Deja te văd ca prin ceață.

***

Foarte rare sunt relațiile în care celălalt nu este cultivat doar pentru a obține anumite beneficii personale.
- Am auzit că ai rupt logodna cu Tom. Ce s-a întâmplat?
- O, sentimentele mele față de el s-au schimbat.
- Şi intenționezi să îi înapoiezi inelul de logodnă?
- Vai, nu! Sentimentele mele față de inel nu s-au schimbat deloc!

***

O tânără a sunat la un magazin care comercializa invitații pentru nunți:

- Vă mai amintiți de invitațiile de nuntă pe care le-am comandat săptămâna trecută? Ei bine, aş dori să vă întreb dacă este prea târziu să fac câteva schimbări minore pe ele.
- Spuneți-mi în ce constau acestea, doamnă, i-a răspuns vocea, şi voi verifica.
- Perfect. Doresc să schimb data, biserica şi numele soțului.

Practic, este imposibil să ai o căsnicie fericită cu altcineva dacă nu începi prin a divorța mai întâi de tine însuți.

***

Un țăran s-a hotărât în sfârşit să se căsătorească. De aceea, s-a urcat pe catâr şi s-a îndreptat către oraş pentru a-şi găsi o soție. A cunoscut într-adevăr o femeie care a considerat că i s-ar potrivi şi a luat-o de soție.

După ceremonia nupțială, cei doi s-au urcat pe catâr şi au pornit înapoi către gospodăria țăranului. La un moment dat, catârul a refuzat să mai înainteze, aşa că țăranul a luat un băț şi l-a bătut cu sălbăticie, până când animalul a luat-o din loc.

- Asta-i una! i-a spus el.

Câțiva kilometri mai încolo, catârul s-a oprit din nou, refuzând să meargă mai departe. Țăranul a descălecat şi l-a bătut din nou, până când animalul a pornit mai departe.

- Asta-i a doua! i-a spus el.

Când scena s-a repetat a treia oară, țăranul s-a dat jos de pe catâr, a dat-o jos şi pe soția sa, după care şi-a scos puşca şi a împuşcat animalul.

- Prostule! i-a strigat noua soție. Bestie ce eşti! Era un animal cât se poate de bun, pe care l-am fi putut folosi în gospodărie, iar acum, din cauza unui acces de mânie, l-ai omorât. Dacă ştiam că am de-a face cu un om atât de lipsit de inimă, nu m-aş fi măritat niciodată cu tine...

Şi a continuat pe această temă vreme de zece minute.

Țăranul a lăsat-o să vorbească până când femeia a făcut o mică pauză pentru a-şi trage respirația.

- Asta-i una, s-a limitat să-i spună el.

Se spune că, de atunci, cei doi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

***

- Arăți dat peste cap, Jack! Ce s-a întâmplat?
- Păi, nu am reuşit să ajung acasă decât când dădeau zorii zilei. Tocmai când mă dezbrăcam, soția mea s-a trezit şi mi-a spus: "Nu ți se pare că te-ai trezit puțin cam devreme, Jack?" De aceea, ca să evit o ceartă, am preferat să mă îmbrac la loc şi m-am întors la serviciu.

Ce sacrificiu nu merită să fie făcut pentru a obține pacea?

***

Doi hippy drogați mergeau bălăngănindu-se pe stradă. Un alt hippy, dând peste ei, şi-a fluturat uşor mâna şi le-a spus:

- Salut!

Patru străzi mai încolo unul din cei doi hippy se întoarce către celălalt şi îi spune:

- Omule, am crezut că nu se mai opreşte din vorbit!

Reacțiile noastre sunt relative...

***

... nu-i aşa? ...

Un băiat de la o fermă era atât de tăcut de fel încât iubita lui s-a decis să îl ceară ea în căsătorie, dat fiind că trecuseră cinci ani de când o curta, iar ea nu mai spera să-l audă rostind cuvintele aşteptate.

Într-o zi, pe când stăteau împreună în grădină, fata i-a spus:

- John, haide să ne căsătorim. Doreşti să ne căsătorim, John?

După o lungă tăcere, John i-a răspuns:

- Da.

A urmat o nouă tăcere foarte lungă. În cele din urmă, fata i-a spus:

- Spune ceva, John. De ce nu spui nimic?

- Mă tem că am spus deja prea multe!

***

În India antică apa era scoasă din puțuri cu ajutorul unei roți persane, un dispozitiv care acționa ca o pompă electrică modernă, dar care avea dezavantajul că scotea un zgomot foarte mare.

Într-o zi, un călăreț s-a apropiat de o gospodărie şi a cerut nişte apă pentru calul său. Țăranul a pus imediat în funcțiune roata persană, dar animalul, neobişnuit cu zgomotul infernal al acesteia, nu părea deloc dispus să se apropie de fântână.

- Nu poți face ceva pentru ca zgomotul să se oprească, astfel încât animalul meu să poată bea apa? l-a întrebat călărețul pe țăran.

- Mă tem că nu, domnule, i-a răspuns țăranul. Dacă animalul dumitale doreşte să bea, va trebui să accepte şi zgomotul, căci apa nu se dă pe la noi decât însoțită de zgomot.

Orice avantaj are şi dezavantajele sale.

***

Orice relație înseamnă o interacțiune.

Orice interacțiune conduce la o mai bună cunoaştere de sine.

Cunoaşterea de sine conduce întotdeauna la iluminare.

Relațiile sunt, aşadar, şcoli ale iluminării.

Despre serviciu

Un fermier al cărui porumb ieşea întotdeauna pe locul întâi la Târgul Anual avea obiceiul să îşi împartă cele mai bune boabe de porumb cu toți ceilalți fermieri din vecinătate. Întrebat de ce, el a răspuns:

- De fapt, am un interes personal. Ştiți, vântul suflă polenul şi îl împrăştie pe câmpuri. De aceea, dacă vecinii mei cultivă un porumb inferior, polenizarea încrucişată va sfârşi mai devreme sau mai târziu prin a reduce calitatea propriului meu porumb. De aceea, sunt cât se poate de interesat ca ei să cultive cel mai bun porumb din câte există.

Tot ce dăruieşti altora îți dăruieşti de fapt ție.

***

A fost odată ca niciodată, o perioadă în care membrele trupului s-au certat cu stomacul. Membrele erau furioase că ele sunt cele care procură toată hrana, dându-i-o apoi stomacului, care nu face altceva toată ziua decât să o devoreze.

De aceea, s-au decis să nu-i mai dea stomacului de mâncare. De pildă, mâinile au refuzat să mai ducă mâncarea la gură. Dinții au refuzat să o mai mestece, iar gâtul să o înghită. În acest fel, se gândeau ele, vor determina stomacul să facă şi el ceva.

Unicul lucru pe care au reuşit însă să-l facă a fost să slăbească într-o asemenea măsură trupul încât şi-au dat seama că sunt ele însele amenințate cu moartea. În final, membrele şi-au învățat lecția şi au început să se ajute unele pe celelalte, conştiente că în acest fel nu fac decât să îşi amplifice propria bunăstare.

***

Este imposibil să ajuți pe altcineva fără să te ajuți pe tine însuți, dar şi să faci rău altcuiva fără să-ți faci rău

ţie însuţi.

Mulla Nasruddin chicotea tot timpul, până când un prieten l-a întrebat ce anume îl amuză atât de tare.

- Idiotul acela de Ahmed îmi trage tot timpul câte o palmă pe spate ori de câte ori mă vede, fapt care mă enervează cumplit. Ei bine, astăzi mi-am pus sub haină un calup de dinamită, aşa că data viitoare când mă va mai lovi, îi va zbura braţul!

***

Guvernatorul colonial i-a spus liderului comunităţii locale:

- Deplâng opresiunea la care este supus poporul tău de poporul meu. Trebuie să mă ajuţi să rezolv această problemă.

- Nu înţeleg în ce constă problema, i-a răspuns liderul.

- Ascultă, dragul meu, dacă te-aş lega de un ţăruş şi aş aprinde un foc în jurul tău, ai avea o problemă, nu-i aşa?

- Oare? Dacă m-ai elibera, nu ar fi nicio problemă. Dacă m-ai lăsa să ard, aş muri şi nu aş mai avea probleme. În schimb, tu ai fi cel care ar avea probleme mari. ..

***

Un călător s-a urcat în tren în gara New York şi i-a spus conductorului că doreşte să coboare la Fordham.

- Trenul nu opreşte la Fordham în zilele de sâmbătă, i-a spus conductorul, dar te învăţ eu ce poţi face. Când trenul va trece prin gara Fordham va încetini, iar eu îţi voi deschide uşa, astfel încât să poţi coborî. Ai însă grijă să alergi înainte, dacă nu doreşti să cazi în nas.

Zis şi făcut. În gara Fordham trenul a încetinit conductorul a deschis uşa şi călătorul a sărit, alergând repede înainte. Văzându-1 cum aleargă pe lângă tren, un alt conductor i-a deschis repede uşa şi l-a tras înăuntru, spunându-i:

- Ai avut mare noroc, amice. Trenul nu opreşte în gara Fordham în zilele de sâmbătă!

Uneori, oamenii cred că le fac servicii semenilor lor, deşi de fapt le stau în cale.

Există o artă nobilă a rezolvării problemelor şi o artă la fel de nobilă a nerezolvării lor.

***

Ziarele scriau frecvent că oamenii leşină în plină stradă din cauza caniculei, aşa că o tânără doamnă nu s-a mirat deloc când a văzut un domn de vârstă mijlocie, aflat lângă ea în biserică, lăsându-se la sol. Fără să ezite o clipă, ea a îngenuncheat lângă el, i-a prins capul cu o mână fermă şi i l-a împins în faţă, către genunchi.

- Ţine-ţi capul în jos, i-a spus ea pe un ton imperativ. Sângele va circula către el şi te vei simţi mult mai bine.

Soţia bărbatului a privit întreaga scenă râzând cu lacrimi şi fără să facă nimic pentru a-şi ajuta soţul sau pentru a o asista pe tânăra doamnă. "Trebuie să fie complet insensibilă!" - s-a gândit tânăra.

Spre imensa ei dezamăgire, bărbatul a reuşit la un moment dat să se elibereze din strâns oare şi i-a şuierat pe un ton furibund:

- Ce faci, nebuno!? Încercam să-mi ridic pălăria care mi-a căzut sub bancă!

Mulţi oameni fac mari eforturi pentru a rezolva problemele, dar nu reuşesc decât să le înrăutăţească şi mai tare.

În ultimă instanţă, adevărata soluţie a unei probleme nu are nimic de-a face cu acţiunea sau cu inacţiunea, ci mai degrabă cu înţelegerea. Atunci când înţelegerea este perfectă nu mai există nicio problemă.

***

Un preot a văzut un băieţel sărind în faţa unei uşi, încercând din răsputeri să ajungă la sonerie. Sărmanul era însă prea mic, iar soneria prea înaltă pentru el.

De aceea, preotul s-a îndreptat către el şi a sunat în locul lui la sonerie, după care l-a privit zâmbind şi l-a întrebat:

- Şi acum, ce facem?

- Acum o luăm la fugă, să nu ne prindă că ne-am jucat la uşa lor!

***

Învăţătoarea le-a cerut copiilor să îi povestească ce acţiuni caritabile au făcut ei pentru diferite necuvântătoare.

Câteva dintre poveşti au fost de-a dreptul emoţionante. Când a sosit rândul lui Tommy, acesta s-a ridicat în picioare şi a spus mândru:

- Odată l-am bătut pe un băiat care bătea un câine.

Mulți oameni declanşează războaie sub pretextul că doresc să pună capăt altor războaie, sau fac acte de. violență în numele iubirii.

***

Cu mult timp în urmă, la curte a împăratului Chinei s-a aciuiat o pasăre rară, cum nu mai fusese văzută vreodată până atunci. Impresionat, împăratul a poruncit ca pasărea să fie hrănită chiar cu mâncarea de la masa lui. Mai mult, a chemat o orchestră ca să-i cânte păsării şi să o amuze.

Pasărea nu părea însă deloc amuzată. dimpotrivă, părea să se simtă tot mai rău. Ea a refuzat mâncarea de la masa împăratului şi în scurt timp a murit

***

O altă pasăre obişnuia să mănânce frecvent fructe otrăvite de pădure, care nu îi făceau rău deloc. Într-o zi, ea şi-a sacrificat o parte din fructele adunate cu trudă pentru a hrăni un iepure care îi era prieten. Nedorind să pară nerecunoscător, iepurele a mâncat din fructe, dar acestea nu erau comestibile pentru el, aşa că s-a otrăvit şi a murit.

Dacă am fi acuzați că am intrat prin efracție cu intenția de a face un bine, câți dintre noi nu ar striga: "Sunt nevinovat"?

***

Un cerşetor a văzut un bancher ieşind din biroul său şi l-a rugat:

- Domnule, îmi puteți da câțiva bani pentru o ceaşcă de cafea?

Bancherul l-a privit cu milă pe cerşetor, care arăta într-adevăr foarte oropsit, aşa că i-a spus:

- Uite, ia un dolar, ca să-ți poți lua zece ceşti de cafea.

A doua zi cerşetorul s-a prezentat din nou în fața băncii. Când a văzut că apare bancherul, el s-a repezit la acesta şi i-a tras un pumn în față.

- Hei, ce-ți veni, nebunule? l-a admonestat bancherul.

- Tu şi nenorocitele tale de ceşti de cafea. Din cauza lor nu am putut dormi toată noaptea!

Bine, mărturisesc că te-am ajutat. Poți găsi în inima ta puțină iertare, lăsându-mă să plec?

***

Într-o zi, Mulla Nasruddin i-a cerut unui om bogat câțiva bani.

- La ce-ți trebuie?

- Ca să îmi cumpăr un elefant.

- Bine, dar dacă nu ai bani, nu vei avea cu ce să întreții un animal atât de mare.

- Hei, ți-am cerut bani, nu sfaturi! i-a răspuns Nasruddin cu reproş.

***

O femeie s-a angajat în Brigada de Acordare a Primului Ajutor şi a început să patruleze pe plajă în prima el misiune.

A observat imediat un mare număr de sticle goale,. şi de teamă ca oamenii să nu alunece pe ele, rănindu-se, şi-a lăsat deoparte trusa de prim ajutor şi a început să le adune.

Uimit să vadă o femeie tânără adunând sticle goale, un domn în vârstă s-a uitat curios să vadă. ce face, împiedicându-se din greşeală de trusa ei de prun ajutor şi rănindu-se grav.

***

- Hei, domnule, trezeşte-te! i-a strigat sora medicală, scuturându-l din greu..

- Ce e? Ce s-a întâmplat? a întrebat pacientul adormit şi speriat. Este ceva în neregulă?

- Nu s-a întâmplat nimic grav, dar am uitat să îți dau somniferul.

Ieri în casa noastră s-a declanşat un incendiu. Din fericire, am reuşit să îl stingem înainte să vină pompierii şi să ne distrugă casa.

***

Nu-mi face nicio plăcere să-ți fac acest serviciu, dar tot insist să îmi fii recunoscător.

O aristocrată acoperită din cap până-n picioare cu bijuterii a ieşit din hotelul de lux unde participase la un bal de caritate pentru sprijinirea copiilor străzii, dansând toată noaptea.

Tocmai era pe punctul de a se urca în Rolls Royce-ul ei când un copil al străzii s-a apropiat de ea şi i-a spus pe un ton umil:

- Doamnă, dă-mi şi mie şase penny, căci nu am mâncat de două zile.

Ducesa s-a uitat la el indignată:

- Neobrăzatule! Nerecunoscătorule! Nu-ți dai seama că am dansat toată noaptea numai pentru cei ca tine?

***

Slavă cerului că motivele reale pentru care le facem servicii altor persoane nu sunt cunoscute.

Concertul nu a avut niciun succes, iar ziarele loc ale nu i-au acordat nicio atenție. După prima reprezentație spectatorii au devenit din ce în ce mai rari. Un singur omuleț venea în fiecare seară, fără să rateze nici măcar un singur spectacol. Ori cât de reconfortantă ar fi fost însă prezența lui constantă pentru muzicieni, ea nu a putut împiedica anularea spectacolului din motive financiare.

În ultima seară de concert, dirijorul a ieşit de după cortină şi a anunțat:

- Doamnelor şi domnilor, înainte de a ne lua rămas bun de la dumneavoastră, dorim să îi mulțumim din suflet prietenului nostru aflat în primul rând, a cărui prezență seară de seară a reprezentat o sursă de inspirație pentru noi. Practic, nu a ratat nici măcar un singur spectacol!

Micuțul domn s-a ridicat în picioare:

- Este foarte amabil din partea dumneavoastră, i-a spus el dirijorului. În realitate, acesta era singurul loc în care neveste-mi nu i-ar fi trecut vreodată prin cap să mă caute!

***

- A fost foarte frumos din partea dumneavoastră să rămâneți până la sfârşitul discursului meu, când toți ceilalți au plecat de mult.

- Mă bucur să aud că v-a făcut plăcere. De fapt, eu sunt următorul vorbitor.

***

A fost odată ca niciodată un han numit STEAUA ARGINTIE. Hangiul făcea tot ce îi stătea în puteri pentru a atrage clienți, având grijă să le asigure acestora un confort cât mai deplin, servicii cordiale şi prețuri rezonabile. Din păcate, nu prea avea succes. În disperare de cauză, el a consultat un înțelept.

După ce a ascultat în tăcere plângerea hangiului, înțeleptul i-a spus:

- Este cât se poate de simplu: tot ce trebuie să faci este să schimbi numele hanului.

- Imposibil, i-a răspuns hangiul. Este cunoscut de generații drept STEAUA ARGINTIE şi nu cred că există om în toată țara care să nu fi auzit de el.

- Ascultă sfatul meu, i-a spus înțeleptul pe un ton ferm. Schimbă-i numele în LA CELE CINCI CLOPOTE şi atârnă în fața hanului şase clopote.

- Şase clopote? Dar este absurd! La ce mi-ar folosi acest lucru?

- Încearcă şi vei vedea, i-a răspuns înțeleptul cu un zâmbet pe față.

Fără să mai stea pe gânduri, hangiul a făcut cum i s-a spus. Încă de a doua zi, hanul lui s-a umplut de călători. Practic, fiecare om care trecea prin fața lui intra înăuntru ca să îi atragă hangiului atenția că a atârnat din greşeală un clopot în plus, fiind convins că nimeni altcineva până la el nu a observat acest lucru. Odată intrați, oamenii erau impresionați de cordialitatea hangiului şi de serviciile impecabile, aşa că rămâneau până a doua zi, ca să se odihnească. În acest fel, hangiul nostru a reuşit să se îmbogăţească, împlinindu-şi astfel visul pe care îl nutri se atâta vreme.

De puține lucruri se bucură mai mult egoul aşa cum se bucură de corectarea greşelilor altor oameni.

***

În timpuri imemoriale, Dumnezeu a dat o petrecere la care a invitat toate virtuțile, mari şi mici, umile sau eroice. Virtuțile s-au adunat împreună în holul superb decorat al raiului şi au început să converseze cu plăcere una cu cealaltă, întrucât se cunoşteau bine; unele dintre ele erau chiar înrudite.

Dumnezeu şi-a dat însă seama că există două virtuți care nu se cunosc, ba chiar se simt oarecum stânjenite una în prezența celeilalte. De aceea, el le-a luat de mână şi le-a făcut cunoştință:

- Recunoştință, i-a spus el uneia dintre ele, ți-o prezint pe Caritate.

De-abia şi-a întors însă Dumnezeu privirea de la ele, că cele două virtuți s-au privit din nou cu ostilitate,

îndepărtându-se în grabă. Legenda spune astfel că nici măcar Dumnezeu nu a reuşit să apropie Recunoştinţa de Caritate.

***

Un grup de noi misionari a angajat un localnic drept ghid care să îi conducă cu o canoe într-o excursie pe râul Congo.

După o vreme, misionarii au auzit bătăile ritmice ale tobelor din junglă. De-a lungul întregului traseu ei au auzit tobele bătând la intervale regulate.

- Ce vor să spună tobe le? a întrebat unul dintre misionari, uşor speriat.

Ghidul a ascultat şi el mesajul şi le-a tradus:

- Tobele spun: "Trei albi; foarte bogaţi. Măriţi preţurile".

Saadi din Shiraj obişnuia să spună: "Nu a existat adept care să fi învăţat de la mine arta de a trage cu arcul şi care să nu sfârşească prin a-şi face din mine o ţintă ".

***

O femeie stătea aplecată deasupra victimei unui accident rutier, în timp ce mulţimea era adunată în jur.

Subit, ea a fost împinsă la o parte de un bărbat voinic, care i-a spus:

- Dă-te la o parte, te rog. Am făcut un curs de acordare a primului ajutor.

Femeia l-a privit cu detaşare în timp ce se agita pe lângă victimă, după care i-a spus:

- Când vei ajunge la momentul în care trebuie să chemi un medic, să ştii că sunt deja aici.

Medicul se află deja aici, mai des decât vă imaginaţi chiar în interiorul celui pe care încercaţi să îl ajutaţi!

De ce vă mai pierdeţi timpul cu acordarea primului ajutor? Mai bine chemaţi medicul!

***

Un preot tânăr şi plin de entuziasm a fost numit capelan la un spital.

Într-o zi, el a examinat fişele de internare ale mai multor pacienţi şi a descoperit printre ele una în care se spune a că pacienta era catolică.

Din păcate, pe marginea fişei erau consemnate câteva cuvinte: "Nu doreşte să vadă un preot decât dacă devine inconştientă".

Ori de câte ori vi se pare că aveţi nevoie de ajutor sau de ghidare, puneţi-vă această întrebare: "Oare chiar sunt conştient?"

***

Legenda spune că a existat odată o casă care a luat foc. În ea se afla un om care dormea profund.

Salvatorii sosiţi la faţa locului au încercat să îl scoată pe fereastră, dar nu au reuşit. Au încercat apoi să îl transporte până la uşă, dar nici de data aceasta nu au reuşit, întru cât omul era mult prea greu şi prea masiv.

Disperaţi, au început să se gândească. Atunci, unuia dintre ei i-a venit ideea salvatoare:

- *Treziţi-l! În acest fel, va putea să iasă singur.*

Numai cei adormiţi şi copiii trebuie îngrijiţi.

Treziţi-vă!

Sau maturizaţi-vă!

***

Unui tânăr aflat la şcoala de preoţi i s-a spus că ceea ce oamenii aşteaptă mai presus de orice de la un preot este ca acesta să le asculte plângerile. "Tot ce trebuie să faci este să asculţi, să asculţi şi iar să asculţi. .. Chiar dacă nu le poţi întinde oamenilor o mână de ajutor, îţi poţi apleca întotdeauna urechea binevoitoare pentru a le asculta plângerile". Impresionat, tânărul nostru s-a decis să aplice acest sfat atunci când va ajunge la prima sa parohie.

Zis şi făcut. Ori cât de revoltat ar fi fost de cele auzite, el se forţa din răsputeri să asculte, să asculte şi iar să asculte. Nu-i de mirare că oamenii au început să îl aprecieze foarte mult. Ceva nu părea însă să fie în regulă. De pildă, la preot a venit odată o bătrână care i s-a plâns de o durere de cap îngrozitoare.

- Spune-mi ce te necăjeşte, i-a spus preotul cu o voce învăluitoare. De ce crezi că te doare capul?

Femeia a început să i se plângă de una, de alta, părând să nu se mai poată opri. Iar preotul nu a făcut altceva decât să asculte, să asculte şi iar să asculte.

Ca întotdeauna, tehnica a funcţionat perfect. Bătrâna i-a spus:

- Părinte, am venit la dumneata acum o oră cu o durere îngrozitoare de cap. Iar acun1 s-a dus, s-a dus: s-a dus...

Preotul şi-a spus în sinea lui: "Ştiu, ştiu, ştiu! Căci acum mi-ai transmis-o mie!"

***

Oamenii participau la un curs intitulat: CUM SĂ ÎTI CÂŞTIGI NOI PRIETENI ŞI CUM SĂ ÎI INFLUENTEZI PE OAMENI. În fata clasei se afla un tânăr om de afaceri, care le explica oamenilor cum a aplicat el toate principiile din curs la o întâlnire cu un potențial client, şi cât de bine a mers totul. De fapt, nu a mers chiar atât de bine. . .

- Am făcut tot ce am fost învățat la acest curs, a povestit el. Am început prin a-l saluta cu căldură, după care i-am zâmbit şi i-am pus întrebări legate de el. Orice ar fi spus, i-am acordat cea mai mare atenție. Mi-am călcat pe inimă şi m-am declarat de acord cu tot ceea ce spune. Din când în când, i-am spus că îl consider un om minunat. A vorbit mai bine de o oră, iar când ne-am despărțit în sfârşit, mi-am dat seama că mi-am făcut un prieten pe viață.

Cei din sală au aplaudat politicos. Când aplauzele s-au mai domolit, vorbitorul a completat cu înverşunare:

- Dar, Doamne! Ce duşman şi-a făcut el din mine!!

Nu mai faceți daruri dacă sunteți incapabili din punct de vedere emoțional să dăruiți.

***

Oamenii în vârstă nu se simt singuri pentru că nu au cu cine să îşi împartă povara pe care o duc, ci pentru că nu sunt dispuşi să împartă decât propria lor povară.

Cu ocazia zilei sale de naştere, reporterul i-a luat un interviu unei femei în vrâstă de optzecişicinci de ani. El a întrebat-o:

- Ce sfat le puteți da celor care au aceeaşi vârstă cu dumneavoastră?

- Ei bine, a răspuns bătrânica cu înțelepciune, la vârsta noastră este foarte important să ne folosim întregul potențial care ne-a mai rămas; în caz contrar, riscăm să ne uscăm de tot. De aceea, trebuie să ne înconjurăm de oameni şi, pe cât posibil, să ne câştigăm existența prin serviciile făcute altor persoane. Aceasta este singura modalitate prin care putem rămâne vii şi ne putem păstra bunăstarea interioară.

- Pot să vă întreb ce faceți de fapt dumneavoastră pentru a vă câştiga existența, la vârsta dumneavoastră?

- Ajut o bătrână din vecini, a venit răspunsul neaşteptat, dar plin de candoare.

Iubirea vindecă pe toată lumea - atât pe cei care o primesc cât şi pe cei care o dăruiesc.

***

Există o legendă care spune că înainte să-şi conducă poporul către Țara Făgăduinței, Moise a fost adeptul unui mare maestru, care l-a pregătit să devină profet. Prima disciplină pe care i-a impus-o maestrul a fost aceea a tăcerii. Într-o zi, cei doi se plimbau într-o regiune rurală. Moise era atât de copleşit de frumusețea naturii încât a tras concluzia că este foarte uşor să păstrezi tăcerea. Când s-au întors pe malul râului, el a văzut însă un copil aflat pe punctul de a se îneca lângă malul opus şi pe sărmana sa mamă strigând după ajutor.

În fața unei asemenea privelişti terifiante, Moise nu a mai putut păstra tăcerea.

- Maestre, a spus el, nu poți face ceva pentru a-l salva pe acel copil?.

- Tăcere! l-a admonestat cu severitate maestrul.

De aceea, Moise şi-a ținut respirația, nemaiîndrăznind să spună nimic. În sinea sa se simțea însă foarte tulburat, gândindu-se: "Oare acest maestru este complet lipsit de inimă? Sau este incapabil să îi ajute pe cei aflați în nevoie?" Îi era de-a dreptul frică să se gândească la astfel de lucruri, dar nu se putea împiedica.

Continuând să se plimbe, cei doi au ajuns pe malul mării, unde au văzut o barcă scufundându-se în larg, cu tot cu echipaj.

- Maestre, priveşte! a strigat Moise. Barca aceea se scufundă!

Maestrul l-a admonestat din nou, obligându-l să îşi respecte jurământul tăcerii, aşa că Moise nu a mai îndrăznit să scoată niciun cuvânt.

Dar în sinea sa era cât se poate de tulburat. De aceea, când a ajuns acasă, a început să se roage la Dumnezeu, cerându-i să fie un arbitru neutru. Dumnezeu i-a răspuns:

- Maestrul tău a avut dreptate. Copilul care s-a înecat ar fi avut menirea de a provoca un război între două popoare şi în care ar fi murit sute de mii de oameni. Dezastrul nu a putut fi evitat decât prin moartea lui. În ceea ce priveşte scufundarea bărcii, trebuie să ştii că aceasta era condusă de nişte pirați care plănuiau un asediu împotriva oraşului, în timpul căruia ar fi incendiat multe case şi ar fi masacrat foarte mulți oameni inocenți.

Serviciul nu devine o virtute decât dacă este însoțit de înțelepciune.

***

Ministerul Agriculturii a decretat că vrăbiile sunt o amenințare pentru recolte, aşa că trebuie exterminate în totalitate.

După ce ordinul a fost îndeplinit, câmpurile au fost invadate de cohorte de insecte care ar fi fost mâncate de vrăbii şi care au făcut ravagii printre recoltele oamenilor. De aceea, Ministerul Agriculturii a dat un nou ordin, prin care i-a silit pe oameni să cumpere pesticide foarte scumpe.

Din cauza lor, alimentele au devenit la rândul lor scumpe, nemaivorbind de faptul că acum erau un pericol pentru sănătate. În sfârşit, oamenii şi-au dat seama că vrăbiile erau cele care, deşi se hrăneau cu grânele lor, permiteau totuşi ca alimentele să rămână ieftine şi sănătoase.

***

A fost odată ca niciodată un om care avea un ombilic de aur. Deşi acest lucru ar fi fost un motiv de "mândrie pentru atât de mulți oameni, pentru el era un motiv de stânjeneală, căci ori de câte ori făcea un duş sau înota, prietenii săi îl tachinau întruna.

De aceea, el s-a rugat fără încetare ca ombilicul de aur să îi fie luat. Într-o noapte, el a visat că un înger a coborât din cer, i-a deşurubat ombilicul de aur, după care s-a întors înapoi în cer.

Când s-a trezit dimineața, primul lucru pe care l-a făcut a fost să verifice dacă visul fusese adevărat. Ei bine, fusese! Ombilicul de aur deşurubat stătea aşezat pe masă, strălucind în lumina soarelui. De bucurie, omul a sărit din pat... dar bazinul i s-a desprins de restul corpului şi a căzut la pământ!

Dacă îți propui să te transformi, nu te încrede în nimeni, decât într-un om înțelept!

***

O femeie din sat a rămas surprinsă să găsească odată la uşă un străin bine îmbrăcat cerându-i ceva de mâncare.

- Îmi pare rău, i-a răspuns ea, dar momentan nu am nimic de mâncare în casă.

- Nu-ți face probleme, i-a răspuns străinul cu amabilitate. Am la mine un plic cu supă instant. Dacă mă vei lăsa să îl pun într-o oală cu apă clocotită, voi face cea mai bună supă din lume. Te rog să alegi însă o oală foarte mare.

Femeia era curioasă. A pus o oală foarte mare cu apă pe foc, dar nu s-a putut abține să nu îi spună unei vecine despre plicul magic cu supă instant al străinului. Până când apa a dat în clocot, toți vecinii se adunaseră să îl vadă pe străin şi plicul lui de supă. Străinul a vărsat conținutul plicului în apa clocotită, după care a gustat din supă şi a exclamat extaziat:

- Delicios! Nu ar mai avea nevoie decât de câțiva cartofi.

- Am eu cartofi în bucătărie, a strigat o femeie din vecini.

În câteva minute ea s-a întors cu un castron plin cu cartofi gata tăiați, pe care i-a aruncat în oala cu supă. Străinul a gustat din nou supa şi a spus:

- Excelent! Dacă am putea adăuga şi nişte carne, gustul ar fi însă perfect.

O altă gospodină a alergat imediat acasă şi a adus nişte carne, pe care străinul a acceptat-o în mod grațios şi a aruncat-o în oala cu supă. După ce aceasta a fiert, el a gustat din nou supa, după care şi-a ridicat ochii către cer şi a spus:

- Ce gust! Dacă am mai putea adăuga nişte morcovi, câteva cepe şi nişte pătrunjel, ar fi o supă ideală.

O altă vecină a alergat acasă şi a adus legumele cerute. După ce au fost adăugate şi acestea, străinul a gustat din nou supa, după care a spus pe un ton de comandă:

- Sare şi piper.

- Avem aici, a strigat cineva.

A urmat o nouă comandă:

- Farfurii pentru toată lumea!

Oamenii s-au grăbit să aducă farfurii, ba cineva a adus chiar nişte pâine şi câteva fructe.

Toată lumea s-a aşezat la masă, în timp ce străinul împărțea în stânga şi în dreapta din delicioasa supă. Toți râdeau şi sporovăiau fericiți, bucurându-se de prima lor masă în comun. În mijlocul veseliei generale, străinul s-a făcut dispărut în tăcere, lăsând în urma lui un alt plic cu supă magică, pentru ca sătenii să îl poată folosi atunci când doreau să mai guste o dată din cea mai delicioasă supă din lume.

***

În sat urma să se țină un mare festival şi fiecărui sătean i s-a cerut să contribuie cu o sticlă cu vin, pe care trebuia să o răstoarne într-un butoi uriaş. Când festinul a început şi oamenii au scos cepul butoiului, ei au rămas uluiți să constate că din acesta nu iese afară decât apă curată. Se pare că unul dintre săteni s-a gândit în sinea lui: "Dacă voi turna

o sticlă cu apă în acest butoi uriaş cu vin, nimeni nu va simţi diferenţa". Ce nu i-a trecut însă nicio clipă prin cap a fost că şi ceilalţi săteni ar fi putut gândi exact la fel ca el.

***

o *poveste legată de Sfinţii Părinţi din Deşertul Egiptean:*

A existat odată un sihastru bătrân, cu un trup ascetic şi cu sufletul curat, dar oarecum confuz în gândire. El s-a dus să îl vadă pe Abba Ioan şi l-a întrebat ce trebuie să facă pentru a nu mai uita. După ce a primit un sfat înţelept de la acesta, s-a întors în chilia sa. Din păcate, pe drumul de întoarcere a uitat ce i-a spus Abba Ioan.

De aceea, el s-a întors înapoi şi a primit din nou sfatul cel înţelept. Evident, pe drumul de întoarcere a uitat tot ce i-a spus Abba. Scena s-a repetat astfel de mai multe ori. Abba Ioan îi repeta de fiecare dată sfatul, dar pe drumul de întoarcere sihastrul uita în ce consta acesta.

La un moment dat, el a încetat să mai vină la Abba Ioan. Câteva săptămâni mai târziu, când cei doi s-au întâlnit, sihastrul i-a spus lui Abba:

- Ştii, părinte, şi data trecută am uitat ce mi-ai spus. M-aş fi întors la tine, dar m-am gândit că te-am obosit destul şi nu mai doream să fiu o povară pentru tine.

Abba Ioan i-a răspuns:

- Du-te şi aprinde o lampă.

Bătrânul a aprins lampa. Ioan a continuat:

- Acum adu alte lămpi şi aprinde-le de la prima. Bătrânul a făcut cum i s-a spus. Atunci, Abba Ioan l-a întrebat:

- Crezi că prima lampă a avut ceva de suferit sau de pierdut pentru că le-a dăruit şi celorlalte lămpi lumină?

- Nu, i-a răspuns bătrânul.

- La fel stau lucrurile şi în cazul meu. Dacă întregul oraş Scetis ar veni să îmi ceară sfatul sau ajutorul, eu nu aş suferi nici cea mai mică pierdere. De aceea, vino la mine ori de câte ori doreşti, fără să mai eziţi vreodată.

***

Şi o altă istorie legată de Sfinţii Părinţi din Deşert:

Un călugăr i-a pus odată următoarea întrebare unui bătrân înţelept:

- Să spunem că există doi fraţi, din care unul se roagă tot timpul în chilia lui, ţine post şase zile pe săptămână şi practică tot felul de austerităţi. Celălalt îşi petrece tot timpul având grijă de bolnavi. Care dintre ei este mai mult pe placul lui Dumnezeu?

Bătrânul înţelept i-a răspuns:

- Chiar dacă cel care posteşte şi se roagă s-ar spânzura de nas, tot nu ar putea egala măcar unul din actele de caritate ale celui care îi îngrijeşte pe bolnavi.

***

Un discipol a venit la maestru şi i-a spus:

- Sunt un om bogat şi tocmai am primit o moştenire foarte mare. Cum aş putea-o folosi cât mai bine, astfel încât să beneficiez din punct de vedere spiritual de pe urma ei?

Maestrul i-a răspuns:

- Întoarce-te după o săptămână şi îţi voi da răspunsul. Când discipolul s-a întors, maestrul i-a spus cu un oftat:

- Nu prea ştiu ce să-ţi spun. Dacă ţi-aş spune că dăruieşti banii rudelor şi prietenilor, mă tem că nu ai obţine nici un beneficiu spiritual. Dacă ţi-aş spune să îi dăruieşti templului, nu vei face decât să alimentezi şi mai mult lăcomia preoţilor. Dacă ţi-aş spune să îi dăruieşti săracilor, nu ai face decât să îţi amplifici egoul, mândrindu-te cu actul tău de caritate, şi ai cădea astfel în păcatul orgoliului.

Discipolul a insistat totuşi să primească un răspuns clar de la maestru. În cele din urmă, acesta i-a spus:

- Bine! Dăruieşte banii săracilor. Măcar aceştia vor beneficia de pe urma lor, chiar dacă tu nu vei obţine nici un beneficiu spiritual.

Dacă nu îi serveşti pe alţii, le faci rău.
Dacă îi serveşti, îţi faci rău ţie însuţi. Nerezolvarea acestei dileme înseamnă moartea sufletului.
Rezolvarea ei conduce însă la viaţa eternă.

***

A existat cândva un om care era ocupat tot timpul cu construcţia unei case. Îşi dorea cel mai frumos, cel mai intim şi cel mai confortabil cămin din lume.

Odată, cineva a venit la el şi i-a spus că întreaga lume a luat foc. Dar pe el nu îl interesa restul lumii, ci numai casa lui.

În cele din urmă, el şi-a terminat casa, dar a descoperit că nu mai există o planetă care să o susţină.

***

Un profesor de şcoală a renunţat la predat în favoarea muncii de asistenţă socială. Un prieten l-a întrebat de ce a făcut acest lucru. Iată ce i-a răspuns el:

- Într-o şcoală nu poţi face mare lucru dacă nimeni nu face nimic în restul lumii. Cât timp am lucrat ca profesor, m-am simţit ca un om care căuta fildeş în pădure. Când în sfârşit l-a găsit, a constatat că acesta era ataşat de un elefant uriaş.

***

Femeia îi spune soţului, a cărui faţă este complet ascunsă după un ziar:

- Ţi-a trecut vreodată prin minte că viaţa ar putea să însemne ceva mai mult decât ceea ce se întâmplă în lume?

"Majoritatea oamenilor iubesc umanitatea, dar nu îşi suportă vecinii.

Despre iluminare

A fost odată ca niciodată un cioplitor în piatră. În fiecare zi el se ducea în munţi ca să taie pietre. Cât timp lucra, cânta tot timpul. Deşi era un om sărman, nu îşi dorea nimic mai mult decât avea, aşa că nu îşi făcea nici un fel de griji.

Într-o zi, omul nostru a fost chemat să lucreze la re şedinţa unui nobil. Văzând măreţia acesteia, el a experimentat pentru prima dată în viaţă durerea ascuţită a dorinţei neîmplinite, spunându-şi cu un oftat: "Of, ce bine ar fi dacă aş fi şi eu bogat! În acest caz, nu aş mai fi nevoit să îmi câştig existenţa cu sudoarea frunţii, aşa cum se întâmplă acum".Imaginaţi-vă uimirea lui când a auzit o voce care i-a spus: "Dorinţa ta s-a împlinit. De acum înainte, tot ce îţi vei dori îţi va fi dăruit". Nu prea îi venea să creadă că vocea a spus adevărul, dar când s-a întors la coliba lui a descoperit în locul acesteia o reşedinţă la fel de impresionantă ca şi cea la care lucrase. Şi astfel, cioplitorul nostru a renunţat la meseria lui şi a început să se bucure de deliciile vieţii de bogătaş.

Într-o după-amiază caniculară, el s-a uitat pe fereastră şi l-a văzut pe rege însoţit de o suită mare de nobili şi servitori. Prin minte i-a trecut imediat următorul gând: "Cât mi-aş dori să fiu eu însumi un rege, să mă pot plimba şi eu cu o caleaşcă atât de confortabilă!" La fel ca şi prima oară, dorinţa i-a fost îndeplinită pe loc, şi omul nostru s-a trezit într-o caleaşcă foarte confortabilă, purtând însemnele regale. Spre dezamăgirea lui, caleaşca nu era însă foarte răcoroasă, căci razele soarelui ardeau în interior la fel de tare ca afară. "Mi-aş dori să fiu soarele", s-a gândit atunci omul. Din nou, dorinţa i-a fost îndeplinită, şi el s-a transformat într-un astru solar care îşi trimitea razele de lumină şi căldură în univers.

Pentru o vreme, totul a mers bine. A venit însă o zi ploioasă, iar el nu a putut trece de plafonul de nori. De aceea, şi-a dorit să se transforme într-un nor, ca să fie şi el capabil să oprească razele soarelui oricând îşi doreşte. Odată transformat, a început să plouă, iar el a căzut la pământ sub forma apei, c\1rgând liber, până când o piatră uriaşă i-a blocat drumul, astfel încât a fost nevoit să o ocolească.

"Cum? a strigat el. O piatră oarecare să fie mai puternică decât mine? Ei bine, mi-aş dori să fiu o piatră". S-a trezit astfel că se transformă într-o stâncă uriaşă, de o mare măreţie. Nici nu a apucat însă bine să se bucure de noua lui ipostază când s-a auzit un ciocănit la baza stâncii. A privit în jos şi, spre dezamăgirea lui, a văzut o fiinţă umană minusculă care tăia bucăţele de piatră de la baza sa, umilindu-l.

"Cum? a strigat el. O creatură minusculă ca aceea să fie mai puternică decât o stâncă uriaşă ca mine? Doresc să fiu şi eu un om!" Şi astfel, s-a trezit din nou exact ca la început, când nu era decât un biet cioplitor în piatră care se ducea în fiecare zi pe munte ca să taie pietre şi să-şi câştige astfel existenţa cu sudoarea frunţii, dar cu inima plină de bucurie pentru că era ce era şi pentru că putea trăi cu ceea ce avea.

Nimic pe lume nu este atât de bun cum pare atunci când nu îl putem obţine.

***

În fiecare lună, discipolul îi trimitea cu regularitate maestrului un raport în care îi relata despre progresul spiritual făcut.

În prima lună i-a scris: "Simt o dilatare a conştiinţei şi experimentez o stare de unitate cu universul". Maestrul a aruncat o singură privire notiţei, după care a aruncat-o.

În a doua lună, discipolul i-a scris maestrului: "Am descoperit în sfârşit că divinul este prezent în toate

lucrurile". Maestrul a părut însă dezamăgit.

În cea de-a treia scrisoare, discipolul i-a explicat plin de entuziasm maestrului: "Misterul suprem al unității în multiplicitate s-a revelat subit în fața privirii mele uluite". Maestrul s-a limitat să caşte.

...

În următoarea scrisoare, discipolul a scris: "Nimeni nu se naşte, nimeni nu trăieşte şi nimeni nu moare, căci sinele suprem transcende acest plan al existenței". Maestrul şi-a ridicat mâinile în sus, în semn de disperare.

A mai trecut apoi o lună, două, cinci, un întreg an - fără ca discipolul să îi mai scrie vreun rând. Maestrul s-a gândit că a sosit timpul să-i reamintească acestuia de datoria sa de a-l informa pe marginea progresului spiritual făcut. Discipolul i-a răspuns scurt: "Cui îi pasă?" Când a citit aceste rânduri, pe fața maestrului a apărut în sfârşit primul semn de satisfacție. El a spus: "Slavă cerului! În sfârşit, a înțeles!"

Chiar şi aspirația către eliberare reprezintă tot o înlănțuire. Nu poți fi cu adevărat liber până când nu-ți mai pasă dacă eşti liber sau nu. Numai cei mulțumiți sunt cu adevărat liberi.

***

Un mare rege, nu prea inteligent din păcate, s-a plâns că pământul aspru îi răneşte picioarele, aşa că a poruncit ca întreaga țară să fie tapetată cu piele de vacă.

Auzind de acest ordin, bufonul casei regale s-a pus pe râs, tăvălindu-se pe jos.

- Ce idee aberantă, măria ta! i-a spus el. Ce rost are să cheltuieşti atâția bani? De ce nu îți înveleşti picioarele cu două piei de vacă, astfel încât să ți le protejezi?

Regele a ascultat sfatul bufonului, şi astfel au apărut pe pământ pantofii.

Cel iluminat ştie că, pentru ca lumea să se transforme dintr-un iad într-un paradis, trebuie să îți transformi propria inimă, nu să încerci să schimbi lumea.

***

Lupii au atacat un sat de lângă templul în care locuia maestrul Shoju. De aceea, timp de o săptămână, Shoju s-a dus în fiecare noapte în cimitirul de lângă sat pentru a medita. În acest fel, atacurile lupilor au încetat.

Sătenii erau în delir. Ei l-au implorat să le reveleze ritualului secret, astfel încât să se poată proteja şi pe viitor de lupi.

Shoju le-a răspuns:

- Nu am făcut niciun ritual secret. M-am aşezat pur şi simplu în meditație, când mai mulți lupi s-au apropiat de mine. Animalele mi-au lins vârful nasului şi mi-au adulmecat hainele. Întrucât am rămas însă în starea de spirit corectă, nu m-au muşcat.

***

Un maharajah a ieşit la plimbare pe mare, când a izbucnit o furtună teribilă. Unul din sclavii aflați la bordul bărcii regale a început să se văicărească şi să țipe, întrucât nu mai fusese vreodată pe mare. Țipetele sale erau atât de enervante încât maharajahul aproape că s-a decis să îl arunce peste bord.

Din fericire, printre sfetnicii săi se număra şi un înțelept, care i-a spus:

- Lasă pe mine, măria ta! Cred că. pot să îl vindec pe acest om.

El le-a poruncit celorlalți sclavi să îl lege pe om cu o frânghie şi să îl arunce în mare. În clipa în care s-a trezit în apă, bietul om a început să țipe şi mai tare, ca din gură de şarpe, dând disperat din mâini şi din picioare. Atunci, sfetnicul le-a poruncit sclavilor să îl tragă înapoi pe vas.

Când s-a văzut în siguranță la bordul vasului, sclavul a tăcut mâlc. Intrigat, maharajahul l-a întrebat pe sfetnic cum era posibil acest lucru. Acesta i-a răspuns:

- De regulă, oamenii nu-şi dau seama cât de norocoşi sunt până când situația lor nu se înrăutățeşte şi mai tare.

***

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial un bărbat naufragiat a plutit izolat într-o barcă timp de douăzecişiunu de zile, fără niciun fel de provizii. În cele din urmă, pe lângă el a trecut o navă care l-a salvat.

Întrebat dacă a învățat ceva din acea experiență, omul a răspuns:

- Da. Dacă voi avea ce să mănânc şi ce să beau, voi fi profund fericit până la sfârşitul vieții.

Un bătrân a povestit că nu s-a plâns decât o singură dată în viață: într-o perioadă când era nevoit să meargă

în picioarele goale şi nu avea bani să îşi cumpere pantofi.

A văzut apoi un om fără picioare. De atunci, nu s-a mai plâns niciodată.

***

Momentul prezent nu este niciodată neplăcut dacă îl trăieşti plenar. Singurele situații neplăcute apar atunci când corpul trăieşte în prezent, la ora 10:00 dimineața, iar mintea o ia înainte, trăind la ora 6:00 seara, sau când corpul trăieşte în Bombay, iar mintea în San Francisco.

Ceasornicarul era pe punctul de a repara pendulul unui ceas. Spre marea lui surpriză, el a auzit pendulul vorbindu-i:

- Vă rog, domnule, lăsați-mă în pace. Ar fi un act de mare caritate din partea dumneavoastră. Gândiți-vă de câte ori va trebui să ticăi zi şi noapte, minut de minut, şaizeci de minute într-o oră, 24 de ore pe zi, 365 de zile pe an, şi asta an după an... Este vorba de milioane de ticăituri. Nu cred că m-aş putea descurca.

Din fericire, ceasornicarul era un înțelept, aşa că i-a răspuns pendulului:

- Nu te mai gândi la viitor. Concentrează-te asupra fiecărui ticăit în parte, şi astfel te vei bucura de ceea ce faci pentru tot restul vieții.

Pendulul l-a ascultat... şi continuă şi astăzi să ticăie fericit.

***

Următoarea parabolă a fost spusă de Buddha discipolilor săi:

Un om s-a întâlnit pe câmp cu un tigru. Animalul s-a luat după el şi omul a fugit. El a ajuns pe marginea unei prăpăstii, s-a împiedicat şi a început să cadă. Din fericire, a reuşit să se prindă de un mic tufiş de mure care crescuse pe marginea prăpastiei.

Omul a rămas astfel minute întregi, suspendat între tigrul flămând de deasupra şi abisul de sub el. Practic, nu avea nicio alternativă.

Subit, el a observat în tufiş o mură ispititoare. A cules-o cu mâna rămasă liberă şi a dus-o la gură.

Niciodată până atunci nu i s-au părut murele atât de dulci!

Pentru cel iluminat, conştientizarea morții conferă dulceață vieții.

***

Turistul era prea speriat ca să se apropie de marginea stâncii pe care se afla.

- Ce s-ar întâmpla, l-a întrebat el pe ghid, dacă aş cădea de pe stâncă?

- În acest caz, domnule, i-a răspuns ghidul entuziasmat, să nu uitați să priviți în partea dreaptă. Este o privelişte absolut senzațională!

Desigur, numai dacă ai atins plenar iluminarea!

***

În sala de aşteptare a medicului se adunase o mulțime de oameni. Un domn mai în vârstă s-a apropiat de biroul asistentei de la recepție.

- Doamnă, i-a spus el politicos, am o programare pentru ora 10:00, iar acum este aproape 11:00. Mă tem că nu mai pot aştepta. Sunteți bună să îmi faceți o nouă programare, pentru o altă zi?

O femeie din mulțime s-a aplecat către urechea vecinei sale şi i-a şoptit:

- Cred că are cel puțin optzeci de ani. Mă întreb ce treabă atât de urgentă ar putea avea de nu mai poate aştepta...

Bătrânul a auzit fără să vrea remarca doamnei, drept care s-a întors către ea, s-a înclinat cu respect şi i-a spus:

- Aveți dreptate, doamnă. Am optzecişişapte de ani, şi tocmai de aceea nu îmi permit să mai pierd nici măcar un singur minut din puținul timp care mi-a mai rămas.

Cel iluminat nu pierde niciun minut, căci a înțeles relativa lipsă de importanță a faptelor sale.

***

Socrate stătea în celula în care era închis şi îşi aştepta execuția. Într-o zi, el l-a auzit pe un alt deținut cântând versurile dificile ale poetului Stesichoros. El l-a rugat pe deținut să îl învețe şi pe el aceste versuri.

- De ce? l-a întrebat deținutul-cântăreț.

- Pentru a putea muri ştiind ceva în plus, i-a răspuns marele filozof.

Discipolul:

- De ce doreşti să înveţi ceva nou cu numai o săptămână înainte de a muri?

Maestrul:

- Din exact acelaşi motiv pentru care tu doreşti să înveţi ceva nou cu cincizeci de ani înainte de a muri.

***

Tajima no Kami era unul din maeştrii spadei de la curtea şogunului. Într-o zi, unul din bodyguarzii acestuia l-a rugat să îl antreneze în arta spadei.

- Te-am privit cu atenţie, i-a răspuns Tajima no Kami, şi îmi pari a fi tu însuţi un maestru în această artă. De aceea, înainte de a te primi ca discipol, îţi cer să îmi spui cu ce maestru ai studiat până acum.

Garda de corp a şogunului i-a răspuns:

- Nu am studiat niciodată această artă şi nu am avut niciun maestru.

- Nu încerca să mă duci de nas, i-a spus maestrul. Ochii mei nu mă înşeală niciodată.

- Nu doresc să vă contrazic, excelenţă, i-a spus omul, dar chiar nu ştiu absolut nimic despre arta spadei.

Maestrul şi-a încrucişat de câteva ori spada cu luptătorul, după care s-a oprit şi i-a spus:

- Bine, dacă insişti atât de mult că nu ai învăţat această artă, te cred pe cuvânt. Totuşi, îmi dau seama că eşti un fel de maestru. Spune-mi câte ceva despre tine.

- Un singur lucru mi se pare mai interesant: când eram copil, un samurai m-a învăţat că omul nu ar trebui să se teamă niciodată de moarte. Am reflectat mult timp la această chestiune, până când gândul la moarte a încetat să mă mai tulbure vreun pic.

- Aha! Asta era! a strigat Tajima no Kami. Secretul suprem al artei spadei constă în eliberarea de teama de moarte. Practic, nu mai ai nevoie de niciun fel de antrenament, căci eşti deja un maestru cu drepturi depline.

Oamenii care nu au atins iluminarea sunt întotdeauna speriaţi, la fel ca cei care nu. ştiu să înoate: preferând să rămână pe malul râului. Astfel de oameni se îneacă întotdeauna atunci când cad în apă, căci cu cât se agită mai mult ca să rămână la suprafaţa apei, cu atât mai adânc se scufundă. Dacă ar renunţa la teamă şi s-a lăsa în voia corpului lor, acesta ar reveni singur la suprafaţă.

Odată, un om a căzut într-un râu în timpul unui atac de epilepsie. Când şi-a revenit în simţiri, a rămas surprins să constate că era întins pe mal. Atacul de epilepsie care l-a făcut să alunece în apă l-a salvat în acelaşi timp de la înec, întrucât i-a eliminat teama de apă... Asta înseamnă să fii iluminat.

***

Kenji era un pilot kamikaze japonez. El s-a pregătit îndelung ca să moară pentru ţara sa, dar războiul s-a terminat mai devreme decât anticipase şi Kenji nu a avut şansa să moară şi să se acopere de onoare. De aceea, el a devenit deprimat; şi-a pierdut orice poftă de viaţă şi a început să rătăcească fără rost prin oraş, neştiind ce să facă în continuare.

Într-o zi, a auzit de un hoţ care ţinea ostatică o femeie bătrână în apartamentul acesteia, situat la etajul al doilea al unei clădiri. Poliţia se temea să intre în apartament, căci bărbatul era înarmat şi cunoscut ca un infractor periculos.

Kenji nu a mai stat nicio clipă pe gânduri. El a dat buzna în apartamentul bătrânei şi i-a cerut banditului să o elibereze pe femeie. A urmat o luptă ca în filme, în care cei doi s-au înjunghiat reciproc. Kenji a reuşit să îl ucidă pe hoţ, dar a fost şi el rănit mortal. A murit câteva ore mai târziu, la spital, cu un zâmbet pe buze. Dorinţa sa de a muri pentru binele altora i-a fost îndeplinită.

Numai cei care şi-au pierdut orice teamă de moarte pot face cu adevărat Bine.

***

A existat odată un dragon uriaş, care trăia în China. El mergea din sat în sat, omorând fără discriminare vite şi câini, găini şi copii. Terorizaţi, sătenii au apelat la un vrăjitor, rugându-l să îi scape de coşmar. Vrăjitorul le-a spus:

- Deşi sunt un magician, vă mărturisesc să îmi este prea frică de dragon pentru a vă scăpa de el. În schimb, vă pot ajuta să găsiţi omul care vă poate scăpa de el.

După care s-a transformat el însuşi într-un dragon şi a blocat calea de intrare în sat. Nimeni nu mai îndrăznea să intre în sat, de teama dragonului. Până într-o zi când un trecător a păşit calm peste dragon şi a mers mai departe, intrând în sat.

Atunci, vrăjitorul s-a transformat pe loc în om şi l-a strigat pe călătorul temerar:

- Vino încoace, prietene. Am stat săptămâni întregi în acest loc, aşteptându-te.

Omul iluminat ştie că teama nu are nimic de-a face cu realitatea, ci cu felul în care o priveşti.

***

Un rege s-a întâlnit odată cu un derviş. Conform obiceiului din Orient, el i-a spus:
- Cere-mi o favoare.
- Nu mi se pare potrivit să cer o favoare de la unul din sclavii mei, i-a răspuns dervişul.
- Cum îndrăzneşti să îi vorbeşti astfel regelui tău? l-a admonestat una din gărzile suveranului. Explică-te sau unde îţi stă capul îţi vor sta şi picioarele.
- Ei bine, i-a răspuns dervişul, eu am un sclav care este stăpânul regelui tău.
- Cine este acesta? l-a întrebat garda de corp.
- Teama.

Când corpul moare, viaţa dispare. De unde şi concluzia greşită a oamenilor că menţinerea în viaţă a corpului lor echivalează cu viaţa însăşi.

Pătrunde acolo unde glonţul asasinului nu poate lua viaţa şi unde prelungirea vieţii nu poate mări durata existenţei.

***

Se spune că atunci când filozoful grec Diogene a fost capturat şi dus la piaţa de sclavi pentru a fi vândut, el s-a urcat pe podiumul vânzătorului şi a strigat în gura mare:
- Avem un maestru de vânzare. Există printre voi un sclav dornic să îl cumpere?

Este imposibil să faci dintr-un iluminat un sclav, căci el este la fel de fericit în starea de sclavie ca şi în cea de libertate.

***

Un neguţător din Bagdad şi-a trimis servitorul să cumpere ceva din bazar. Omul s-a întors înapoi alb la faţă şi tremurând din tot corpul.
- Stăpâne, i-a spus el, când eram la piaţă, am dat nas în nas peste un străin. Când m-am uitat mai bine la el, mi-am dat seama că era Moartea. Văzând că mă ameninţă, am luat-o la fugă, dar acum sunt foarte speriat. Te implor, dă-mi un cal ca să plec imediat la Samarra, astfel încât să las cât mai departe în urmă Moartea.

Făcându-i-se milă de servitorul său, negustorul i-a dat cel mai rapid cal al său. Omul a încălecat pe el şi a plecat imediat în galop.

Nu peste mult timp, negustorul s-a dus el însuşi în bazar şi a văzut într-adevăr Moartea plimbându-se prin mulţime.

Plin de curaj, el s-a dus direct la ea şi i-a spus:
- Azi dimineaţă ai tăcut un gest ameninţător către servitorul meu. De ce ai tăcut acest lucru?
- Nu a fost un gest de ameninţare, domnule, i-a răspuns politicoasă Moartea. A fost mai degrabă un gest de surpriză văzându-1 în Bagdad.
- Cum adică, văzându-1 în Bagdad!? Doar aici locuieşte.
- Da, dar când am primit această misiune, mi s-a dat de înţeles că îl voi întâlni la noapte în Samarra.

Foarte mulţi oameni se tem atât de tare de moarte încât, în efortul lor de a o evita, uită să mai trăiască.

***

A existat cândva un om sfânt care trăia tot timpul într-o stare de extaz, dar pe care ceilalţi îl considerau nebun. Într-o zi, după ce a cerşit de mâncare prin sat, el s-a aşezat pe marginea drumului şi a început să îşi mănânce pomana, când un câine s-a apropiat şi l-a privit dând din coadă. Sfântului i s-a tăcut milă de el, aşa că i-a dat din mâncarea sa. Lua el însuşi o îmbucătură, după care îi dădea o îmbucătură câinelui, ca şi cum ar fi fost prieteni vechi. În scurt timp, în jurul lor s-a adunat o mulţime de oameni, curioşi să asiste la acest spectacol ieşit din comun.

Ca de obicei în astfel de situaţii, părerile erau împărţite. Un om din mulţime a început să îl ia peste picior pe sfânt, spunându-le celorlalţi:
- La ce te poţi aştepta de la un om atât de nebun încât nu este în stare să facă diferenţa între un om şi un câine?

Sfântul i-a replicat:
- De ce râzi? Nu îţi dai seama că aici se află Vishnu alături de Vishnu? Vishnu îl hrăneşte pe Vishnu, şi tot el reprezintă hrana. Atunci, spune-mi, de ce râzi, o, Vishnu?

***

Domnul Krishna i-a spus lui Arjuna:
- Tu vorbeşti despre mine ca despre o încarnare a lui Dumnezeu, dar astăzi doresc să îţi revelez ceva cu totul

special. Urmează-mă.

Arjuna l-a urmat la mică distanţă pe Krishna. Acesta din urmă i-a arătat un copac şi i-a spus:

- Ce vezi acolo?

- Văd un arbust uriaş de viţă de vie din care atârnă o grămadă de struguri, i-a răspuns Arjuna.

- Nu sunt struguri, i-a spus Krishna. Du-te şi uită-te mai atent.

Arjuna s-a apropiat de aşa-zisul copac şi nu i-a venit să îşi creadă ochilor: în faţa lui se aflau ciorchini de Krishna care atârnau dintr-un Krishna ceva mai mare.

Discipolii l-au rugat pe maestru să le vorbească despre moarte:

- Ce se va întâmpla atunci?

- Va fi ca şi cum de pe ochi vi se va ridica un văl şi veţi spune uluiţi: "Deci Tu ai fost, tot timpul!? "

***

A fost odată un rege indian, care avea un elefant nebun. Acesta mergea din sat în sat şi distrugea totul în cale, dar nimeni nu îndrăznea să îi facă ceva, întrucât toată lumea ştia că îi aparţine regelui.

Într-o zi, un mistic se pregătea să părăsească satul care i-a oferit până atunci găzduire, dar toată lumea l-a rugat să nu plece, întrucât elefantul nebun fusese văzut prin apropiere, atacând trecătorii.

Omul s-a bucurat însă că are posibilitatea să îşi demonstreze înţelepciunea superioară, căci tocmai se întorsese de la *guru-l* său, care l-a învăţat să îl vadă pe Rama pretutindeni.

- O, sărmani ignoranţi, le-a spus el oamenilor. Chiar nu înţelegeţi deloc chestiunile spirituale? Nu v-a spus nimeni că trebuie să îl vedeţi pretutindeni pe Rama, şi că cine va proceda astfel se va bucura de protecţia lui? Ei bine, eu nu mă tem de elefantul vostru!

Oamenii l-au lăsat să plece, convinşi că nu are mai multă minte decât elefantul nebun. Oricum, toată lumea ştia că nu are rost să te cerţi cu un sfânt, căci nu vei avea niciodată câştig de cauză. De-abia a ieşit omul nostru pe cărare că a şi fost prins cu trompa de elefant, care l-a izbit de primul copac ce i-a ieşit în cale. Misticul a început să urle de durere. Spre norocul lui, în apropiere se afla una din gărzile regelui, care l-a prins pe elefant înainte ca acesta să apuce să-l omoare.

Câteva luni mai târziu, bietul ascet s-a însănătoşit suficient pentru a putea călători din nou. El s-a dus pe loc la *guru-l* său, căruia i-a spus:

- Învăţătura pe care mi-ai dat-o a fost falsă. Mi-ai spus atunci să îl văd pe Rama pretutindeni. Am făcut exact cum mi-ai spus şi iată ce s-a întâmplat.

- Prost mai eşti, băiete! i-a răspuns *guru-l.* De ce nu l-ai văzut pe Rama şi în sătenii care te-au avertizat să nu ieşi în calea elefantului?

***

A existat odată un cofetar care făcea bomboane în formă de animale şi de păsări, de diferite culori şi mărimi. Cei mici se dădeau în vânt după ele, după care începeau să se certe între ei, aşa cum fac copiii: "Iepurele meu este mai bun decât tigrul tău... O fi mai mică veveriţa mea decât elefantul tău, dar este mai gustoasă. . .".

Cofetarul râdea cu gura până la urechi, gândindu-se amuzat la adulţii care nu erau cu nimic mai puţin ignoranţi decât copiii atunci când considerau că un om este mai bun ca altul.

Omul iluminat ştie că nu natura umană îi divide pe oameni, ci cultura şi condiţionările ei.

***

Un cioban îşi păştea odată oile, când un trecător i-a spus:

- Frumoasă turmă mai ai! Te pot întreba ceva în legătură cu oile tale?

- Desigur, i-a răspuns ciobanul.

- Cât estimezi că merg într-o zi oile tale?

- Care: cele albe, sau cele negre?

- Cele albe.

- Ei bine, cele albe merg cam şapte kilometri pe zi.

- Şi cele negre?

- Şi cele negre.

- Şi câtă iarbă estimezi că mănâncă oile tale într-o zi?

- Care: cele albe, sau cele negre?

- Cele albe.

- Ei bine, cele albe mănâncă circa două kilograme de iarbă pe zi.

- Şi cele negre?
- Şi cele negre.
- Şi câtă lână estimezi că dau oile tale într-un an?
- Care: cele albe, sau cele negre?
- Cele albe.
- Ei bine, cele albe dau cam trei kilograme de lână pe an.
- Şi cele negre?
- Şi cele negre.

Trecătorul era intrigat.

- Pot să te întreb de ce ai obiceiul bizar de a face distincția între oile albe şi cele negre ori de câte ori îți pun o întrebare?- Păi, mi se pare natural, i-a răspuns ciobanul. Vezi dumneata, oile albe sunt ale mele.
- Şi cele negre?
- Şi cele negre.

Mintea umană divide prosteşte ceea ce Iubirea percepe ca fiind Una.

***

Această poveste despre Alexandru cel Mare şi Diogene este relatată de Plutarh:

Se spune că Diogene privea odată cu mare atenție o grămadă de oase.

- Ce anume cauți? l-a întrebat Alexandru.
- Ceva ce nu pot găsi.
- Mai exact?
- Diferența dintre oasele tatălui tău şi cele ale sclavilor săi.

Astfel de diferențe nu pot fi făcute nici între oasele catolici/ar şi cele ale protestanți/or, între oasele hinduşi/or şi cele ale musulmani/ar, între oasele arabilor şi cele ale evreilor din Israel, sau între oasele ruşilor şi cele ale americani/ar.

Un om iluminat nu percepe nicio diferență între aceste oase inclusiv atunci când ele sunt îmbrăcate de carne!

***

Într-un mic sat indian trăia odată un țesător un suflet foarte pios. El recita neîncetat numele lui Dumnezeu iar oamenii aveau în mod firesc mare încredere în el. După ce țesea o cantitate suficient de mare de pânză, el o ducea la piață ca să o vândă. Când cineva îl întreba ce preț are pânza, el răspundea ceva de genul următor:

- Prin voința lui Rama, prețul materiei prime este de 35 de cenți; munca valorează 10 cenți. Profitul, prin voința lui Rama, este de 4 cenți. Deci, în total, prin voința lui Rama, prețul acestei bucăți de pânză este de 49 de cenți.

Oamenii aveau o încredere atât de mare în acest om încât nu se târguiau niciodată cu el. Plăteau imediat prețul cerut şi plecau apoi cu bucata de pânză cumpărată.

Țesătorul nostru avea obiceiul să meargă noaptea la templu pentru a se închina la Dumnezeu şi pentru a-i lăuda numele. Într-o noapte, după ce şi-a încheiat ritualul, în templu a intrat o bandă de tâlhari. Aceştia aveau nevoie de cineva care să le transporte mărfurile furate, aşa că i-au spus:

- Vino cu noi.

Țesătorul nu a ripostat, ci s-a limitat să îi însoțească, ducând mărfurile pe cap. În scurt timp, poliția a dat de urmele hoților, iar aceştia au rupt-o la fugă. Țesătorul a alergat alături de ei, dar fiind un om mai în vârstă nu a putut ține pasul cu ei. Polițiştii l-au prins şi găsind mărfurile furate la el, l-au arestat şi l-au vârât la închisoare.

În dimineața următoare țesătorul a fost dus în fața judecătorului, fiind acuzat de tâlhărie. Întrebat ce are de spus în apărarea sa, omul a răspuns:

- Onorată instanță, prin voința lui Rama, noaptea trecută după cină am mers la templu, pentru a mă închina lui. Când am terminat, prin voința lui Rama, o bandă de hoți a năvălit înăuntru. Prin voința lui Rama, mi-au spus să le transport mărfurile. Mi-au pus o încărcătură atât de mare pe cap încât atunci când, prin voința lui Rama, poliția a început să ne urmărească, am fost prins imediat. Atunci, prin voința lui Rama, am fost arestat şi aruncat în închisoare. Iar acum, prin voința lui Rama, mă aflu în fața dumneavoastră, aşteptând să fiu judecat.

Judecătorul i-a spus polițistului:

- Dă-i drumul acestui om. În mod evident, este deranjat mintal.

Când piosul țesător a ajuns acasă, vecinii l-au întrebat ce s-a întâmplat. Iată ce a răspuns el:

- Prin voința lui Rama, am fost arestat şi trimis în judecată. Apoi, prin voința lui Rama, am fost achitat.

***

A existat odată un rabin care trăia într-un sat din stepele Rusiei. Timp de douăzeci de ani, el a traversat în fiecare dimineață piața centrală pentru a se duce la sinagogă şi a se ruga, supravegheat îndeaproape de un polițist care îi ura pe evrei.

În sfârşit, într-o dimineață polițistul l-a acostat pe rabin şi l-a întrebat unde se duce.

- Nu ştiu, i-a răspuns rabinul.

- Cum adică nu ştii? Timp de 20 de ani te-am văzut îndreptându-te către sinagoga din partea opusă a pieții, iar acum îmi spui că nu ştii unde te duci? Îți voi da o lecție ca să te înveți minte să nu mai minți!

După care l-a înşfăcat pe bătrân de barbă şi l-a dus la închisoare. Tocmai când întorcea cheia în broasca celulei rabinul l-a privit cu un licăr jucăuş în ochi şi i-a spus:

- Acum înțelegi de ce ți-am spus mai devreme că nu ştiu unde merg?

***

Drumețul:

- Cum va fi vremea astăzi?

Ciobanul:

- Va fi exact pe gustul meu.

Drumețul:

- De unde ştii că va fi exact pe gustul tău?

Ciobanul:

- Simplu, domnule: după ce mi-am dat seama că nu pot avea parte de tot ce îmi doresc, m-am învățat să fiu întotdeauna satisfăcut cu ceea ce primesc. De aceea, sunt absolut convins că vremea va fi exact *pe* gustul meu.

Fericirea şi nefericirea nu depind de evenimentele propriu-zise, ci de felul în care le privim noi.

***

Bătrâna călugăriță care a încercat să schimbe vechile tradiții, purtând altfel de haine călugăreşti, discuta odată cu maica stareță despre înmormântarea ei:

- Mi-ar plăcea să fiu înmormântată în vechile haine călugăreşti.

- Sigur, draga mea, dacă astfel te vei simți mai confortabil.

Când egoul dispare, omul moare, simțindu-se confortabil în orice împrejurare, la fel ca un cadavru.

La urma urmelor, cine se gândeşte să se înece nu se mai gândeşte să poarte haine uscate pentru a-şi face înecul mai agreabil.

***

O poveste hasidică:

Într-o noapte, lui Rabbi Isaac i s-a spus în vis să meargă până în îndepărtata Praga, unde va găsi ascunsă o comoară sub podul care face legătura cu palatul regal. La început, rabinul nu a luat visul în serios, dar după ce l-a mai visat de câteva ori s-a decis să pornească în căutarea comorii.

Când a ajuns la podul cu pricina, el a descoperit cu regret că acesta este păzit zi şi noapte de gărzile regelui. Tot ce putea face era să privească podul de la distanță. Văzând că revine în fiecare zi să privească podul, căpitanul gărzilor l-a întrebat de ce face acest lucru. Deşi se simțea cam stânjenit să recunoască faptul că s-a deplasat o cale atât de lungă în urma unui vis, lui Rabbi Isaac nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să recunoască adevărul, cu atât mai mult cu cât îi plăcea natura deschisă a acestui creştin. Căpitanul a râs cu gura până la urechi şi i-a răspuns:

- Doamne, Dumnezeule! Eşti rabin şi încă mai iei în serios visele? Ei bine, află că dacă eram atât de nebun să mă iau după visele mele, ar fi trebuit să rătăcesc astăzi prin Polonia. În ultimele nopți am visat de nu ştiu câte ori că o voce îmi spune să mă duc în Cracovia şi să sap în grădina unui anume Isaac, fiul lui Ezechiel, pentru a găsi acolo o comoară! Ce prostie, să mă duc până la Cracovia ca să caut un evreu pe nume Isaac, fiul lui Ezechiel, în condițiile în care jumătate din populația Cracoviei poartă aceste nume... :

Rabinul a rămas cu gura căscată. El i-a mulțumit căpitanului pentru sfat, după care s-a grăbit să se întoarcă acasă. S-a dus imediat în grădină, a săpat o groapă în locul indicat şi a găsit acolo o comoară care i-a permis să ducă un trai îmbelşugat până la sfârşitul zilelor sale.

Căutarea spirituală este o călătorie în care distanța nu contează. Aspirantul călătoreşte din locul în care se află în prezent către locul în care a existat dintotdeauna. Este o călătorie de la ignoranță către recunoaştere, în urma căreia el ajunge să vadă pentru prima oară realitatea pe care a privit-o întotdeauna.

Cine a mai auzit de o cale care te duce către tine însuți sau de o metodă care te transformă în cel care ai fost dintotdeauna? La urma urmelor, spiritualitatea nu este altceva decât o cale de a te transforma în cel care eşti cu

adevărat.

***

Un tânăr a devenit atât de obsedat de Adevăr încât şi-a părăsit familia şi prietenii pentru a pomi în căutarea idealului său. El a traversat multe mări şi ţări, s-a urcat pe cei mai înalţi munţi şi a trecut prin numeroase dificultăţi.

Într-o zi, el şi-a dat seama că are deja şaptezecişicinci de ani şi încă nu a găsit Adevărul pe care l-a căutat atâta vreme. De aceea, s-a decis cu tristeţe să renunţe la căutare şi să se întoarcă acasă.

I-a luat luni întregi ca să revină în oraşul său natal, căci acum nu mai era tânăr. Ajuns aici, el a deschis uşa casei sale şi a descoperit acolo Adevărul, care l-a aşteptat liniştit în toţi aceşti ani.

Întrebare: L-a ajutat călătoria făcută să descopere Adevărul?

Răspuns: Nu, dar l-a pregătit pentru a-l recunoaşte.

***

O turistă occidentală admira odată colierul unei băştinaşe.

- Din ce este făcut? a întrebat-o ea.
- Din dinţi de aligator, doamnă, i-a răspuns femeia.
- O, înţeleg. Bănuiesc că pentru voi are aceeaşi valoare cum au pentru noi perlele.
- Nu tocmai. Oricine poate deschide o scoică...

Omul iluminat înţelege că un diamant nu este altceva decât o piatră căreia mintea umană îi atribuie o mare valoare.

El înţelege că un lucru poate fi mare sau mic, în funcţie de felul în care îl priveşte mintea.

***

Un tânăr american a fost angajat într-o funcţie clericală la Casa Albă şi a luat parte la petrecerea dată în onoarea noilor angajaţi de către preşedinte. Gândindu-se cât de încântată ar fi mama sa dacă ar primi un telefon de la Casa Albă, el a făcut o comandă prin centrala prezidenţială.

- Mamă, i-a spus el cu mândrie, e o zi mare pentru mine. Ştii ceva? Te sun de la Casa Albă.

Răspunsul mamei sale nu a fost întocmai cel scontat de el:

- Ei bine, fiule, şi pentru mine e o zi mare.
- Da? Ce s-a întâmplat?
- *Am reuşit în sfârşit să fac curăţenie în pod.*

***

Omul neiluminat nu realizează că el este cauza tuturor suferinţelor sale.

Era ora prânzului şi unul din muncitorii de la fabrică şi-a desfăcut pacheţelul cu mâncare.

- O, nu, a spus el cu jale. Iar sanvişuri cu brânză?

Povestea s-a repetat mai multe zile la rând. În cele din urmă, un coleg l-a întrebat:

- Dacă îţi displac atât de mult sanvişurile cu brânză, de ce nu îi spui neveste-ti să ţi le facă altfel?
- Pentru că nu sunt însurat, i-a răspuns omul.

***

John şi Mary se plimbau seara pe stradă.

- Sunt teribil de speriată, John, a spus Mary.
- De ce?
- Mă tem că mă vei săruta.
- Cum te-aş putea sărut a în condiţiile în care ţin în fiecare mână câte o găleată şi am sub braţe două găini?
- Mă temeam că vei pune găinile sub găleţi şi apoi mă vei săruta.

Mai des decât credeţi, oamenii vă fac ceea ce vă aşteptaţi voi ca ei să vă facă.

***

Doi soldaţi din nordul Indiei călătoreau spre casă într-o ricşă condusă de un vizitiu. La un moment dat, ei au văzut în faţa lor o altă ricşă, în care se aflau doi marinari.

Imediat, rivalitatea dintre cele două servicii militare a ieşit la suprafaţă, iar cele două ricşe au început să se întreacă într-o cursă nebunească, în urma căreia ricşa soldaţilor a luat-o mult înainte.

Tocmai când aceştia erau pe punctul de a-şi sărbători victoria, ricşa marinarilor a trecut în viteză pe lângă ei. Uimirea lor a fost încă şi mai mare văzând că vizitiul acesteia stătea confortabil pe locul pasagerilor, chiuind, în timp ce marinarii pre1uaseră frâiele cailor.

Omul iluminat preferă să fie mulţumit decât victorios.

***

Doi pistolari erau pe punctul de a se duela şi toată lumea din salon le-a făcut loc. Unul dintre ei era un omuleț de statură mică, care era însă un luptător profesionist. Celălalt era un om uriaş şi greoi. El a protestat imediat:

- Hei, aşteaptă puţin! Nu-i corect! Tu tragi într-o ţintă mai mare.

Omuleţul nu s-a lăsat impresionat. El i-a sugerat imediat proprietarului salonului:

- Desenează cu creta pe trupul adversarului meu un contur al corpului meu. Orice glonț al meu care iese în afara ţintei nu se pune.

Omul iluminat este mai interesat să trăiască decât să câştige.

***

Oamenii neiluminaţi şi-ar vinde şi sufletele pentru a demonstra că au dreptate.

- Ori de câte ori mă pregătesc să ies seara în oraş, pun un pariu cu nevastă-mea pe zece dolari că o să mă întorc până la miezul nopţii.

- Şi pe urmă?

- Pe urmă o las întotdeauna să câştige.

***

Unul din semnele infailibile ale iluminării este că nu-ţi mai pasă ce cred sau ce gândesc ceilalţi oameni.

O companie care vindea mobilă i-a trimis următoarea notă unuia dintre clienţii săi:

"Dragă dornnule Jones,

Ce ar crede vecinii dumneavoastră dacă am trimite un camion să ridice mobila pe care nu ne-aţi plătit-o încă?"

Domnul Jones a trimis următorul răspuns:

"Stimate domn,

Am discutat cu vecinii mei şi i-am întrebat ce ar crede. Toţi au fost unanim de acord că ar fi un truc ieftin, din partea unei companii de joasă speţă, de la care nu merită să mai cumperi altădată".

***

Un om a fost crescut în ideea că nu merită să accepte decât ce are viaţa mai bun de oferit. Această optică l-a ajutat să aibă succes şi să se îmbogăţească, astfel încât a ajuns să îşi permită într-adevăr tot ce are viata mai bun de oferit.

Într-o zi el s-a îmbolnăvit de amigdalită, o boală uşoară, care ar fi putut fi tratată cu uşurinţă de către orice chirurg calificat din regiunea sa. Convins însă de propria sa importanţă şi ghidat de obsesia sa că trebuie să îşi ofere tot ce are mai bun de oferit lumea medicală, el a început să colinde întreaga lume, pentru a găsi cel mai bun specialist în amigdalită.

De fiecare dată când îi era recomandat un chirurg competent, prin minte îi trecea ciudatul gând că undeva ar putea exista un specialist încă şi mai competent decât el.

Între timp, starea i s-a agravat şi infecţia s-a răspândit atât de tare încât dacă nu s-ar fi operat pe loc, viaţa i-ar fi fost pusă în pericol. Exact când şi-a pierdut cunoştinţa, s-a întâmplat să se afle într-un sat uitat de Dumnezeu, în care singurul om care a tăiat vreodată o fiinţă vie era măcelarul local.

De altfel, acesta era un măcelar excelent, dar nu mai văzuse până atunci cum arată amigdalele umane. De aceea, el a încercat să se consulte cu ceilalţi săteni, dar nimeni nu a ştiut ce să-i spună. Până să ia el o decizie, omul care nu accepta decât ceea ce are viaţa mai bun de oferit a murit, din cauza hemoragiei.

***

Un leu a fost prins şi dus într-o grădină zoologică. Spre uimirea lui, el a găsit aici alţi lei, care trăiseră întreaga viaţă în captivitate, căci s-au născut în grădina zoologică. În scurt timp, el s-a familiarizat cu viaţa socială a leilor din captivitate, care erau împărţiţi în grupuri. Un astfel de grup era alcătuit din lei cărora le plăcea să socializeze. Un altul era

preocupat de *showbiz.* Altul îşi stabilise obiective culturale, urmărind să păstreze obiceiurile, tradiţiile şi istoria perioadei când leii erau liberi. Mai existau şi câteva grupuri religioase, alcătuite din lei care cântau despre o junglă viitoare în care nu vor mai exista zăbrele. Un alt grup era alcătuit din lei cu preocupări literare şi artistice. În sfârşit, exista şi un grup de lei revoluţionari, care nu făceau altceva decât să comploteze împotriva celor care îi ţineau în captivitate sau împotriva altor grupuri de lei. Din când în când izbucnea câte o revoluţie. Grupurile se băteau între ele şi se anihilau reciproc, sau ucideau gărzile, care erau apoi înlocuite de alte gărzi.

Continuând să privească în jur, noul venit a remarcat un leu izolat, care era tot timpul adâncit in gândurile sale. El nu aparţinea niciunui grup şi se ţinea departe de ceilalţi. Era un spectacol ciudat, căci toată lumea părea să îl admire, dar şi să îl deteste în acelaşi timp, întrucât prezenţa lui trezea simultan teama şi îndoiala legată de sine. El i-a spus noului venit:

- Nu te alătura niciunuia dintre grupuri. Aceşti sărmani nebuni sunt preocupaţi de tot ce poate fi imaginat, numai de ceea ce este esenţial nu.

- Şi ce anume este esenţial? l-a întrebat curios noul venit.

- Să studieze natura zăbrelelor.

Nimic, dar absolut nimic altceva nu contează!

***

Condiţia umană este perfect ilustrată de imaginea unui beţiv care stă noaptea târziu în afara parcului, lovind cu pumnii în gard şi strigând: "Lăsaţi-mă să ies!"

Iluziile voastre sunt singurele care vă împiedică să vă daţi seama că sunteţi şi că aţi fost întotdeauna liberi!

***

Unul din principalele ingrediente necesare pentru obţinerea stării de eliberare este acel tip de adversitate care atrage după sine luciditatea.

Un călător pierdut în deşert căuta disperat apă. El s-a luptat din greu să se urce pe vârful unei dune, în speranţa că va vedea undeva o oază. S-a uitat în toate direcţiile, dar fără niciun succes.

Rătăcind din ce în ce mai slăbit, omul s-a împiedicat de un arbust uscat şi a căzut la pământ. A rămas întins la sol, complet epuizat, fără să mai aibă energia de a se ridica, dorinţa de a mai lupta şi speranţa de a. mai supravieţui.

În timp ce stătea astfel, neajutorat şi neputincios, el a devenit fără să vrea conştient de tăcerea deşertului. Pretutindeni domnea o linişte perfectă, maiestuoasă, netulburată de vreun sunet. Subit, omul şi-a ridicat capul. Auzise un zgomot. Era un sunet atât de îndepărtat încât nu putea fi auzit decât într-o linişte impecabilă şi de către o ureche foarte ascuţită. Era sunetul unei ape care curgea.

Mânat de o speranţă nouă, trezită în inima lui de sunetul auzit, el s-a ridicat şi a continuat să meargă până când a dat de un izvor de apă rece.

***

Nu mai există o altă lume;îÎn afara acesteia. Există în schimb două modalităţi diferite de a o privi.

În India antică a existat un rege extrem de înţelept pe nume Janaka. Într-o zi, Janaka a aţipit pe patul său acoperit cu petale de flori, în timp ce servitorii îi făceau vânt cu evantaiul din frunze de palmier, iar soldaţii îi păzeau porţile. În timp ce dormea, a avut un vis în care se făcea că un rege vecin l-a învins într-o bătălie, l-a luat prizonier şi l-a torturat. Chiar când a început tortura, Janaka s-a trezit scăldat în sudoare, dar şi-a dat seama că se află în continuare în patul său acoperit cu petale de flori, în timp ce servitorii îi fac vânt, iar soldaţii îi păzesc porţile.

În scurt timp, el a aţipit din nou şi a avut acelaşi vis. S-a trezit apoi iarăşi, descoperind că se află în palatul său bine păzit şi confortabil.

Janaka s-a simţit extrem de tulburat. În timp ce dormea, lumea din vis i se părea extrem de reală. În timp ce era treaz, lumea celor cinci simţuri i se părea la fel de reala. Care dintre cele două lumi era cu adevărat reală? s-a întrebat el..

Niciunul din filozofii, savanţii şi clarvăzătorii pe care i-a consultat nu l-a putut oferi un răspuns la această întrebare. Am la rând, el a încercat să afle răspunsul dar în zadar, până când un om pe nume Ashtavakra a bătut la porţile palatului său. Ashtavakra înseamnă diform sau cocoşat, iar numele omului se datora faptului că exact aşa arăta: era schilod din naştere.

La început, regele nu a fost dispus să îl ia în serios pe acest om:

- Cum ar putea un om atât de strâmb ca tine să fie purtătorul unei înţelepciuni pe care nu o au clarvăzătorii şi savanţii mei? l-a întrebat el.

- Încă din copilărie am constatat că toate porţile îmi sunt închise, l-a răspuns Ashtavakra, aşa că am căutat cu aviditate calea înţelepciunii.

- Atunci, vorbeşte, l-a invitat regele.

- O, rege: i-a spus Ashtavakra, nici starea de veghe, nici cea de vis nu sunt reale. Atunci când eşti treaz, lumea din vis nu mai există, iar atunci când visezi lumea celor cinci simţuri dispare. De aceea niciuna din cele două lumi nu este reală.

- Dacă nici lumea viselor, nici cea a simţurilor nu sunt reale, l-a întrebat Janaka, ce anume este real?

- Există între ele o a treia stare. Descoper-o pe aceasta, căci numai ea este reală.

Omul iluminat îi consideră pe cei neiluminaţi adormiţi; în nebunia lor, aceştia îşi împart semenii în oameni buni şi răi, şi consideră întâmplările fericite sau nefericite.--....

Omul iluminat nu se mai află la latitudinea vieţii şi a morţii, a creşterii şi a descompunerii, a succesului şi eşecului, a sărăciei şi bogăţiei, â onoarei şi dizgraţiei. El nu mai depinde nici măcar de foame, sete, frig şi căldură, pe care le experimentează ca fiind simple senzaţii trecătoare în fluxul vieţii. Omul iluminat îşi dă seama că nu trebuie să schimbe ceea ce vede, ci doar felul în care priveşte realitatea din faţa sa.

El poate fi comparat cu apa, care se mulează după realitatea din aţa sa, dar în aţa puterii căreia nimic nu se poate opune; ea nu are ambiţii personale, dar toată lumea beneficiază de pe urma ei. În mod similar, întreaga lume prosperă datorită detaşării oamenilor iluminaţi. Ei aduc puritatea în această lume prin lipsa lor de dorinţe. .

Apa este adusă din râuri pentru a iriga câmpurile. Ei nu-i pasă dacă este prezentă în râu sau pe câmp. La fel procedează şi cei iluminaţi, care se adaptează întotdeauna la mediul exterior, fără să protesteze, împlinindu-şi astfel destinul.

Nu întâmplător, iluminaţii sunt consideraţi cei mai mari duşmani ai societăţii, care urăşte maleabilitatea şi aspiră numai către ordine, rutină, ortodoxie şi conformism.

***

Mamiya a devenit unul dintre cei mai mari maeştri zen, dar calea nu a fost deloc uşoară pentru el. Pe vremea când era discipol, maestrul său i-a cerut să îi explice sunetul produs de o singură bătaie de palmă.

Mamiya s-a gândit neîntrerupt, refuzând chiar să doarmă şi să mănânce, numai pentru a putea veni. cu răspunsul corect. Orice i-ar fi spus, maestrul nu era însă niciodată satisfăcut, ba chiar i-a spus într-o zi:

- Nu lucrezi suficient. Eşti încă prea ataşat de confort, de ceea ce este bun şi uşor în viaţă. Îţi doreşti să găseşti răspunsul într-un timp foarte scurt. Mai bine ai mun.

Data următoare când s-a prezentat în faţa maestrului său, Mamiya a făcut un gest dramatic. Când i s-a cerut să explice sunetul produs de bătaia unei singure palme, el a căzut la pământ şi s-a prefăcut mort.

Maestrul i-a spus:

- Bun, am înţeles. Deci ai murit! Şi totuşi, ce sunet produce bătaia unei singure palme?

Deschizându-şi ochii, Mamiya a răspuns:.

- Încă nu am reuşit să rezolv această problemă!

- Prostule! i-a strigat maestrul, înfuriat. Morţii nu vorbesc!

Chiar dacă nu eşti încă iluminat, fii cel puţin consecvent cu tine însuţi!

***

Ananda era cel mai devotat discipol al lui Buddha. La mai mulţi ani după moartea maestrului a fost convocat un Mare Consiliu al Celor Iluminaţi, iar unul dintre discipoli i-a spus lui Ananda de acest lucru.

La momentul respectiv, Ananda nu era încă iluminat, deşi făcuse mari eforturi în această direcţie în anii care trecuseră. De aceea, nu i s-a permis să participe la Consiliu.

În seara marii întâlniri el nu era încă iluminat, aşa că s-a hotărât să practice cu înverşunare toată noaptea şi să nu se oprească din practică până când nu îşi va atinge scopul. Nu a reuşit însă decât să se epuizeze. Altminteri, nu a reuşit să facă nici cel mai mic progres, cu toate eforturile sale.

De aceea, în zorii zilei s-a decis să renunţe şi să se odihnească puţin. În clipa în care a renunţat la orice dorinţă, inclusiv la aceea de a deveni un iluminat, el şi-a pus capul pe pernă, complet relaxat. În acea clipă, a atins iluminarea!

Râul i-a spus căutătorului:

- De ce eşti atât de obsedat de iluminare? În orice direcţie aş lua-o, eu mă îndrept către casă...